

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ F. B. MEYER

Εὐαγγελικῶν ἀρχῶν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ μυστικὸ τῆς καθοδηγήσεως	Σελ.	9
Ποῦ σφάλλω ;	»	23
Τὸ μυστικὸ τοῦ ἐνοικοῦντος Χριστοῦ	»	36
Ἀλήθειες—Πίστις—Αἰσθήματα	»	48
Τὰ βάρη τῆς ζωῆς καὶ ὁ Κύριος	»	67
Πῶς νὰ ὑποφέρωμε τὶς λύπες	»	79
Στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ	»	91
Ἡ πλήρωσις διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος	»	102

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποιὸ εἶναι τὸ συγκεκριμένον θέλημα τοῦ Θεοῦ, στήν κάθε περίπτωσι τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ ; Νὰ ἔνα ἐρώτημα πού ἐπιτακτικά δρθώνεται πολλές φορές στή ζωὴ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ καὶ πού ἀπὸ τὴν δρθή ἢ ἐσφαλμένη λύση τοῦ ὁποίου, ἐξαριῖται κάθε φορὰ ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἐκλογή, ὁ σωστὸς ἢ πλανημένος δρόμος, ἡ καρποφορία ἢ ἀκαρπία, ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ τραγικὴ ἀποτυχία στήν πνευματικὴ πορεία τῶν λυτρωμένων τοῦ Κυρίου.

Στὴν ἀπάντησι τοῦ τόσης ζωτικῆς σημασίας τούτου ἐρωτήματος, ἔρχεται ταπεινὰ νὰ συνδράμῃ τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον μὲ τίς ἀληθινὰ τόσο ἐμπνευσμένες ὁμιλίαι, τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα του «Χριστιανικὴ Ζωή» καὶ «Χαρακτήρες τῆς Π. Διαθήκης» συγγραφέως καὶ ἱεροκῆκος F. B. Meyer.

Οἱ σκέψεις του, ἀπλές χωρὶς ρητορικὰς ἐξάρσεις, εἰσέρχονται ὁμῶς πάντα εἰς τὴν οὐσία τοῦ θέματος, γιὰ νὰ ὁδηγήσουν συνέχεια μέσα ἀπὸ κεῖ, μὲ τὸν ἀριάδνειον μῦτον τῶν Βιβλικῶν ρητῶν τὸν ἀναγνώστη στὸ ξέφωτον τῶν εὐλογημένων λύσεων, πού ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δίνει ὅτὸ κάθε πρόβλημα πού ἀπασχολεῖ τὸν πιστό.

Ἡ συχνή καὶ τόσο πετυχημένη χρήση τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τὰ ἄφθονα καὶ ζωντανὰ παραδείγματα, ἡ προσγειωμένη στὴν πραγματικότητα ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων, ποὺ ἡ πνευματικὴ ζωὴ κάθε φορὰ θέτει, φτιάχνουν τὰ μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ἡ ἀληθινὰ ἐμπνευσμένη πέννα τοῦ συγγραφέα γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ ἑνὸς μοναδικοῦ του σκοποῦ, ποὺ εἶναι νὰ μάθουν τὰ παιδιά τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὰ ὁδηγήσῃ μ' ἀσφάλεια καὶ εὐλογία πολὺ, στὸ «Φῶς τοῦ Θείου Θελήματος».

Τὸ «Ἑλληνικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Βίβλου» προσφέροντας τὴ μικρὴ αὐτὴ ἔκδοση στὴ δημοσιότητα, πιστεύει ὅτι συμβάλλει μὲ τοῦτο στὴν ἀναζωπύρωση τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, πράγμα π' ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐπείγουσα ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σήμερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΕΩΣ

Πολλά παιδιά τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσο καλὰ κατατοπισμένα εἰς τὸ ζήτημα τῆς καθοδηγήσεώς των ἀπ' τὸν Κύριο, πὺν θὰ ἦταν ἀσφαλῶς πολὺ ὠφέλιμο νὰ μᾶς ἐδίδαν μερικὲς συμβουλὲς ἀπ' τὴν πεῖρα τους, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ γνωρίσουμε ἔτσι κι ἔμεῖς, τὸ πὺν ὁ Θεὸς θέλει νὰ βρισκώμαστε καὶ μὲ τί ἀκριβῶς νὰ ἀσχολούμεθα. Δὲν θὰ θέλαμε βέβαια, ἡ σπουδαιότης τούτου τοῦ ζητήματος νὰ φανῇ πιδὸ μεγάλη ἀπ' ὅ,τι εἶναι στὴν πραγματικότητα. Ἡ δὲ πραγματικότης τούτου δὲν εἶναι ἄλλη, ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίσουμε ὅτι ἡ δύναμή μας καὶ ἡ εἰρήνη μας πηγάζουν ἀπὸ τὴ γνώση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ ζωὴ μας.

Τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ στὰ χρόνια τῆς πορείας τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ διὰ μέσου τῆς ἐρήμου, ἔπεφτε ἐκεῖ ἀκριβῶς, πὺν ἡ στήλη τοῦ πυρὸς ἔρριχνε τὴ νύχτα τὸ ἐκθαμβωτικὸ τῆς φῶς πάνω στὶς ἀμμώδεις ἐρήμους. Ἐκεῖ δηλαδὴ, πὺν ἐκτελεῖτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπ' τὸ λαὸ Του. "Ἐτσι κι ἔμεῖς, ἂν βρισκώμαστε ἐκεῖ ἀκριβῶς πὺν ὁ οὐράνιός μας Πατέρας θὰ ἤθελε, πρέπει νὰ εἴμαστε τελείως βέβαιοι, ὅτι Ἐκεῖνος θὰ στείλῃ τὴν τροφή, τὰ ροῦχα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειαζόμαστε. Ὅταν Αὐτὸς στέλνει τοὺς ὑπηρετὲς Του στὸ Χερίθ, στέλνει μαζὺ καὶ τοὺς κόρακες νὰ τοὺς πάρουν τροφή (Α΄ Βασ. ψ' 4). Δὲν εἶναι λίγοι οἱ κόποι μας στὸ ἔργο τοῦ Κυρίου, τοὺς ὁποίους ἐκ τῶν ὑστέρων ἐχαρκτηρίσαμε

μάταιους, διότι καταλάβαμε πώς αποτελοῦσαν κάποια ἐγωϊστική δραστηριότητα ἔξω, τελείως ἔξω, ἀπ' τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ ζωὴ μας. Πόσες φορές δὲν πλάθουμε ὄνειρα κάποιας μεγάλης ἐπιτυχίας γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου! Κι' ἐνῶ μοχθοῦμε στὴν πραγματοποίησή τους, χρησιμοποιώντας ἴσως καὶ κάθε μέσο ἢ πρόσωπο πού θὰ τύχη στὸ δρόμο μας, στὸ τέλος ἀπογοητευμένοι καὶ ντρολισμένοι σταματᾶμε. Σὰν τὰ παιδιά πού παίζοντας λερώθηκαν στὶς λάσπες ἢ πληγώθηκαν ἀπ' τ' ἀγκάθια. Ὅμως, κάθε τέτοια ταλαιπωρία θὰ τὴν ἀποφεύγαμε, ἐὰν ἀπ' ἀρχῆς βαδίζαμε πάνω στὸ ἀλάνθαστο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἴσως, βέβαια, ὁ Θεὸς νὰ μᾶς περνοῦσε ἀπὸ δοκιμασίες, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ βρεθοῦμε ἔξω ἀπ' τὴν ὁδηγία Του.

Φυοικά, τὸ παιδί τοῦ Θεοῦ πού διακαῶς ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Του, ξεφυλλίζει συχνὰ τὴ Βίβλο καὶ ζωογονεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη σ' Αὐτόν, διαβάζοντας, πῶς σὲ κάθε ἐποχὴ ὁ Θεὸς ὠδήγησε ὅλους ἐκείνους πού πλήρως Τὸν ἐμπιστεύτηκαν, παρ' ὅλο πού συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους πολλὰς φορές σύγχυση καὶ ταραχὴ.

Ὁ Ἀβραάμ, λόγου χάρι, ἐγκατέλειψε τὴ γῆ του καὶ τὴ συγγένεια του καὶ ξεκίνησε, χωρὶς καμιὰ ἄλλη ὁδηγία, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Θεοῦ, νὰ πάῃ σὲ μιὰ ἀγνωστὴ χώρα, διασχίζοντας μιὰ ἀπάτητὴ ἔρημο. Ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ὠδηγεῖτο, διὰ μέσου τῆς χειρὸς τοῦ Σινά, ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια, στὶς ἐρημικὲς ἀμμόδεις ἐκτάσεις. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, εἰσερχόμενος στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, μπόρεσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ δυσκολίες ἐνὸς ἀγνώστου τόπου καὶ νὰ νικήσῃ μεγάλα πολεμικὰ ἔθνη, ἀποβλέποντας καὶ μόνο στὸν ἐπουράνιο Κύριο, πού πάντα ὁδηγεῖ τοὺς δικούς Του στὴ νίκη. Ἀλλὰ καὶ στὴν πρώτη Ἐκκλησία, ἃς θυμηθοῦμε, πῶς οἱ Ἀπόστολοι μπόρεσαν νὰ ἀπαντήσουν στὶς δυσκολώτερες ἐρωτήσεις καὶ νὰ λύσουν τὰ πιὸ μπερδεμένα προβλήματα, καταργώντας ἀρχὲς καὶ ἐξουσίες, πού θὰ συμβάδιζαν μὲ τὴν Ἐκκλησία ὡς τὸ τέλος τῶν αἰώνων. Καὶ ὅλα τοῦτα συνέβηκαν ἐπειδὴ ἀπεκαλύπτετο σ' αὐτοὺς ἀπ' τὸ Πνεῦμα τί θᾶπρεπε νὰ ποῦν καὶ νὰ κάμουν.

ΟΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΛΑΝΘΑΣΤΕΣ

Ψαλμός λβ' 8, «Ἐγὼ θέλω σὲ συνετίσει καὶ θέλω σὲ διδάξει τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιπατῇς».

Μὲ τέτοια ξέχωρη βεβαιότητα προικίζει ὁ Κύριος ὁ-
λους ἐκείνους, τῶν ὁποίων συγχωρήθηκαν οἱ ἁμαρτίες καὶ
σκαπιάσθηκαν οἱ ἁνομίαι, αὐτοὺς ποὺ εἶναι πρόθυμοι νὰ
ἐκτελέσουν ὁλόκληρο τὸ θέλημά Του, πὺλ πολὺ καὶ ἀπὸ
τὸν ἵππο καὶ ἡμίονο σὰ νοιώσουν τὸ τράβηγμα τοῦ σχοι-
νιοῦ.

Παροιμίες γ' 6, «Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου Αὐτὸν
γνώριζε καὶ Αὐτὸς θέλει διευθύνει τὰ διαβήματά σου».

Μιὰ ἀσάλευτη ὑπόσχεση, πάνω στὴν ὁποίαμποροῦμε
νὰ ἐφησυχάζουμε ἔαν καὶ μόνον ἐκπληρώσουμε τοὺς ὁ-
ρους μιᾶς ἀνεπιφύλακτης ἐμπιστοσύνης μας στὸν Κύριο,
χωρὶς νὰ βασιστοῦμε διόλου στὴ δική μας σύνεση.

Ἡσαΐας νη' 11, «Ὁ Κύριος θέλει σὲ ὁδηγεῖ πάν-
τοτε».

Εἶναι ἀδύνατο νὰ παραδεχοῦμε πὼς ὁ Κύριος, δύνα-
ται νὰ μᾶς ὁδηγῇ καὶ στὰ πὺλ μικρά μας ζητήματα, ἂν ἡ
ὁδηγία Του σὲ μᾶς δὲν εἶναι συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπη. Καὶ
ἂς σκεφθοῦμε, ὅτι τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς ζωῆς τὶς
περσότερες φορὲς στηρίζονται πάνω σὲ μικρὲς, ἐλάχιστες
λεπτομέρειες, σὰν τοὺς πελώριους βράχους τῆς Δυτικῆς Ἀγ-
γλίας, μὲ τὶς τορνευμένες ἀπ' τὴ μανία τῆς θάλασσας βάσεις
τους. Μιὰ πέτρα μπορεῖ ν' ἀλλάξη τὴν κατεύθυνση ἑνὸς
ρουακιοῦ. Ὅπως καὶ ἓνας μικρὸς σπόρος μουστάρδας σὰν
βλαστήση καὶ αὐξηθῇ, μπορεῖ τὰ προκαλέσῃ βροχὴ σὲ μιὰ
ὁλόκληρη περιοχὴ. Ἀς ποθήσουμε, λοιπόν, μιὰ τέτοια
ὁδηγία ἀπ' τὸν Κύριο, ποὺ θὰ ἀγκαλιάσῃ ὁλόκληρη τὴ
ζωή μας σὲς ἀπειρες καὶ ποικίλες τῆς λεπτομέρειες.

Ἰωάν. 8. 12, «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅστις

ἀκολουθεῖ ἐμὲ δὲν θέλει περιπατήσῃ εἰς τὸ σκότος ἀλλὰ θέλει ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Τοῦτα τὰ λόγια δὲν σοῦ θυμίζουν τὴν πορεία τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ στὴν ἔρημο; Μά, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς, ὁ Κύριος ὑπόσχεται σὲ ὅλες τὶς πιστὲς ψυχές, πού ὁδοιποροῦν πρὸς τὴν Αἰώνια πόλη τοῦ οὐρανοῦ, νὰ εἶναι γι' αὐτὲς ὅ,τι ἦταν τὸ σκιερὸ σύγνεφο γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες, ἐνῶ βάδιζαν γιὰ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Οἱ παραπάνω παραπομπὲς δὲν εἶναι παρὰ ἐλάχιστες μπροστὰ στὶς χιλιάδες πού ἀπαριθμεῖ ἡ Ἀγία Γραφή καὶ πού ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς σὰν μιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα, λάμπει γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ κάποιον ὁδοιπόρο στὴν πορεία του. Πολὺ εὐστοχα, λοιπόν, ὁ προφήτης συνοψίζει τὴν κληρονομία τῶν ἐργατῶν τοῦ Κυρίου, λέγοντας γιὰ τὴν ἄνω Πόλη: «Πάντες δὲ οἱ υἱοὶ σου θέλουσιν εἶσθαι διδασκοὶ τοῦ Κυρίου καὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη ἡ εἰρήνη τῶν υἱῶν σου». (Ἦσ. νδ' 13)

Ὅμως, μερικὲς δοκιμασμένες καὶ δειλὲς καρδιές, ἴσως σκεφθοῦν ὅτι ἐνῶ κάθε ἕνας πού ἀναφέρεται στὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ πού βρέθηκε κάτω ἀπὸ δύσκολες καὶ σκοτεινὲς συνθήκες, κάποτε καὶ κατὰ κάποιο τρόπο βοηθήθηκε ἀπ' τὸν Θεό, αὐτοὶ ἐγκαταλείφθηκαν χωρὶς καμμιά βοήθεια. Ἔτσι, συγκαταλέγουν τὸν ἑαυτό τους μὲ ἐκείνους πού βρέθηκαν πρὸς σὲ μπερδεμένα προβλήματα, πού ἀντιμετώπισαν διάφορα μυστήρια τῆς ζωῆς καὶ πού παρ' ὅλο ὅτι διακαῶς ἐπεθύμησαν νὰ γνωρίσουν τί πρέπει νὰ ἔκαναν, κανεὶς ἄγγελος δὲν ἦλθε νὰ τοὺς τὸ ἀναγγεῖλῃ καὶ καμμιά σιδερένια πόρτα δὲν ἀνοιξε σ' αὐτοὺς σὰν βρέθηκαν στὴ φυλακὴ τῶν περιστάσεών τους.

Γιὰ μερικοὺς τὸ σφάλμα ἔγκειται στὴν ἀνοησία τους. Ὁ νοῦς τους εἶναι στενὸς καὶ νωθρός. Δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ συλλάβουν τὴ σκέψη τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἄλλοι ἀμέσως ἀντιλαμβάνονται. Εἶναι τόσο ἐγκόλοιο στὸ νὰ σφάλουν, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τὸ ὀρθόν. «Τίς τυφλός, παρὰ ὁ δοῦλος μου; ἢ κωφός, παρὰ ὁ μὴ-νυτῆς μου, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλα; Τίς τυφλός, παρὰ ὁ τέλειος; καὶ τίς τυφλός παρὰ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου;» (Ἦσ. μβ' 19)

Ἀκόμα, τούτη τὴν ἴδια ἀλήθεια, ἔχουν νὰ μᾶς διδάξουν καὶ τὰ παιδιά. Κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ βγῇ τόσο ἔξυπνο, πὺ μιὰ μικρὴ νύξιν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταλάβῃ τί θέλεις νὰ τοῦ πῇς. Κάποιο ἄλλο ὅμως νωθρό, δὲν θὰ μπορῇ ἀμέσως νὰ σὲ ἀντιληφθῇ. Καὶ τότε, ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐξυπνάδα τοῦ πρώτου θὰ ἀφίσης τὸ δεύτερο, χωρὶς νὰ προσπαθῇ, ἀφοῦ τὸ βάλῃς νὰ καθίσῃ στὰ γόνατά σου, νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ τί ἠθελες; Αὐτὴ ἡ δυσκολία τοῦ συμπαθητικοῦ τούτου παιδιοῦ, πὺ τόσο θερμὰ ποθεῖ νὰ γνωρίσῃ τί τοῦ ζητᾷς γιὰ νὰ ὑπακούσῃ ἀμέσως, δὲν θὰ ἐμπνεύσῃ μέσα σου μεγαλύτερη συμπάθεια καὶ στενωτέρους δεσμοὺς ἀπὸ κείνους πὺ τρέφεις γιὰ τὸ ἄλλο σου παιδί;

Ὡ! κουρασμένα, ταλαιπωρημένα καὶ ἀνόητα παιδιά, μὴ παύσετε πιστεύοντες στὴ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τουναντίον, ἀφελῆτε πάνω σ' αὐτὴ, βέβαιοι ὅτι θὰ συγκατέβῃ στὴν ἀγνοιά σας, θὰ σταθῇ δίπλα στὶς ἀνάγκες σας γιὰ νὰ τίς καλύψῃ καὶ θὰ πάρῃ «τὰ ἀρνία εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ καὶ βαστάσῃ ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ καὶ θέλει ὁδηγεῖ τὰ θηλάζοντα» (Ἠσ. μ' 11).

Υπάρχουν, λοιπὸν, διάφορες πρακτικὲς ὁδηγίαι τίς ὁποῖες θὰ πρέπῃ πρῶτα νὰ ἀκολουθήσουμε, προκειμένου νὰ ὁδηγηθοῦμε ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου.

I. ΤΑ ΕΛΑΤΗΡΙΑ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΑ

«Ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς σου εἶναι καθαρὸς καὶ ὅλον τὸ σῶμα σου εἶναι φωτεινόν» (Λουκ. ιη' 34).

Μήπως ποτὲ στὴν πνευματικὴ σου ζωὴ, πέρασες ἀπὸ δρόμους καὶ καμπὲς σκοτεινές; Τότε, ἴσως τὸ παραπάνω ἐδάφιο σὲ βοηθήσῃ νὰ βρῇς τὴν αἰτία. Φαίνεται πὺς τὸ μάτι σου τότε δὲν θὰ ἦταν καθαρὸ. Κάποια ἐξασθένεια τοῦ φωτός σου θὰ εἶχε μεσολαβήσῃ ἢ κάποιοις ἀλληθωρι-

σμός του πνεύματός σου θα γινόταν αίτια να μη διακρίνης το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα σου, που χωρίς αμφιβολία, θάταν τόσο καθαρό, όσο ο μεσημεριατικός ήλιος.

"Ας είμαστε κάπως αυστηροί στην κριτική των ελατηρίων της καρδιάς μας, και ας τα εξελέγχουμε με την ίδια αυστηρότητα που, λόγου χάρη, ελέγχουν και οι αστυνομικοί κάθε έναν που θέλει να μπή, ν' ακούση, τη συζήτηση στη Βουλή. Δεν είναι μόνο οι χονδρές και μεγάλες αμαρτίες εκείνες απ' τις οποίες, ο Κύριος ελευθερώνει κάθε έναν που θα Τόν πιστέψη, αλλά και κάθε επίδραση ή εκδήλωση της ζωής του "Εγώ, όσο μικρή και άφανης αν είναι, στα μάτια των άλλων. Διότι είναι αυτή που τόσο συχνά και αποτελεσματικά δηλητηριάζει τα ελατήρια των ενεργειών μας και επιφέρει το μαρασμό και την παρακμή στην καρποφορία μας. Πόσες φορές, δεν μās ψιθυρίζει ευχάριστες στα αυτιά μας κολακείες, και κατορθώνει ν' αποσπā το πνεύμα μας από αγίους σκοπούς, για να το κατευθύνη σε ματαιοδοξίες. Ακριβώς όπως οι όγκοι του σιδήρου που βρίσκονται πάνω σε κάποιο υπερωκεάνιο επηρεάζουν τη βελόνα της πυξίδος του, εκτρέποντάς την σε άλλες κατευθύνσεις.

"Όσο, λοιπόν, θα ύπαρχη μέσα μας κάποια σκέψις προσωπικής προτιμήσεως, κάποια φιλοδοξία αποκτήσεως τιμών και επαίνων από ανθρώπους ή οποιοσδήποτε άλλος εγωϊστικός σκοπός, θα είναι τελείως αδύνατον να γνωρίσωμε τους σκοπούς του Θεού όσον αφορά τη ζωή μας. [Θά πρέπει να διατηρήσωμε την πόρτα της καρδιάς μας πείσμονα κλειστή σ' όλα τούτα, προκειμένου να ακούσωμε κάποια στιγμή, τη σιγανή φωνή του Κυρίου μας. "Ετσι, κάθε μας τυχόν ταλάντευση θα πρέπει ν' αποκλεισθῇ και ἔφ' όσον το Οὐρίμ και το Θουμίμ θα μās δείχνει φανερά το «ναί» ή το «όχι» του Θεού ("Εξ. κη' 30).

Ζήτα από το "Αγιο Πνεύμα να σου δώση τὸν καθαρό ὁφθαλμό και να σου ἔμπνεύσῃ στὴν καρδιά ἕνα μόνο σκόπο, ἐκείνον που ἐνεψύχωσε και τὸν Κύριό μας και Τὸν Ἰάωωσε να πῇ : « "Εγώ, σὲ ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς » ("Ιωάν. ιζ' 4).

“Ὅς εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ζωῆς μας «Δόξα τῷ Θεῷ ἐν ὑψίστοις» (Λουκ.β' 14). Καὶ τότε, «δόκλῃρον τὸ σῶμα μας θὰ εἶναι φωτεινόν, μὴ ἔχον τι μέρος σκοτεινόν, καθὼς ὅταν ὁ λύχνος σὲ φωτίζει διὰ τῆς λάμπσεως» (Ματθ. ζ' 22).

Η ΘΕΛΗΣΗ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ

«Ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία, εἶναι· διότι δὲν ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός». (Ἰωάν. ε' 30). Τοῦτο εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖο ὄχι μόνο ἐξοῦσε, ἀλλὰ καὶ ἐδίδασκε. Κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο πάντοτε ἐπέμενε στὸ σημεῖο τῆς παραχωρήσεως τῆς θελήσεως στὸν Θεό, σὰν νάταν τοῦτο τὸ κλειδί τῆς τελείας γνώσεως. «Ἐὰν τις θέλει νὰ κάμῃ τὸ θέλημά του, θὰ γνωρίσῃ» (Ἰωάν. ζ' 17).

Ὑπάρχει δέ, μία τεραστίη διαφορὰ μεταξὺ τῆς σβυσμένης θελήσεως καὶ τῆς ἀφιερωμένης. Ὁ Θεὸς δὲν ζητάει τὴ συντριβὴ τῆς θελήσεώς μας, πὺ μᾶς θυμίζει τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν κάποιου φακίρη. Τὸ μόνο πὺ μᾶς ζητάει, εἶναι νὰ λέμε τὸ «ναί» σ' Αὐτὸν καὶ νὰ διατηροῦμε μέσα μας μιὰ εὐλύγιστη στὸ θέλημά Του καρδιά, ὅπως εἶναι τὸ κλαδί τῆς Ἰτιάς στὰ πεπειραμένα χέρια.

Πολλὲς φορὲς παρατηροῦσα, ὅταν τὸ πλοῖο προσέγγιζε στὴν προκυμαία, τὸ μικρὸ ἐκείνο παιδί πὺ στεκόταν στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ, μὲ μάτια καὶ αὐτιά προσεκτικὰ στὸν καπετάνιο τοῦ πλοίου, ἔτοιμο νὰ μεταδώσῃ κάθε του λέξη στοὺς μηχανικοὺς κάτω στ' ἀμπάρι. Πόσο ἐπιθυμοῦσα κι' ἐγώ, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ θελήσή μου νὰ ἐπαναλάμβανε ἔτσι ἄμεσα καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀκρίβεια τὰ λόγια καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε δόκλῃρη ἡ φύση μου νὰ ὑπακούῃ. Ἡ ἔλλειψη, δὲ αὐτῆς τῆς καθυποτάξεως, εἶναι πολὺ συχνὰ ἡ αἰτία νὰ μὴ βρῖσκουμε τὴν ὁδηγία πὺ ζητᾶμε. Ὑπάρχει μιὰ μυστικὴ φιλονεικία μεταξὺ τῆς δι-

κῆς μας θελήσεως καὶ αὐτῆς τοῦ Θεοῦ. Ποτὲ δὲ δὲν θὰ εἶναι τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος μας, ἐὰν πρῶτα δὲν Τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ πάρῃ τὴ θέλησὶς μας, νὰ τὴ σπάσῃ καὶ νὰ τὴ φτιάξῃ ὅπως Αὐτὸς θέλει. Ζήτησε τοῦτο, μὲ ἐπιμονή, ἀδελφέ μου. "Ἄν δὲν μπορῇς νὰ Τοῦ δώσης, ἄφισέ Τον νὰ πάρῃ Αὐτός. "Ἄν δὲν τὸ ἐπιθυμῇς, ὁμολόγησε σ' Αὐτὸν ὅτι θέλεις νὰ τὸ ἐπιθυμήσῃς. Παράδωσε τὸν ἑαυτό σου σ' Αὐτόν, νὰ ἐργασθῇ μέσα σου, νὰ θέλῃ καὶ νὰ κἀνῃ μέσα σου ὅ,τι Τὸν εὐχαριστεῖ. Θὰ πρέπη, λοιπόν, νὰ εἴμαστε σὰν τὸ πηλό, τὸν ἔτοιμο νὰ πάρῃ τὸ ὅποιοδῆποτε σχῆμα πού ὁ μέγας Κεραμεὺς θὰ τοῦ δώσῃ καὶ τότε ἀσφαλῶς, θὰ δυνηθοῦμε νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ εἰδικὸ θέλημά Του γιὰ τὴ ζωὴ μας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΤΑΜΕ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΥ ΜΑΣ

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἐπόμενο βῆμα. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει πλουτίσει μὲ θαυμάσιες ἱκανότητες τοῦ ἐγκεφάλου, τίς ὁποῖες ποτὲ δὲν θὰ ἀγνοήσῃ, οὔτε καὶ θὰ διαγράψῃ τὴ δράση τους, ἀλλὰ θὰ τίς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν δικῶν του σκέψεων καὶ σκοπῶν. Ὁ πλουτισμὸς δέ, τοῦ νοῦ μας μὲ γεγονότα, μὲ ἀξιόπιστες πληροφορίες καὶ μὲ τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνθρώπινης πείρας, παραπάνω δὲ ἀπ' ὅλα καὶ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι θέμα μεγίστης σημασίας γιὰ μᾶς. Εἶναι ἄξιο πολλῆς προσοχῆς ὅτι ἡ Γραφὴ εἶναι γεμάτη μὲ βιογραφίες καὶ ἱστορίες, μὲ μιὰ ἢ μὲ πολλὰς ἀπ' τίς ὁποῖες, κάθε περιστατικὸ στὴ ζωὴ μας ἔχει σχέση καὶ ὁμοιότητα. "Εἰσι, δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο βιβλίον σὰν τὴ Βίβλον, πού νὰ ρίχνῃ φῶς σ' ὅλες τίς σκοτεινὰς ἀκτὲς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ τρέξουμε δῶ καὶ κεῖ γιὰ νὰ ρωτήσουμε τοὺς φίλους μας τί θάπρεπε νὰ κάμουμε σὲ κάποιο ζήτημα πού μᾶς ἀπασχολεῖ, ὅμως, δὲν

θά μᾶς ἐβλαπτε ἂν καταβάλαμε κάποιο κόπο γιὰ νὰ μαζέψουμε τὶς ἀξιόπιστες αὐτὲς πληροφορίες, ποὺ μᾶς χρειάζονται καὶ πάνω στὶς ὁποῖες θὰ τραφεῖ καὶ θὰ δυναμώσῃ ἡ φλόγα τοῦ κάποιου ἀγίου σκοποῦ μας. Σὲ μᾶς, βέβαια, ἐναπόκειται τελικὰ νὰ ἀποφασίσουμε, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὸ διδάξῃ, ὅμως τὴ φωνὴ Του ἴσως τὴν ἀκούσωμε ἀπ' τὸ στόμα κάποιου πιστοῦ, ποὺ θὰ σκεφθῇ μὲ τὸν κοινὸ νοῦ, πάνω στὰ δεδομένα ποὺ ἔχουμε συγκεντρώσει.

Φυσικὰ θὰ ὑπάρξουν φορὲς ποὺ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ὠθήσῃ νὰ ἐνεργήσωμε ἐνάντια στὴ λογικὴ μας, ἀλλὰ αὐτὲς ἀποτελοῦν, ἐξαιρέσεις. Τότε τὸ καθήκον μας θάναί τόσο φανερό σὲ μᾶς, ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃ περίπτωσις νὰ κάμωμε λάθος. Τὶς πιὸ πολλὰς φορὲς, λοιπόν, ὁ Θεὸς μᾶς ὁμιλεῖ μὲ τὰ συμπεράσματα σκέψεων, ἀφοῦ πρωτοζυγίσει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ.

Ὅταν, λόγου χάρι, ὁ Πέτρος κλείστηκε στὴ φυλακὴ καὶ μόνος του ἀδυνατοῦσε νὰ δώσῃ κάποια λύση, ἐστάλη ἓνας ἄγγελος νὰ κάμῃ γι' αὐτὸν ὅ,τι μόνος δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὅταν ὅμως, διέσχισε, δυὸ—τρεῖς δρόμους τῆς πόλεως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, ὁ ἄγγελος ἔφυγε, ἀφίνοντάς τον νὰ σκεφθῇ γιὰ τὰ περαιτέρω μόνος του. Κατὰ τὸν ἴδιο ἀκόμα τρόπο, ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ. Θὰ μᾶς ὑπαγορεύῃ μιὰ θαυμάσια πορεία, μὲ θαυμάσιες μεθόδους. Ὅταν ὅμως, τὸ ὑπάρχον φῶς στὴ συγκεκριμμένη περίπτωσις εἶναι ἐπαρκές, τότε θὰ μᾶς ἀφίση νὰ ἐνεργήσωμε μόνοι μας ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσι.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΩΜΑΣΤΕ

ΠΕΡΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑ ΟΛΗΓΙΑ

Οἱ ψαλμοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ θερμές, παρακλήσεις γιὰ φανερὴ κατεύθυνση : «Δίδαξόν με, Κύριε, τὴν ὁδόν σου, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ εὐθείᾳ ἔνεκεν τῶν ἐχθρῶν μου». (Ψαλμ. λδ' 3) Εἶναι κανονισμὸς τοῦ πνεύματος τοῦ Πατέρα μας,

τὸ νὰ ζητοῦν τὰ παιδιὰ Του, κάθε τι πὺν ἔχουν ἀνάγκη. «Ἐάν τις εἶναι ἐλλειπῆς σοφίας, ὡς ζητῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ δίδοντος εἰς πάντας πλουσίως καὶ μὴ ὀνειδίζοντος». (Ἰακ. α' 5).

Σὲ καιροὺς ἀλλαγῆς, καὶ κρίσεως στὴ ζωὴ μας, χρειάζομαστε νὰ μένουμε στὴν προσευχή, ὅχι μόνο στὰ γόνατά μας ἀλλὰ καὶ στὸν γλυκὺ τύπο τῆς ἐσωτερικῆς προσευχῆς κατὰ τὴν ὁποία τὸ πνεῦμα μας, προσφέρεται συνεχῶς στὸν Θεό, ζητώντας νὰ μάθῃ τὸ θέλημά Του, καὶ ἱκετεύοντας νὰ ἀποτυπωθῇ, σὰν σὲ φωτογραφία ἢ μορφὴ του, πάνω στὴν ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ θελήματος.

Ἕνας καλὸς τύπος προσευχῆς, σὲ τέτοιες κρίσιμες περιστάσεις, εἶναι νὰ ζητᾶμε ὅπως οἱ πόρτες παραμένουν κλειστές, ὁ δρόμος φραγμένος, καὶ κάθε ἐνέργεια πὺν δὲν θὰ εἶναι σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ χτυπηθῇ στὴ γένεσὶς της. Θέσε, λοιπόν, τὴν ὑπόθεσή σου ἀπολύτως στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δῇς ὅτι Αὐτός, δὲν θὰ ἀποτύχῃ νὰ καταστρέψῃ τὸ κάποιο σχέδιο, καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸ σκοπό, πὺν εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ ἅγιο Του θέλημα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΤΟ ΒΑΘΜΙΑΙΟ ΞΕΤΥΛΙΓΜΑ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Οἱ ἐντυπώσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς καὶ οἱ διακηρύξεις τοῦ Λόγου Του, πάντοτε ἐπιβεβαιώνονται μὲ τὴν Πρόνοιά Του, γιὰ τὴ ζωὴ μας. Ὡς περιμένουμε, λοιπόν, μὲ ἡσυχία μέχρις ὅτου καὶ τὰ τρία αὐτὰ καταλήξουν στὸ ἕνα σημεῖο, πὺν εἶναι τὸ θέλημά Του γιὰ μᾶς.

Καμμιά φορὰ, νοιώθουμε σὰν νάμαστε δεμένοι γιὰ νὰ δράσουμε. Κάθε ἕνας πὺν μᾶς βλέπει μᾶς παροτρύνει κατὰ νὰ κάμουμε. Ἀκόμα καὶ ἡ δλόγηρά μας κατάστασῃ, πὺν φαίνεται νάχη φτάσει σὲ ἀπελπιστικὸ βαθμό, κι' αὐτὴ

συννευδοκεῖ. Πίσω μας εἶναι οἱ Αἰγύπτιοι, δεξιὰ καὶ ἀριστερά μας ἀπροσπέλαστοι γκρεμοί, μπρὸς μας ἡ θάλασσα. Σὲ κατὶ τέτοιες στιγμὲς δὲν εἶναι εὐκόλο «νὰ περιμένης νὰ δῇς τὴ σωτηρία τοῦ Θεοῦ» (Ἦσ. κε' 9). "Οἷα σοῦ λένε πὼς πρέπει νὰ ἐνεργήσης. "Ἐτσι, ὅταν ὁ Σαοὺλ βιάζοντας τὸν ἑαυτοῦ του προσέφερε θυσιά, τὸ ἔκαμε νομίζοντας πὼς ὁ Σαμουὴλ θαργοῦσε νὰ ἔλθῃ. Τοῦτο, ὅμως, ἦταν καὶ τὸ μεγαλύτερο σφάλμα τῆς ζωῆς του (Α' Σαμ. ιγ' 8).

"Ισως, λοιπόν, ὁ Θεὸς στὸν δικό Του τρόπο προνοίας γιὰ μᾶς, νὰ καθυστερήσῃ νὰ ἔλθῃ. Μιὰ τέτοια καθυστέρηση, φαινόταν νὰ συνέβῃ ὅταν τὰ στρατεύματα τοῦ Σενναχειρείμ, σὲ ἀριθμὸ σὰν τοὺς σωροὺς τῶν μαραμένων φύλλων, εἶχαν περιτριγυρίσει τὴν Ἀγία Πόλῃ (Β' Βασ. ιη' 13). Καὶ ὁ Ἰησοῦς φαινόταν καθυστερημένος ἐκεῖνα τὰ χαράματα πού ἦλθε περπατώντας πάνω στὴ θάλασσα (Μάρκ. ζ' 49) ἢ ὅταν μετέβῃ γιὰ νὰ ἀναστήσῃ τὸν Λάζαρο (Ἰωάν. ια' 38). Ἀκόμα καὶ ὁ ἄγγελος πού ἤρθε νὰ συντροφέψῃ τὸν Πέτρο, τὴ νύχτα πρὶν ἀπὸ τὸ μαρτύριο πού τὸν περίμενε, καὶ αὐτὸς φάνηκε ἀργοπορημένος πιθανὸν δὲ πολὺ περισσότερο θὰ ἐξακολουθῇ ν' ἀργοπορῇ ὁ Κύριος, δοκιμάζοντας, τὴν ὑπομονὴ τῆς πίστεώς μας.

Δὲν θάρρῃ ὅμως ποτὲ οὔτε ἓνα λεπτὸ ἀργότερα ὅπ' τὴν ἀκριβῇ ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης. «Διότι ἡ ὕρασις μένει ἔτι εἰς ὠρισμένον καιρὸν, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος θέλει λαλήσῃ καὶ δὲν θέλει ψευσθῇ· ἂν καὶ ἀργοπορῇ, πρόσμενον αὐτήν· διότι βεβαίως θέλει ἔλθῃ, δὲν θέλει βραδύνει» (Ἀβ. β' 3).

Εἶναι, πράγματι ἀξιοσημεῖωτος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς μᾶς ὁδηγεῖ διὰ τῶν περιστάσεων. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ δρόμος μορεῖ νὰ μᾶς φανῇ κλεισμένος, ἀμέσως δὲ μετὰ κάποιο συμβάν, πού στὰ μάτια τῶν ἄλλων εἶναι τελείως ἀσήμαντο, ἐνῶ στὸ γυμνασμένο μάτι τῆς πίστεως, λέει χίλια - δυὸ πράγματα, ἀνατρέπει τὰ ἐμπόδια. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὰ σημεῖα τοῦ Θεοῦ ἐπαναλαμβάνονται κατὰ διαφορετικούς τρόπους, σὲ ἀπάντηση προσευχῶν. Τοῦτα δὲν εἶναι συμπτώσεις τυχαῖες, ἀλλὰ ἡ εὐνοϊκὴ πορεία τῶν περιστάσεων, πού μᾶς φέρνουν ἐκεῖ πού πρέπει νὰ περπατή-

σωμε. Προχωρώντας δὲ πρὸς τὸν σκοπὸ μας, βλέπουμε τὰ σημεῖα τοῦτα νὰ πολλαπλασιάζονται, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ φῶτα κάποιας πολυκατοικημένης πόλεως ἐνῶ τὴν πλησιάζουμε, ταξειδεύοντας μὲ τὴ νυχτερινὴ ἀμαξοστοιχία.

Μερικὲς φορές οἱ ἄνθρωποι, μὲ ἀναστεναγμοὺς προσδοκοῦν κάποιον ἄγγελο, νάρθη νὰ τοὺς δείξη τὸ δρόμο. Αὐτό, ἀπλῶς δείχνει ὅτι δὲν ἔχει ἔλθει ἀκόμα ὁ καιρὸς νὰ ξεκινήσουν. "Ἄν δὲν ξέρης τί θὰ πρέπη νὰ κάμῃς, μείνε ἀδρανὴς μέχρι νὰ μάθῃς. "Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς δράσεως, θὰ δῇς τὶς περιστάσεις νὰ σπινθηροβολοῦν σὰν πυγολαμπίδες στὸ δρόμο σου. Καὶ τότε νάσαι βέβαιος ὅτι βαδίζεις καλά. Τοῦτο, ἄλλωστε, θὰ σοῦ τὸ ἐπιβεβαιώσουν καὶ οἱ τρεῖς μαρτυρίες τοῦ Θεοῦ, τὶς ὁποῖες στὴν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου μας ἀναφέραμε, καλύτερα καὶ ἀπ' τὴν παρουσία κάποιου ἀγγέλου πὺν θαρχόταν προσωπικὰ νὰ στὸ βεβαιώσῃ.

Οἱ περιστάσεις, λοιπόν, στὶς ὁποῖες κάθε μέρα ζοῦμε, ἀποτελοῦν ἓνα ἀλάνθαστο δείγμα τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ὅταν συμβαδίζουν μὲ τὴν ἐσωτερικὴ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος καὶ τὶς διακηρύξεις τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. "Ἄν ὅμως τοῦτο δὲν συμβαίνει, περίμενε. Πρέπει νὰ περιμένης νάρθη κάποια ἄνωθεν ἐκβασὴ πὺν θὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὸν κλεισμένο δρόμο διὰ μέσου ἴσως ὠκεανῶν καὶ ποταμῶν, ἐρήμων καὶ βράχων.

Πολὺ συχνὰ κάνουμε ἓνα μεγάλο λάθος, νομίζοντας ὅτι ὁ Θεὸς διόλου δὲν μᾶς ὁδηγεῖ, ἐπειδὴ δὲν μπορούμε νὰ νὰ δοῦμε μακρὰ μπροστά μας. Δὲν εἶναι ὅμως τούτη ἡ μέθοδός Του. Ὁ Κύριος ἀναλαμβάνει νὰ διευθύνῃ τὰ βήματα μᾶς ψυχῆς, πὺν θὰ ἐπιθυμοῦσε μόνον ἀπ' Αὐτὸν νὰ ὁδηγῇται. "Ὅχι τὸν ἐρχόμενο χρόνο, ἀλλὰ σήμερα. "Ὅχι στὸ ἐπόμενο χιλιόμετρο, ἀλλ' σ' αὐτὸ τὸ βήμα. "Ὅχι τὴν ὅλη υπόθεσή μας γενικά, ἀλλὰ κάθε τῆς μικρολεπτομέρεια. "Ἄν ὅμως προσδοκᾷς κάτι ἀκόμα πὺν πολὺ, πρόσεξε μὴν ἀπογοητευθῇς καὶ ξαναγυρίσῃς στὸ σκοτάδι. Τούτη ἡ προειδοποίησις σοῦ ἐξασφαλίζει τὸ βάδισμά σου στὸν ὀρθὸ δρόμο, ὅπως καὶ σὺ θὰ ἀναγνωρίσῃς κά-

ποια μέρα, όταν τὴ θεωρήσης ἀπ' τὶς κορφὰς τῆς δόξης.

Παραθέτοντες τώρα, τὴ Βιβλικὴ ἀφήγησις τῆς νεφέλης, πὺν τόσο παραστατικὰ μᾶς μιλάει γιὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Θεοῦ, ἃς ὁμολογήσωμε ὅτι πολὺ λίγο μπορούμε νὰ τὴν ἐρμηνεύσωμε. «Καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐστάθη ἡ σκηνή, ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνήν, τὸν οἶκον τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἀπὸ ἐσπέρας ἕως πρωῒ ἦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς εἶδος πυρός. Οὕτως ἐγένετο πάντοτε· ἡ νεφέλη ἐκάλυπτεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καὶ εἶδος πυρός τὴ νύκτα. Καὶ ὅτε ἀνέβαιναν ἡ νεφέλη ἀπὸ τῆς σκηνῆς, τότε ἐσηκόνοντο οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· καὶ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἴστατο ἡ νεφέλη, ἐκεῖ ἐστρωτοπέδευον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου ἐστρωτοπέδευον· πάσας τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἡ νεφέλη ἔκειτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἔμενον ἐστρωτοπεδευμένοι. Καὶ ὅτε ἡ νεφέλη διέμενε ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλὰς ἡμέρας, τότε οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἐφύλαττον τὰς φυλακὰς τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν ἐσηκόνοντο. Καὶ ὁπότε μὲν ἡ νεφέλη ἴστατο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅσαοδὴποτε ἡμέρας, κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου ἐσηκόνοντο. Ὅποτε δὲ ἡ νεφέλη, ἴστατο ἀπὸ ἐσπέρας ἕως πρωῒ, τὸ δὲ πρωῒ, ἀνέβαιναν ἡ νεφέλη, τότε αὐτοὶ ἐσηκόνοντο, εἴτε τὴν ἡμέραν εἴτε τὴν νύκτα ἀνέβαιναν ἡ νεφέλη, τότε αὐτοὶ ἐσηκόνοντο. Δύο ἡμέρας, ἢ ἓνα μῆνα, ἢ ἐν ἔτος, ἐὰν διέμενε ἡ νεφέλη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἴσταμένη ἐπ' αὐτῆς ἔμενον ἐστρωτοπεδευμένοι οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καὶ δὲν ἐσηκόνοντο· ὅτε δὲ αὐτὴ ἀνέβαιναν, ἐσηκόνοντο. Κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου ἐσηκόνοντο· ἐφύλαττον τὰς φυλακὰς τοῦ Κυρίου, καθὼς προσέταξεν ὁ Κύριος διὰ χειρὸς τοῦ Μωϋσέως». (Ἀριθ. θ' 15—23).

Ἄς ἀτενίζωμε, λοιπόν, ψηλὰ γιὰ καθοδήγησις, ἐνθαρρύνοντας τὴν ψυχὴ μας νὰ περιμένῃ ἐπὶ τὸν Θεόν, μέχρις ὅτου τῆς δοθῇ. Ἄς καλλιεργοῦμε αὐτὴ τὴν ταπείνωσις, τὴν ὁποία ὁ Κύριος θὰ φέρῃ σὲ κρίσις, ζητοῦντες ἀπ' Αὐτὸν νὰ μᾶς πλουτίσῃ καὶ μὲ γρήγορῃ ἀντίληψιν πὺν θὰ συλλάβῃ ἀμέσως τὰ σημεῖα τοῦ θελήματός Του. Ἄς στεκώμαστε μὲ «ἔξωσμένας τὰς ὀσφύας καὶ μὲ ἀναμμένα τὰ λυχνάρια» γιὰ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ὑπακούσωμε. Τέ-

τοιοι, εὐλογημένοι ὑπηρετές τοῦ Κυρίου, θὰ ὀδηγηθοῦν
στὴ χρυσοῦ πόλιν τῶν ἁγίων.

Λέγοντας κάτι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, μετὰ ἀπὸ πολ-
λοὺς μῆνες προσμονῆς καὶ προσευχῆς, ἐβεβαιώθηκα ἀπο-
λύτως ποιά ἦταν ἡ ὁδηγία τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μου.
Ἔτσι, μὲ τὴν ἔμφαση τῆς προσωπικῆς μου πείρας, θάθε-
λα νὰ ἐνθαρρύνω κάθε ταραγμένη καὶ μπερδεμένη ζωή,
ποὺ διαβάζει αὐτὲς τὶς γραμμὲς νὰ περιμένη ὑπομονητικὰ
τὸν Κύριο, μέχρι ποὺ Αὐτὸς νὰ τῆς δείξῃ καθαρά τὸ θέ-
λημά Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΟΥ ΣΦΑΛΛΩ;

Τούτη εἶναι ἡ ἔντονη ἐρώτησίς σου καὶ τὸ πικρὸ σου παράπονο, ὦ, ἀδελφικὴ ψυχή. Πολλὰς φορὰς θὰ ἔχῃς ἀσφαλῶς διακρίνει στὰ πρόσωπα καὶ στὶς ζωὲς ἄλλων ἀδελφῶν σου φῶς, κάποια ἰδιαίτερη χαρά, μιὰ δύναμη, πὺν θὰ τὴ ζήλεψες μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ βαθειὰ ἐπιθυμία, ὃ ὁποία καὶ σὲ πιέζει. Μιὰ πίεση γιὰ τὴν ὁποία θὰ πρέπη νὰ εὐχαριστήσης τὸν Κύριο. Ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλη πρόοδο, τὸ νὰ μὴν εἶσαι ἱκανοποιημένος στὰ χαμηλὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς πὺν ζῇς, ἀρχίζοντας ἔτσι νὰ ἐνδιαφέρεσαι νὰ βρῇς τὸ μυστικὸ κάποιας γλυκύτερης καὶ πιότερο νικηφόρας ζωῆς. Ὅταν ἐκεῖνος πὺν κοιμᾶται, ἀρχίζει νὰ γυρίζη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τεμπελιὰ πάνω στὸ κρεββάτι του, δεῖγμα ὅτι ἔχει χορτάσει τὸν ὕπνο, σὲ λίγο θὰ ἀντιληφθῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πὺν ἔρχεται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴ σκοτεινιὰ τοῦ δωματίου του.

«Σηκώθητι ὃ κοιμώμενος καὶ ἀνάστηθι ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ θέλει σὲ φωτίσει ὃ Χριστός» (Ἐφ. ε' 14).

Δὲν πρέπει, ὅμως νὰ ἀγνοήσωμε ὅτι οἱ ἰδιοσυγκρασίες διαφέρουν μεταξὺ τους. Μερικοὶ σέρνουν μαζί τους σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ μιὰ κληρονομικὴ προδιάθεση γιὰ μελαγχολία, λὲς καὶ γεννήθηκαν σὲ σκοτάδι. Θέτουν τὸν ἑαυτό τους πάντα σὲ μειονεκτικὴ θέση καὶ μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ φυσικότητα φιλοξενοῦν τὴν ἀθυμία. Βλέπουν πάντα τὴ μαύ-

ρη πλευρά κάθε ζητήματος και ανακαλύπτουν ακόμα και στον αϊθριώτερο ουρανό κάποιο σύγνεφο, ίσως όχι μεγαλύτερο από μια παλάμη. Γι' αυτούς, το μονοπάτι της ζωής είναι πάντα σκιερό, το δέ φως του ήλιου ρίχνει σ' αυτό ένα αμυδρό φως με μεγάλη δυσκολία και αφού περάσει κάποια σκοτεινά πυκνά φυλλώματα που το σκεπάζουν.

Μιά τέτοια κατάσταση ίσως είναι και η δική σου, αγαπητέ αναγνώστα. "Αν ναι, μη περιμένης ποτέ να λάβης την ίδια ακριβώς χαρά που άλλοι λαβαίνουν, ούτε και πρέπει να παραπονεθής γι' αυτό. Τοῦτο είναι τὸ φορτίο που τὰ χέρια τοῦ Σωτήρα σου ἔκλεξαν γιὰ σένα, ἐσὺ δὲ θὰ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς γι' Αὐτόν, χωρὶς νὰ παραπονεῖσαι ἢ νὰ τὸ ἐπιδεικνύῃς στὰ βλέμματα τῶν ἄλλων ἢ ακόμα καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀφίνῃς νὰ κλονίξῃ τὸν πνευματικὸ στηριγμὸ σου. Φέρε το ὑπομονητικὰ καὶ δοξαζοντας τὸν Θεὸ ἐν μέσῳ ὧλων. Ἀλλά, ἂν καὶ εἶναι ἀδύνατο, ἴσως, νὰ κερδίσης καὶ σὺ τὴ μεγάλη χαρὰ που ἄλλοι ἀπολαμβάνουν, ἐν τούτοις θὰ ἔχῃς τουλάχιστον μέσα σου ἀνάπαυση, νίκη καὶ γαλήνη, τὰ μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Οὐρανοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ μᾶς διαφεύγῃ, ὅτι τὸ συναίσθη- δὲν ἀποτελεῖ πάντα πραγματικὸ τεκμήριο τῆς πνευματικῆς μας καταστάσεως. Ἡ εὐθύτης τῆς καρδιᾶς λόγου χάρι, συχνὰ προκαλεῖ χαρὰ ἐσωτερική, ὅπως καὶ ἡ ὑγεία τοῦ σώματος γενικῶς ἀποκαλύπτεται μὲ διανοητικὴ ζωτικότη- τα. Ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο πάντοτε. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἀπουσία τῆς χαρᾶς δὲν ἀποδεικνύει, πάντα ὅτι ἡ καρδιὰ φταίει. Πιθανὸν βέβαια καὶ νὰ φταίῃ, χωρὶς ὅμως τοῦτο ν' ἀποτελῇ κανόνα. Ἰσως, δηλαδή, τὸ νευρικὸ σύστημα νὰ βρίσκεται σ' ὑπερένταση ὅπως συνέβη στὸν Ἡλία στὴν ἔρημο, ὅταν μετὰ τοὺς μακροὺς τοῦ ἀγῶνες στὸν Κάρμηλο, ἐκάθησε πάνω στὴν ἄμμο καὶ ζήτησε ἀπ' τὸν Θεὸ νὰ πεθάνῃ—ἐν αἰτημὶ στοῦ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἀπάντησε ὅχι μὲ ἐπίπληξη, ἀλλὰ στέλνοντας φαγητὸ καὶ ὕπνο. Ἰσως ὁ Κύριος νὰ ἔχῃ ἀποσύρει τὸ φῶς ἀπ' τὸ δρόμο σου, γιὰ

Οἱ περὶς ἡμᾶς εἰσὶν τόσων ἀγαθῶν ὅσοι καὶ ὁ Ἀγγε-
 λιατικός καὶ ὁ Τόμας. Τόμας ἔχει λιακάδα, μετὰ ἀπὸ λίγο σὺν-
 νεψα. Οἱ ἀνακαμπῆς φωνὴς καὶ οἱ σκεῖς ἐνυπλάσσονται
 τόσο σὺν τῇ ἡμέτῃ ἡμᾶς, ὥστε τὴς βαθὺχόμενης καὶ ἀνοχτο-
 χόμενης ἀποχόμενης πρὸς παλινὸν τὰ βαρύνοντα ἐλθὴν ἢ ἡ ἀ-
 φροσύνην θάλασσα. Ὅμως ἡ ἐν Χριστῷ θέση ἡμᾶς δὲν ἀλλὰ
 εἶναι ποτὲ. Μοιρεῖται ἡμεῖς Ἀνδρῶν, ὁ ὅποιος «εἶναι ὁ αὐτός, Χθές

ΘΕΣΗ ΣΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑ ΣΟΥ I. ΙΣΤΟΣ ΔΕΝ ΕΞΟΡΙΖΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

σοφία.

πρὸς τὸν δὲ κἀναμῆ κατὰ τὴν ἀνακαλύπτου καὶ τὰ διορθώ-
 το δὲ, τὰ ἐμφελεῖται ἀπὸ κἀποῖα ἀτάλεια τοῦ χαλακτικῆς ἡμᾶς,
 εἶναι διώχνου καὶ τὴν χάρι καὶ τὸ φῶς τοῦ Παράδοξου. Τὸν
 σοφία, εἰμᾶστε ἐνοχοὶ γὰρ τὴν ποσάσειν ἡμᾶς αὐτῇ, διότι
 τὰ ἐποφώμενη τὴν δοκιμασία, εἰμᾶς δὲν τὴν χρονοποιή-
 ῃ. Ἀλλὰ, ὅταν τὴν ἀνωθεν δύναμιν πρὸς ἡμᾶς δίδεται γὰρ
 εἶναι οἱ πρὸς κατὰλλήλους χάριτες γὰρ τὰ φανερωθῶν.
 Σὲ τῆτοις στήλῃς, ἡδὸν ἡ ὑπομονή, τὸ βάρος, ἡ πίστις,
 θυμία δὲν ταυριάζει σὺν ὅτι πρὸς τὸ σκῆμα ὁ θάνατος.
 ταύτης ἀταξία ἀπὸ τῆς ἡμέρας σκηνῆς, εἶναι ὅπως ἡ ἐν-
 τὴν σκοτεινῇ, μετὰ γὰρ ἡμεῖς ἡμεῖς. Τὰ μετὰ ἀλλὰ λόγια εἶναι
 γὰρ πρὸς δοκιμάζεται καὶ ἐποφώμενη παρορσιάζει ἡμᾶς εἰκόνα
 τῆτοις συνθήκης ἡ ἀφθονία χάριτος ἀπορσιάζει. Ἀντὶ τὴν ψυ-
 χῶμα, κἀποῖα καὶ ἐπικαλοῦμενος τὸν Θεόν. Κἀτὰ ἀπὸ
 πρὸς φαίνεται δύναμις τὰ γίνεσθαι εἶναι τὰ πᾶσι πᾶσι σὺν
 τὴν προστάθεια τῆς ἀναγενέσεως τῆς θεότητος, τὸ ἡδὸν
 εἶναι ἀγῶνα δὲ τῆς στήλης ἐκείνης, πρὸς ἀποκαταστασὶν ἀπὸ
 ἡμεῖς τὸν Πατέρα, ἐν τῷ ὅτι τὸν ἰσχυρὸν φαίνεται πᾶσι
 ἡμεῖς ἡμᾶς, ὅπου τὸ πικρὸ ποτὶ ἀληθείαν τὰ χεῖρα ἡμᾶς
 κἀντὶ τὴν ἡμέραν, τὰ ἐξ ἡμεῖς φθάσει σὺν ἡμεῖς ἀντὶ τὴν
 πᾶσι γὰρ τὰ ὅσα τῶν. Ὅμως ἡ παιδαγωγία πρὸς ἡμᾶς
 τὰ δὲ τὴν ἀγάπην γὰρ τὴν ἀγίαν χαλακτικῆς τῶν ἡμεῖς.

Καὶ τὸν ἴδιον τόπον καὶ ἡ ἐν Χριστῷ θέσιν ἡμᾶς, ἀπο-
τελεῖ τὸ ἐκτελεσθῆναι τὰς κερφαίαις, ἐν τῇ αἰσθητικῇ ἡμᾶς
δὲν εἶναι εἰσὶν ἀλλο ἄπο τὸ διακρινόμενον ὡς ἡμᾶς ποὺ δια-
διαφορῆς τοῦ.

δημιουργίας τῆς προνοίας καὶ ἀντιμετωπίζονται τὰ ἐξο-
δικαστικὰ ἀποφασίαις κηδεμονίας καὶ ὁλοκληρῶν ἐκ τῶν εἰσο-
δίων, γὰρ τὸ ὅποιο λόγῳ τῆς ἀνελικτικότητος τοῦ ἐξελθόν-
τος καὶ τὸ παρὰ τὴν ἡλικίαν τῆς προνοίας ἐνός ὁφθαλμοῦ κα-
λασσομένους διαφέρεις σου. Μοιάζει δηλαδὴ ἡ περιτρώση
Χριστῷ θέσιν ποὺ τὰ κατὰ μέρος, τὴν ἐκτελεσθῆναι οἱ ἐνα-
αὐτῇ τὴν ἀποδοχὴν, φοβούμενος ἡμᾶς τὴν καινοδύναμιν ἐν
ἰσως βέβαια νὰ μὴν ἔχῃς πιστεύει ποτε μὲν οἱ σήμε-
ρα εἶναι ἐνα γεγονός ποὺ τὰ μὲν ἀλλὰ ποὺ σὺν αὐτῶν.

ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία
καὶ ἀλλὰ ἐν τῷ καὶ γὰρ μὴ μὴν στήλην, τὴν ἀποδοχὴν
ποὺ, ἀποδοχὴ ἡ ἀποδοχὴς καὶ ποτε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ
ἀλλὰ εἶναι κερφαίαις καὶ τὸν ποτε. Οὕτως ἡ παρακαλεῖ, γο-
μὲν οὐδὲ ἀποκαθάρσει τὴν ἡλικίαν τοῦ ἡμῶν, ἐν τῷ
ποὺ ποὺ κολληταί, τὰ ὁποία ἀν καὶ εἶναι ἐν τῷ κεφαλαί,
Θεοῦ. Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὰ μὲν τοῦ αἵματος ἐ-
Αὐτὸν καὶ τῶν ἐν καθεστὰς ἀπὸ ποὺ τῆς Παρονοίας τοῦ
Αὐτοῦ ὅταν ἐκτελεσθῇ ὅσα δέξια τοῦ Πατέρα. Εἰσάγει εἶναι μὲ
φο, εἶναι μὲ Αὐτὸν ἀπὸ ποτὶ τῆς ἀναστάσεως, εἶναι μὲ
εἶναι μὲ Αὐτὸν γὰρ πάντα. Ἐκτελεσθῇ εἶναι μὲ Αὐτὸν ἀπὸ τὰ-
για καταφυγίῳ καὶ τὸν ἐκτελεσθῇ καὶ, τότε ἐκτελε-
πληροῦν ἡμᾶς καὶ, ἔχοντες ὅσοις ποτε Ἰησοῦ γὰρ ὅσην-
Εἰναι παρὰ τοῦ ποτὸς καὶ τοῦ διακρινόμενος ποὺ
ἡμᾶς προσαρθεῖν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

πίστη ἡμᾶς εἶναι ὡς ἡμᾶς. Αὐτὴ δὲν διακρίνεται μὲ τὴν δικήν
δοκοῦν καὶ ὡς ἡμᾶς τὸ ὅποιο ποτὸς, ὅσο καὶ ὅταν ἡ
μεστῇ γὰρ ἡμᾶς μὲ δύναμιν καὶ ἐκτελεσθῇ, τότε ὅταν μὲν
ἀντιμῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ ποτὶ τὸν ποτὸς καὶ τοῦ Κυρίου, τὸ ὅποιο
ἡμᾶς ἀγαθῶν. Δὲν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τῆς καὶ ποτὸς καὶ
ὅποια ἀν καὶ ποτὶς ὅσοις καὶ τῆς ἀγαθῶν, ἐν τοῦτοις
γὰρ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἀλλὰ ἀπὸ τῆς αἰσθητικῇ ἡμᾶς τῶν, ἡ
καὶ σήμερα καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος (Ἐβρ. ιγ : 8). Αὐτὴ δὲν κα-

κὼς περνάει ἀπ' τὶς τσέπες μας σὲ διαφορετικὸ κάθε φορὰ ποσό. Πάψε, λοιπόν, καὶ σὺ νὰ παρατηρῇς τὸ τί νοιώθεις καὶ χτίσε πάνω στὸν ἀκλόνητο βράχο τοῦ τί εἶναι ὁ Ἰησοῦς, τί ἔχουμε, τί κάνει καὶ τί θὰ κάμῃ γιὰ σέ, στὴν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα.

II. ΙΣΩΣ ΖΗΣ ΠΕΡΣΟΤΕΡΟ ΜΕ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΜΕ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΣΟΥ

Δὲν ἔχουμε κανένα σωστὸ τρόπο ἐλέγχου γιὰ τὰ αἰσθήματα μας, ὅμως ἔχουμε γιὰ τὴ θέλησή μας. Ὅπως καὶ ἡ στροφή τοῦ ὕμνου λέει :

«Ἡ θέλησή μας εἶναι δική μας
γιὰ νὰ τὴν κάμωμε δική Σου».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς καθιστᾷ ὑπευθύνους γιὰ ὅ,τι αἰσθανόμαστε, ἀλλὰ γιὰ ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε. Στὰ μάτια Του δὲν εἴμαστε ἐκεῖνο ποὺ νοιώθουμε, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦμε. Ἐπομένως, ἂς ζοῦμε ὄχι μέσ' στὴν καλύβα τῶν αἰσθημάτων μας, ἀλλὰ πάνω στὴν ἀκρόπολη τῆς θελήσεώς μας, ὁλόκληρα παραχωρημένοι στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γύρω ἀπ' τὴν Τράπεζα τοῦ Κυρίου, συχνὰ ἡ ψυχὴ περιβρέχεται μὲ ἅγια συναισθήματα, θορυβῶδεις χείμαρροι χαρᾶς χτυποῦν ὀρμητικὰ τὰ τοιχώματά της, σὰ νὰ θέλουν νὰ τὰ παρασύρουν, καὶ κάθε στοιχεῖο τῆς φύσεως λὲς καὶ ἐνώνεται στὴν ψαλμωδία κάποιας ἐκστατικῆς εὐχαριστίας. Ὅμως δὲν ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ ἡ ἐπομένη μέρα, ὅποτε ἡ ζωὴ θὰ πρέπῃ ν' ἀντιμετωπισθῇ στὸ ρυπαρὸ περιβάλλον τῆς ἐργασίας μας, στὸ σκοτεινὸ κατὰστημα, στὸ θορυβῶδες ἐργαστάσιο, στὸν ἀσεβῆ χώρο τοῦ κάποιου ἐργαστηρίου. Καὶ ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἀρχίζει νὰ συγκρίνῃ τὴ χθεσινὴ χαρὰ μὲ τὶς τωρινὲς δυσκολίες στὴν πείρα τοῦ περπατήματος μὲ τὸν Κύριο, ἴσως, τότε ἀναρωτηθῇ· γιατί δὲν νοιώθει

νά είναι τόσο προσηλωμένη και αφιερωμένη όπως ήταν χθές. Σὲ μιὰ τέτοια ὁμως περίπτωση, θὰ δυνηθῇ πολὺ εὐκόλα νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ θέλησή της δὲν ἄλλαξε οὔτε ἓνα πόντο τῇ θέσῃ της, καὶ κυττάζοντας ψηλά, θὰ πῇ : «Θεέ μου, ἡ πλήμνυρα τῶν αἰσθημάτων πέρασε σὰν κάποιο ἀνοιξιάντικο ρυάκι, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά τῆς καρδιάς μου, στὴ θέλησή μου, Ἐσὺ γνωρίζεις, εἶμαι τόσο ἀφοσιωμένος, τόσο πιστός, τόσο ἑτοιμος νὰ ζῶ μόνον γιὰ Σέ, ὅσο θὰ εἶμαι καὶ τὴν εὐλογητὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μὲ καλέσῃς γιὰ πάντα νὰ μένω στὰ πόδια Σου».

Τούτη, εἶναι μιὰ προσφορά ποὺ εὐχαριστεῖ τέλεια τὸν Θεό, ἐξασφαλίζουσα καὶ σὲ μᾶς μιὰ ζωὴ ἡσυχῆ καὶ καρποφόρο.

III. ΙΣΩΣ ΕΧΕΙΣ ΠΑΡΑΚΟΥΣΕΙ ΚΑΠΟΙΑ

ΚΑΘΑΡΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Καμιὰ φορὰ συμβαίνει ν' ἀκούσης μιὰ ψυχὴ νὰ λήῃ σὲ κάποιο πεπειραμένο Χριστιανό.

—Δὲν ἔχω μέσα μου τὴ μόνιμη χαρὰ. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπὶ πολλὰ χρόνια νοιῶμαι εἶναι μιὰ μικρὴ καὶ ἀδύνατη χαρὰ.

—Θυμᾶσαι νὰ εἶχες ποτὲ αὐτὴ τὴ μεγάλη χαρὰ ; τὸν ρωτᾷ αὐτός.

—Ναί, γιὰ λίγο διάστημα μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὸν Θεό.

—Μήπως θυμᾶσαι νάχης ποτὲ παρακούσει σὲ κάποια ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀφοροῦσε καθαρὰ τὴ ζωὴ σου;

Τότε τὸ πρόσωπο κατσουφιάζει, τὰ μάτια βουρκώνουν καὶ ἡ ἐξῆς ἀπάντησις ἀκούγεται μετὰ δυσκολίας.

—Ναί, χρόνια πρὶν, νομίζω πὼς ὁ Θεὸς ζητοῦσε κατὶ συγκεκριμένο ἀπὸ μένα, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔνοιωθα διάθεσι νὰ τὸ κάμω καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ ἤμουν ἀνήσυχος. Δὲν ἄργησε ὁμως νὰ ξεθωριάσῃ στὴ μνήμη μου καὶ τῶρα οὔτε κὰν τὸ θυμᾶμαι.

—“Αχ, ἀγαπητὴ ψυχὴ, τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ σημεῖο στοῦ ὁποῖο σκόνταψες. Καὶ πρέπει νὰ ξέρης πὼς ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης ν’ ἀποκατασταθῇς, ἐὰν πρῶτα δὲν ξαναγυρίσης μέσα ἀπὸ τὰ θλιβερὰ καὶ ἀποτυχημένα χρόνια πὺν πέρασες γιὰ νάρθης πάλι πίσω στοῦ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου τὸ νῆμα τῆς ὑπακοῆς κόπηκε καὶ τότε θὰ ἐκτελέσης τὸ ἓνα ἐκεῖνο πρᾶγμα πὺν ὁ Θεὸς σοῦ ζήτησε καὶ σὺ τόσο εὐκολα εἶχες θυσιάσει.

Δὲν εἶναι τούτῃ ἀκριβῶς ἡ αἰτία τῆς ἀθυμίας χιλιάδων χριστιανῶν; Εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀνυπότακτα ὅμως παιδιὰ. Ἡ Βίβλος φωνάζει μὲ στεντορία φωνὴ γιὰ ὑπακοή. Τὸ ἐδάφιο πὺν δεσπάζει στοῦ βιβλίου τοῦ Δευτερονομίου εἶναι : «Πρόσεχε καὶ πράττε» (Δευτ. η’ 1). Τὸ κέντρον τοῦ βάρους κάθε διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἦταν «Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, τὰς ἐντολάς μου φύλαξε» (Ἰωάν. ιδ’ 15). Καμιά, λοιπόν, ἐρώτηση ἢ ἀπάντηση ἢ καὶ δικαιολογία δὲν χωράει στοῦ σοβαροῦ τοῦτο θέμα. Δὲν εἶναι δική μας δουλειά, νὰ διαλέξουμε τὸ δρόμο πὺν θ’ ἀκολουθήσωμε. Οὔτε καὶ πρέπει νὰ προτιμᾶμε ὠρισμένες ἐντολές, ἐνῶ συγχρόνως θὰ ἀπορρίπτουμε κάποιες ἄλλες. Ἀκόμα δὲν πρέπει νὰ νομίζουμε πὼς ἡ ὑπακοή μας σὲ διάφορες ἄλλες κατευθύνσεις, θὰ ἀποτελέσει ποτὲ τὸ ἀντίβαρο τῆς ἀνυπακοῆς μας στοῦ συγκεκριμένο θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς. Ὁ Θεὸς μᾶς δίνει μιὰ ἐντολή, κάποια στιγμή, καὶ χρησιμοποιεῖ διαφόρους τρόπους γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ τὴν ἀντιληφθοῦμε. Τότε μᾶς δοκιμάζει. Ἐάν, λοιπόν, ὑπακούσωμε, θὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴ μας μὲ εὐλογία καὶ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ σὲ καινούργιους δρόμους καὶ βοσκές. Ἄν ὅμως ἀρνηθοῦμε, θὰ παραμείνωμε στάσιμοι καὶ ξεροί, χωρὶς καμιά πρόοδο στὴ χριστιανικὴ μας ζωὴ, νοιώθοντας τοὺς ἐαυτοὺς μας ἀδύνατους καὶ χωρὶς ἀληθινὴ χαρά.

IV. ΙΣΩΣ ΦΙΛΟΞΕΝΗΣ ΚΑΠΟΙΑ ΓΝΩΣΤΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

"Όταν μιὰ ποσότητα νεροῦ μείνη στάσιμη, κάθε ξένο μόριο πού ὑπάρχει μέσα σ' αὐτό κατακαθίζει στὸν πυθμένα καὶ τότε γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὸ στὸ μάτι μας.

"Ετσι ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ μας ζωή. "Εάν ζῆς σὲ διαρκῆ ἐσωτερικὴ γαλήνη, ἀμέσως θὰ ἀντιληφθῇς τὴν παρουσία κάποιας ἁμαρτίας πού ἐπέτρεψες νὰ μπῇ μεσ' τὴν καρδιά σου. Παρατήρησέ την προσεκτικά. Μὴν ἀποφύγης τὴν ἀντιμετώπισή της, σὰν τὸν κάποιο χρεωκοπημένο πού ἀποφεύγει νὰ βλέπῃ τίς μερίδες τῶν πιστωτῶν του, ἢ σὰν τὸν φυματικὸ πού δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τίς ἀκτινογραφίες του. Βίασε τὸν ἑαυτό σου νὰ παρατηρήσῃ τὸ κακό, πού τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀνακάλυψε στὴν ψυχὴ σου. "Ισως νάταν κρυμμένο στὶς ἐνδόμυχες γωνιές τῆς ὑπάρξεώς σου γιὰ χρόνια καὶ ἐνῶ τὸ ὑποψιαζόσουν νὰ δὲν τὸ εἶχες ὅμως κατακρίνει. Ἀλλά, ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι αὐτό, ὅσο μικρὸ καὶ ἀνεπαίσθητο, νάσαι βέβαιος πὼς ἔχει ρίξει τὴ σκιά του πάνω στὴ ζωὴ σου, μὲ θλιβερό ἐπακόλουθο τὴν ἀθυμία στὴν καθημερινὴ σου ζωή.

Θὰ ἀρνηθῇ ἡ θέλησή σου νὰ παραιτηθῇ μιᾶς κάποιας πράξεως ἢ συνήθειας πού ἀντιβαίνει στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; "Η μήπως ἐπιτρέπεις κάποια κρυφὴ ἁμαρτία νὰ ἔχῃ ἀνεμπόδιστο δρόμο στὴ ζωὴ σου ;

"Η ἀγάπη σου θὰ περιπλανᾶται ἀβίαστα πίσω ἀπὸ πράγματα ἀπαγορευμένα ἀπὸ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ; Μήπως φιλοξενεῖς κάποια μνησικακία ἢ μῖσος ἐναντίον ἄλλου, ἀρνούμενος νὰ συμφιλιωθῇς μὲ αὐτόν ;

"Υπάρχει μήπως καμιὰ ἀδικία τὴν ὁποία ἀρνιέσαι νὰ ἐπανορθώσης, κάποιο βάρος πού ἀρνιέσαι νὰ κρατήσης, κάποιο σφάλμα πού ἀρνιέσαι νὰ ὁμολογήσης ;

Δικαιολογεῖς στὴ ζωὴ σου κάτι πού θὰ ἦσουν ὁ πρῶ-

τος πού θά τὸ κατέκρινες στή ζωὴ τῶν ἄλλων, λέγοντας πὼς ἡ περίπτωσή σου εἶναι τελείως ξεχωριστή, προσπαθώντας ἔτσι νὰ καταπνίξης τίς διαμαρτυρίες τῆς συνειδήσεώς σου ;

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις τὸ ἐμπόδιο στὴν ἀπόκτηση τῶν εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔγκειται σὲ ἁμαρτίες, ἀλλὰ σὲ διάφορα βάρη πού περιστοιχίζουν τὴν ψυχὴ. Ἑνὶ ἁμαρτία εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο παντοῦ καὶ πάντοτε, εἶναι ἀντίθετο στοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ βάρος, εἶναι κάτι πού ἐμποδίζει μὲν τὴν χριστιανικὴν πρόοδο, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι στὴ βάση του, ἁμαρτία. Καὶ ἀκόμα, αὐτὸ πού μπορεῖ νὰ εἶναι ἐμπόδιο γιὰ τὸν ἕνα, δὲν εἶναι ἀπαραιτήτως καὶ γιὰ κάποιον ἄλλο. Ὅταν, λοιπόν, ἡ ψυχὴ ἀντιληφθῇ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο τῆς προόδου της, ὅσο καὶ ἂν τῆς φαίνεται ἀβλαβὲς ἢ ἂν οἱ ἄλλοι τὸ θεωροῦν ἀθῶο, καλεῖται χωρὶς καμιά ἀπολύτως ἐπιφύλαξη ἢ συζήτηση, νὰ τὸ πετάξῃ ἀπὸ πάνω της μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε καὶ κείνη μὲ τὴν ὁποία τὰ παιδιὰ πετοῦν τὰ ρούχα τους κάτω στὴ γῆ, ὅταν πρόκειται νὰ ἀγωνιστοῦν στὴν πάλη ἢ στὸ τρέξιμο.

Υ. ΙΣΩΣ ΚΥΤΤΑΖΕΙΣ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Ὁ ὑγιὲς ἄνθρωπος ποτὲ δὲν σκέφτεται τὴν υγεία του, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ἄρρωστος πολλὰς φορὲς χειροτερεύει τὴν κατάστασή του μὲ τίς ἀπαισιόδοξες σκέψεις του. Μετρώοντας τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς σου, μᾶλλον θὰ ἐπηρεάσῃς τὴν ρυθμικὴν τῆς λειτουργία, ἐὰν ἐπίσης συνεχῶς σκέπτεσαι κάποιο πόνο σου, τοῦτο θὰ γίνῃ αἰτία νὰ τὸν νοιώθῃς πρὸ συχνὰ καὶ πρὸ έντονα. Ὑπάρχουν ἔτσι πολλὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ τὰ ὁποῖα βασιζόμενα σὲ μιὰ νοσηρὴ αὐτοπεποίθηση, βυθίζονται σὲ πνευματικὸ σκοτάδι. Ἡ ζωὴ τους ὅλη εἶναι μιὰ διαρκὴς ὀπισθοδρομὴ πρὸς τὸν ἑαυτό τους, ἀναλύοντες τὰ ἐλαττήρια τῶν διαφόρων τους πράξεων, ξα-

ναθυμούμενοι παληές πράξεις παραχωρήσεως των στὸν Κύριο, ἢ συγκρίνοντας τὸν ἑαυτό τους με κάποιους ἄλλους. Σὲ οποιαδήποτε ἀπὸ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐκεῖνο ποὺ στὴ βάση συμβαίνει εἶναι ὅτι τὸ «ἐγώ» τους εἶναι ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο γυρίζει ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τους, καίτοι αὐτὴ ἀναμφίβολα εἶναι μιὰ ζωὴ καθαρῶς θρησκευτικὴ. Τί ἄλλο ἀπὸ τὸ σκοτάδι, μπορεῖ νὰ ἔλθῃ σὰν ἀποτελεσμα, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι; Δὲν ἀρνούμεθα, βέβαια, νὰ δεχθοῦμε ὅτι ὑπάρχουν περίοδοι στὴ ζωὴ μας ποὺ πρέπει νὰ κάμουμε κάποια ἐνδοσκόπηση μέσα μας καὶ μάλιστα τυχόν νὰ κατακρίνουμε τὸν ἑαυτό μας, γιὰ νὰ μὴ κατακριθῇ αὐτὸς κάποια ἄλλη μέρα, τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως, ὅτι τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ στραφοῦμε πάλι, πρὸς τὸν Κύριο, μὲ ὁλόκληρη τὴν καρδιά μας. Κάνοντας δὲ τοῦτο, δὲν ὑπάρχει πιά ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε.

«Τὰ μὲν ὀπίσω λησμονοῦντες», εἶναι ἡ πιὸ ἀσφαλὴς ὁδός, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Ἡ αὐτοεξέτασις δὲ αὐτὴ, δὲν συνίσταται στὸ νὰ ἐξετάζουμε, ἐὰν ἐκάμαμε ὅ,τι ἀπαιτεῖτο νὰ γίνῃ, ἀλλὰ ἐὰν ἐνεργήσαμε μὲ ὅλες τὶς δυνατότητες ποὺ τότε εἴχαμε.

Δὲν πρέπει νὰ δαπανᾶμε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μας καθαρίζοντας τὰ παράθυρα τῆς ὑπάρξεώς μας ἢ ἐξετάζοντας συνεχῶς ἂν εἶναι καθαρὰ, ἀλλὰ ἃς ἐκθέτουμε τοὺς ἑαυτούς μας κάτω ἀπ' τὸ εὐλογητὸ φῶς τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Αὐτὸ τὸ φῶς, πολὺ γρήγορα θὰ μᾶς δείξῃ τί ἀκόμα πρέπει νὰ καθαρισθῇ καὶ θὰ μᾶς ἱκανώσῃ νὰ τὸ καθαρίσουμε μὲ ἀλάνθαστη ἀκρίβεια.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι μιὰ πλήρης παρακαταθήκη, ὅλων ἐκείνων ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσουμε μιὰ εὐλογημένη καὶ ἁγία ζωὴ. Τὸ νὰ μένουμε ἐν Αὐτῷ, εἶναι ἐπομένως ὁ ἕνας καὶ μόνος ὁδὸς γιὰ τὴν ἐξασφάλισι καὶ κατοχύρωσι τῆς ψυχικῆς μας υγείας. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἀσχολούμεθα περισσότερο μὲ τὸν ἑαυτό μας παρὰ μὲ τὸν Κύριο, εἶναι σὰν νὰ δαπανᾶμε πολὺ χρῆμα καὶ σκέψεις γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ σώματός μας, χωρὶς ποτὲ

κάν νά ἐνδιαφερώμαστε γιά τίς ἐντυπώσεις πού θά δημιουργήσουμε στούς ὁλόγυρά μας ἀνθρώπους. Βλέψε, σὸν Ἰησοῦ. Ἀπολάμβανε ἐν Κυρίῳ. Ψυχὴ μου, ἀναπαύσου ἐπὶ τὸν Θεό σου !

VI. ΙΣΩΣ ΔΑΠΑΝΑΣ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟ ΤΟΥ

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖο νά κάνουμε μακρὲς προσευχές. Ὅμως εἶναι οὐσιώδες νά μένουμε ἐπὶ μακρὸν μόνοι μὲ τὸν Θεό· περιμένοντας στὴν πόρτα Του, προσεκτικοὶ νά ἀκούσουμε τὴ φωνή Του, ἢ βηματίζοντας μὲ ὑπομονή στὸν κῆπο τῆς Γραφῆς γιά τὸν ἐρχομό τοῦ Κυρίου σὲ κάποια φυλακὴ τῆς νυκτός. Κανεὶς ἀριθμὸς ἐκκλησιαστικῶν συναθροίσεων, καμιὰ συναναστροφή μὲ χριστιανοὺς φίλους, οὔτε καὶ κανεὶς βαθμὸς δραστηριότητος στὸ ἔργο, μπορεῖ νά ἀντικαταστήσῃ τὴν ἡσυχία ὥρα μὲ τὸν Κύριο.

Ὅταν δὲν νοιώθεις τὴν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς ὥρας, εἶναι τότε πού πρέπει νά κλειστῇ στὸ ταμεῖο σου νά προσευχηθῇς. Κάμε ἀπὸ καθῆκον, ἐκεῖνο πού δὲν μπορεῖς νά κάμῃς ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ τότε θά τὸ βοῇς ἱκανοποιητικό. Εἶναι εὐκολώτερο νά ζήσης χωρὶς φαγητό, παρὰ νά γίνῃς ἓνας εὐλογημένος καὶ δυνατὸς Χριστιανός, χωρὶς τὴν τακτικὴ ἐπικοινωνία σου μὲ τὸν Κύριο.

Ὅταν δὲν μπορεῖς νά προσευχηθῇς γιά τὸν ἑαυτό σου, προσεύχου γιά ἄλλους. Ὅταν νοιώθεις χαλαρωμένα τὰ συναισθήματά σου, πάρε τὴ Βίβλο σου στὸ χέρι καὶ ἄρχισε νά μεταβάλλῃς κάθε φράση πού διαβάξεις, σὲ αἴτημα προσευχῆς. Φέρε στὴ μνήμη σου τὴ σειρά ὅλων τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ σου καὶ στέλνε ψηλὰ εὐχαριστίες γιά κάθε μιὰ ἀπ' αὐτές.

Ὅταν ἡ Βίβλος σοῦ γίνεται βαρετὴ, ἐξέτασε μήπως ἔ-

χεις χαλάσει τὴν ὄρεξή σου μὲ διάφορα ἄλλα ἀπατηλὰ γλυκίσματα καὶ ἀπαρνήσου τα.

Καὶ πιστεψε, πὼς τὸ μόνο μέσο μὲ τὸ ὁποῖο σίγουρα θὰ ἔλθῃ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ σὲ σένα, εἶναι ἡ Γραφή. Ἄν βέβαια ἡ καρδιά θὰ εἶναι τελείως ἡσυχὴ καὶ ἡ προσοχὴ προσηλωμένη· «Θέλω ἀκούσει τί θέλει πῇ Κύριος ὁ Θεός».

Χριστιανοί, περισσότεροι ἀπ' ὅσους μπορούμε νὰ μετρήσωμε, ὑποφέρουν ἀπὸ ἔλλειψη προσευχῆς καὶ μελέτης τῆς Βίβλου. Καμιὰ δὲ ἀναζωπύρωσις δὲν εἶναι περισσότερο ἐπιθυμητὴ ἀπὸ ἐκείνη πού θὰ προέλθῃ, ἀπὸ συστηματικὴ κατ' ἰδίαν Βιβλικὴ μελέτη. Εἶναι δὲ ἡ μελέτη αὕτη, ἐκείνη πού θὰ διδάξῃ τὸν συντομώτερο καὶ εὐκολώτερο δρόμο, γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς πλούσιας ἐν Χριστῷ ζωῆς.

VII. ΙΣΩΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙ ΠΟΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εἴμαστε δικοί Του, βάσει πολλῶν δεσμῶν καὶ δικαιωμάτων, ὅμως πολλοὶ λίγοι ἀπὸ μᾶς ἀναγνωρίζουμε τὴν κυριότητά Του αὕτη πάνω μας. Μᾶς φαίνεται ἀρκετό, νὰ τὸν δεχθοῦμε μόνο σὰν Σωτῆρα μας καὶ διστάζουμε νὰ τὸν κάμουμε καὶ Βασιλιά μας. Ξεχνᾶμε πὼς ὁ Θεός τὸν ἀνύψωσε, γιὰ νὰ εἶναι Κύριος ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καὶ Σωτήρας, μὲ μιὰ θεῖα ἀμετάκλητη ἀπόφαση. Ἔτσι ἐκεῖνοι πού ἀγνοοῦν τὴν κυριότητα τοῦ Ἰησοῦ ἐπάνω τους, δὲν μπορούν νὰ ζήσουν μιὰ δυνατὴ καὶ εὐτυχισμένη ζωή.

Μὲ τὸν ἥλιο τοποθετημένο στὸ κεντρικὸ αὐτὸ σημεῖο πού κατέχει μέσα στὸ σύμπαν, ὅλες οἱ κινήσεις τῶν πλανητῶν ἀποτελοῦν μιὰ θαυμάσια ἁρμονία. Ἔτσι καὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ τοποθετημένο στὸ θρόνο τῆς ζωῆς μας, εἶναι

ὅλα ἦσαν καὶ ἑναρμονισμένα. Ζήτη, λοιπόν, πρῶτα τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα εἶναι δικά σου. Ἡ παραχώρησις εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὁρος γιὰ κάθε εὐλογία σὴ ζωὴ σου.

Τότε, τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ θὰ πλημμυρίσῃ τὸ δρόμο σου, ὅσο ποτὲ πρὶν. Ναί, «ὁ ἥλιος σου δὲν θέλει δύει πλέον, οὐδὲ θέλει λείψει ἡ σελήνη σου· διότι ὁ Κύριος θέλει εἰσθαι τὸ αἰώνιον σου φῶς, καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους σου θέλουσι τελειωθῇ» (Ἦσ. ξ' : 20).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΟΥΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Θάταν λογικό, ὁ μεγαλύτερος ναὸς τοῦ κόσμου τῶν Ἑθνῶν, νὰ ἀφιερωνόταν στὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀφοῦ τὰ Ἑθνη ἔτυχαν τοῦ μεγάλου προνομίου νὰ ὑπηρετηθοῦν ἀπὸ αὐτόν, τὸν ἀποκληθέντα «Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν». Σ' αὐτὸν ὀφείλουμε, ὥς εἰς τὸ ὄργανον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἀποκάλυψη δύο μεγάλων μυστηρίων, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέση ἐιδικῶς μὲ μᾶς τοὺς ἔξ ἔθνῶν χριστιανούς.

Τὸ ἓνα ἀπ' αὐτά, φωτεινὸ καὶ ἔνδοξο, δὲν θὰ σταθοῦμε τώρα νὰ τὸ συζητήσωμε, ἂν καὶ προκάλεσε μιὰ σωστὴ ἐπανάσταση, ὅταν πρωτοκηρύχθηκε καὶ ἀπλώθηκε διὰ τοῦ Ἀποστόλου, στὸ πείσμα μιᾶς μεγάλης καὶ ὀργανωμένης ἀντιθέσεως.

Μέχρι τότε, ὑπῆρχε ὥς δεδομένον ὅτι τὰ Ἑθνη θὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν Ἰουδαῖοι πρὶν γίνουν Χριστιανοί, περνώοντας ἔτσι ἀπὸ τὴ συναγωγὴ πρὶν μοῦν στὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ ἀποδείχτηκε, πὼς τοῦτο δὲν ἦταν ἀναγκαῖο καὶ πὼς τὰ Ἑθνη βρίσκονταν στὸ αὐτὸ ἐπίπεδο μὲ τοὺς Ἰουδαίους, μὲ τὴν αὐτὴ ἐκτίμησιν τῶν προνομίων τοῦ εὐαγγελίου—συγκληρονόμοι, μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος καὶ συμμετοχοὶ τῶν ἐπαγγελιῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου (Ἐφεσ. γ' 6).

Τὸ δεύτερο, εἶναι ὅπωςδήποτε τοῦτο ποὺ μᾶς ἐνδια-

φέρει νὰ μελετήσωμε, σὰν κάτι πὺν ἀφορᾷ κυρίως τὰ παι-
διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὁποίου μυστηρίου ἡ φανέρωση θὰ
μᾶς ἔφερεν στὴν εὐλογητὴ θέση ν' ἀρχίσωμε νὰ ζοῦμε μιὰ
τόσο θεία ζωὴ, πὺν νὰ φιμώνῃ καὶ νὰ ἐκδικεῖται τὸν ἐ-
χθρό καὶ νὰ ἀναπαριστᾷ, σὲ κάποιο μικρὸ βαθμὸ, τὴ ζωὴ
τοῦ Ἰησοῦ κάτω στὴ γῆ.

Τὸ μυστήριον αὐτὸ εἶναι, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐπιθυ-
μεῖ νὰ κατοικήσῃ μέσα στὴν καρδιὰ καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ.
Τὸ νὰ κατοικοῦσε στὴν καρδιὰ κάποιου ἀτόγονου τοῦ Ἀ-
βραάμ, θὰ ἔθεωρεῖτο μιὰ θαυμαστὴ πράξις συγκαταβατι-
κότητος. Τὸ νὰ διάλεγε ὅμως γιὰ κατοικίαν Του τὴν καρ-
διὰ κάποιου Ἑθνικοῦ, θάταν ἀπίστευτο. Τούτῃ ἡ ὁπωσδή-
ποτε ἐσφαλμένη ἀντίληψις, κατεῖχε τὸν νοῦ ἐκείνου πὺν
κατὰ τὴν κρίσιν του, δὲν ἦταν ἄξιος νὰ λέγεται Ἀπόστο-
λος, διότι ἐδίωξε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, πρὶν γίνῃ στὴν
καρδιά του ἡ ἐνδοξη ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας. Ὁ Θεὸς
ὅμως εὐηρεστήθη νὰ κάμῃ γνωστὰ δι' αὐτοῦ «τὸ πλοῦτος
τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστὶν
Χριστὸς ἐν ἡμῖν, ἡ ἐλπίς τῆς δόξης» (Κολοσ. α' 27).

«Κύριε, πὺν κατοικεῖς;», συχνὰ Τὸν ρωτοῦσαν (Ἰωάν.
α' 38). Καὶ εἰς ἀπάντησιν, ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὡδηγοῦσε ἀπὸ
τὶς κοσμοπλημμυρισμένες ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου πὺν συνή-
θως ἐδίδασκε, σὲ κάποια ἀπομακρυσμένη πρόχειρη ψά-
θινη καλύβη πὺν θὰ ἀποτελοῦσε τὴν προσωρινὴν Του κα-
τοικίαν. Ἀλλὰ ἐὰν Τοῦ ἀποτείνουμε καὶ σήμερα τὴν ἴδια
ἐκείνη ἐρώτησις, θὰ μᾶς δείξῃ σὰν κατοικίαν Του ὅχι τὸν
φωτεινὸ καὶ δοξασμένο οὐράνιον θόλον, οὔτε καὶ κάποιον
πολυτελεῖ μαρμάρινον ναό, ἀλλὰ τὸ ταπεινὸ πνεῦμα ἐκείνου
πὺν Τὸν ἀγαπᾷ, Τὸν ἐμπιστεύεται καὶ Τὸν ὑπακούει. «Ἰ-
δού», μᾶς λέει, «ἴσταμαι στὴν θύρα καὶ κρούω. Καὶ ἂν
τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θὰ εἰ-
σέλθω εἰς αὐτόν», (Ἀποκ. γ' 20). «Θὰ ἔλθωμε», εἶπε ἐν-
νοώντας τὸν Πατέρα καὶ τὸν ἑαυτό Του, «καὶ θὰ κατοική-
σωμε ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. ιδ' 23). Ὑπεσχέθη νὰ εἶναι μέσα
σὲ κάθε πιστὸ ὅ,τι ὁ ἔνοικος σ' ἓνα σπίτι, ὅ,τι ὁ χυμὸς

σ' ἕνα κλαδί ἢ ὅ,τι τὸ αἷμα καὶ ἡ ζωτικότης σέ κρεῖν μᾶλλον τοῦ σώματος, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦτο ἀδύνατον.

I. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ὁ Χριστὸς εἶναι μέσα στὸν πιστό. Κατοικεῖ στὴν καρδιά διὰ τῆς πίστεως, σὰν τὸν ἥλιο ποὺ διεισδύει καὶ στὰ μικρότερα λουλούδια, ἐνῶ ξεδιπλώνουν τὰ πέταλά τους, λούζοντας ἔτσι ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξή τους στὶς ζωογόνες ἀκτίνες του. Ὅχι διότι εἴμαστε καλοί, ἢ διότι προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε ὁλόψυχα παραχωρημένοι σ' Αὐτόν, οὔτε διότι ἀπὸ ἀγάπη πρὸς Αὐτόν ἐπιμένουμε νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε. Ἀλλὰ μόνον διότι Τὸν πιστεύουμε καὶ πιστεύοντας ἔχει εἰσελθεῖ ἀπὸ τὶς ἀνοιχτὲς πόρτες καὶ τὰ διάπλατα παρὰθυρα τῆς ὑπάρξεώς μας.

Πιθανόν, νὰ εἰσῆλθε τόσο πολὺ ἀθόρυβα, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῆκαμε διόλου τὴν εἰσοδό Του. Δὲν ἀκούστηκε κανένα περπάτημα στὸ κατῶφλι. Τὰ χρυσᾶ κουδουνάκια στὸ κράσπεδο τοῦ ἀρχιερατικοῦ Του ἐσθῆτα δὲν Τὸν ἐπρόδωσαν. Μπῆκε σὰν κλέφτης στὰ χαράματα τῆς αὐγῆς ἢ σὰν τὴ φύση ποὺ σιωπηλὰ ἀνασταίνεται ἀπὸ τὴ χειμωνιάτικη νάρκη της, γιὰ νὰ ντυθῇ τὴ λουλουδένια στολὴ ποὺ ὁ Δημιουργὸς της τῆς ἔχει προετοιμάσει. Τοῦτος, ἄλλωστε, εἶναι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος συνήθως ἀκολουθεῖ. Δὲν ἀγωνίζεται, οὔτε φωνάζει, οὔτε καὶ σηκώνει τὸν τόνο τῆς φωνῆς Του γιὰ νὰ γίνῃ ἀκουστός. Τὸ πάτημά Του εἶναι τόσο ἐλαφρὸ, ποὺ δὲν θακούσης οὔτε τὸ θρόϊσμα τῶν χόρτων. Ἡ ἀναπνοή Του τόσο ἀπαλή, ποὺ μπορεῖ νὰ ξανανάψῃ σπίθες ἐνῶ σιγοσβύνουν. Μὴν ἐκπλήττεσαι ἐπομένως ἂν δὲν μπορῆς νὰ ἐξακριβώσης ποιά ἦταν ἡ ἡμέρα ἢ ἡ ὥρα ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθε στὴν καρδιά σου γιὰ νὰ κατοικήσῃ. Μόνο γνώριζε ὅτι εἶναι μέσα σου. «Ἡ δὲν γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἐν ὑμῖν; ἐκτὸς ἂν εἰσθε ἀκόμα ἀδόκιμοι κατὰ τι» (Β' Κορινθ. η' 5).

Αὐτὸ τὸ μυστήριον εἶναι θαυμαστό. Οἱ οὐρανοί, μὲ ὅλο τὸ φῶς καὶ τὴ δόξα πὺν περικλείουν, εἶναι πράγματι ὁ τόπος μέσ' τὸν ὁποῖο ἀρμόζει νὰ κατοικῇ ὁ Κύριος. "Ομῶς αὐτοὶ δὲν εἶναι τὸ σπῖτι Του, περσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶναι τὸ ταπεινὸ καὶ συντετριμμένον πνεῦμα τὸ ὁποῖο ἀπλῶς Τὸν ἐμπιστεύεται. Στὴν ἐπίγεια ζωὴ Του, εἶπε ὅτι ὁ Πατέρας κατοικεῖ μέσα Του τόσο πραγματικά, ὥστε τὰ λόγια πὺν ἔλεγε καὶ τὰ ἔργα πὺν ἔκανε, δὲν ἦταν δικὰ Του ἀλλὰ τοῦ Πατέρα. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι γιὰ μᾶς ὅ,τι ὁ Πατέρας ἦταν γι' Αὐτόν, ἔτσι πὺν ὅλες μᾶς οἱ ἐκδηλώσεις νὰ εἶναι τὰ κανάλια μέσα ἀπ' τὰ ὁποῖα Αὐτός κρυμμένος, νὰ φανερώνη στοὺς ἀνθρώπους τὴν πλούσιάν Του ζωὴ.

Κατὰ γενικὸ κανόνα δὲν ἀναγνωρίζεται. Ναί, εἰν' ἀλήθεια ὅτι λίγοι τὸ ἀναγνωρίζουν, ἂν καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῆς διόλου δὲν ἐπηρεάζει τοῦτο τὸ μυστήριον. Πολλὰ πράγματα ὁπωσδήποτε ἀληθινὰ, μέσα μᾶς καὶ ὁλόγυρά μᾶς, μᾶς διαφεύγουν νὰ τὰ ἀναγνωρίσουμε. "Ομῶς μεταξὺ ἐκείνων πὺν μᾶς παραμένουν ἴσως ἄγνωστα παρ' ὅλο πὺν σὰν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ εἵμαστε ἀσφαλῶς καὶ ὁ ναὸς τοῦ Χριστοῦ—εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μέσα μᾶς. "Αγνοία τῆς ὁποίας ἡ εὐθύνη εἶναι ὁλόκληρη δική μᾶς.

Ἄλλὰ ὁ Κύριος κατοικεῖ βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μᾶς. Κάτω ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ σώματος, πὺν μπορούμε νὰ τὴν παρομοιάσουμε μὲ τὴν κουρτίνα μιᾶς σκηνῆς. Κάτω ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς, ὅπου σκέψεις καὶ αἰσθήματα, κρίσεις καὶ παραστάσεις, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη, περιφερόμενα δῶ καὶ κεῖ ἱερουργοῦν σὰν ἱερεῖς λευκοντυμένοι στὸν ἅγιον τόπο. Κάτω ἀπ' τὸ προσκῆνιον τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, τῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς θελήσεως, τῆς μνήμης καὶ τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀενάου ροῆς τῆς προσωπικῆς συνειδήσεως, ἐκεῖ καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατοικεῖ ὁ Χριστός.

Τὸ νὰ κατέβουμε στὰ βαθειὰ τοῦτα διαμερίσματα τῆς ὑπάρξεώς μᾶς, εἶναι κάτι πολὺ σπάνιον. Νοιώθουμε συνή-

θως ἀρκετὰ εὐχαριστημένοι, ζώντας τὴ σιχή ζωὴ τῶν αἰσθήσεων. Τρῶμε, πίνουμε, κοιμόμαστε. Παραδίδουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας στὴν ἀπόλαυση τῆς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός, τῆς ἐπιθυμίας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀλαζονείας τοῦ βίου. Ἐκπληρώνουμε τοὺς πόθους τῆς σαρκός καὶ τοῦ νοῦ ἢ βάζουμε σὰν μοναδικό μας σκοπὸ τὴν ἀπόκτηση τῆς γνώσεως καὶ τῆς μορφώσεως, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης. Καμιά φορὰ δὲ, καταγινόμεστε καὶ λίγο μὲ τὴν ἠθική, ἐρευνώντας ποῖο εἶναι τὸ δίκαιο ἢ τὸ ἄδικο, ποῦ ἀποτελεῖ μιὰ μικρὴ ἐκδήλωση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως, ἔχουμε μιὰ πολὺ ἐλαφρὰ γνωριμία μὲ τὸ βαθύτερο καὶ πιὸ μυστηριώδες ἐσωτερικὸ τοῦ πνεύματος. Νὰ γιατί, οἱ περισσότεροί πιστοὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν Παρουσία τοῦ θεοῦ Συγκατοίκου των, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὴν ἀναγεννημένη καρδιά σὰν κατοικία Του.

Γίνεται κτῆμα μας διὰ τῆς πίστεως. Ἄς ἐπαναλάβουμε τώρα τὸ λάθος ποὺ συνεχῶς διαπράτομε γύρω ἀπ' τὶς ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ. Προσπαθοῦμε νὰ τὶς αἰσθανθοῦμε. Ἐὰν τὶς αἰσθανώμαστε, τὶς πιστεύουμε. Ἀλλῶς οὔτε κὰν τὶς θυμόμαστε. Ἀντιστρέφουμε τὴ θεία τάξη, λέγοντας : «Αἰσθήματα, Πίστις, Ἀλήθεια». Ἐνῶ ὁ Θεὸς λέγει : «Ἀλήθεια, Πίστις, Αἰσθήματα». Γι' Αὐτὸν τὰ αἰσθήματά μας εἶναι προᾶγμα μικρῆς σημασίας. Τὸ μόνο ποὺ μᾶς ζητάει εἶναι νὰ ἐπιθυμοῦμε νὰ δεχθοῦμε τὸν Λόγον Του—τὶς διακηρύξεις ἢ τὶς ὑποσχέσεις Του—καὶ νὰ Τὸν ἐναγκαλισθοῦμε, μόνο καὶ μόνο διότι «Αὐτὸς ἐλάλησε», τελείως ἄσχετα μὲ τὸ τί ἡμεῖς νοιώθουμε.

Ἡ Γραφὴ μοῦ λέγει σαφῶς, καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω, ὅτι ὁ Χριστὸς ἂν καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάθεται στὸ θρόνον τῆς δόξης Του, εἶναι ἐπίσης καὶ μέσα στὴν καρδιά μου διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν νοιώθω κάτι τέτοιο νὰ συμβαίνει μέσα μου. Συχνὰ μάλιστα, στὸ μέσον ἀγρίας ἐπιθέσεως πειρασμῶν ἢ στὴν ὀρμὴ τῆς τρικυμίας ποὺ σαρώνει τὸ κατὰστρομα τοῦ καραβιοῦ τῆς ὑπάρξεώς μου, δὲν μπορῶ νὰ αἰσθανθῶ τὴν παρουσία Του ἢ νὰ Τὸν ἀκούσω νὰ λέη : «Ἐγὼ εἶμαι». Ὅμως

τολμάω νὰ πιστέψω ὅτι εἶναι ἐκεῖ, ὄχι κοντά μου ἀλλὰ μέσα μου. "Ὁχι σὰν ἕνας φιλοξενούμενος γιὰ ἕνα βράδυ ἐπισκέπτης, ἀλλὰ σὰν ἕνας μόνιμος κάτοικος, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν μεταβάλλεται ἀπὸ τὶς δικές μου μεταπτώσεις, ποὺ μὲ ρίχνουν ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό στὴν ἀθυμία, ἀπ' τὴν ἀνοιξὴ τῆς ἀγάπης στὸν χειμῶνα τῆς ἀπελπισίας, ἀλλὰ ὅτι πάντοτε εἶναι ἀμετάβλητα ὁ ἴδιος. Καὶ λέω τότε ξανά καὶ ξανά : « Ἰησοῦ, εἶσαι ἐδῶ. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κατοικῇς κάτω ἀπ' τὴ στέγη μου. "Ὁμως, Ἐσὺ ἔχεις ἔλθει. Κάνε με βέβαιο γι' αὐτό. Θέσε σὲ ἰσχὺ κάθε Σου νόμο καὶ ἐξουσία καὶ δύναμη. Βγὲς ἀπ' τὸ μυστικό Σου δωμάτιο καὶ πάρε στὴν κατοχὴ Σου ὅ,τι ὑπάρχει μέσα μου ποὺ θὰ ἔδινε δόξα στὸ "Ἅγιο "Ὄνομά Σου».

Κάποτε ἡ Αἰκατερίνη τῆς Σιένας *, ἔδαπάνησε τρεῖς ὁλόκληρες νύχτες μέσα σ' ἕνα ἐρημικὸ καταφύγιο, προσευχομένη καὶ ζητώντας μιὰ μεγαλύτερη πληρότητα καὶ χαρὰ τῆς θείας Παρουσίας. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, ἐνοιωθε ὁλόκληρες λεγεῶνες πονηρῶν πνευμάτων νὰ ἐπιτίθενται μὲ βλάβη καὶ πονηρὲς εἰσηγήσεις. Τελικὰ ἕνα ἐκθαμβωτικὸ φῶς φάνηκε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά. Οἱ διαβόλοι ὅλοι ἔφυγαν καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς φανερώθηκε. Ἡ Αἰκατερίνη ἀμέσως ρώτησε :

—Κύριε, ποῦ ἦσουν αἱ ὥρες ἡ καρδιά μου βασανιζόταν ἀπ' τοὺς πειρασμούς;

—Ἦμουν, μέσα στὴν καρδιά σου. Τῆς ἀπάντησε.

—"ὦ, Κύριε, Σὺ εἶσαι ἡ αἰώνια Ἀλήθεια, καὶ ταπεινὰ γονατίζω μπρὸς στὸ Λόγο Σου. "Ὁμως πῶς μπορῶ νὰ πιστέψω πῶς ἦσουν μέσα τὴν καρδιά μου, διὰ αὐτὴ ἦταν γεμάτη μὲ τέτοιες βδελυρὲς σκέψεις;

—Αὐτὲς οἱ σκέψεις, σοῦ προξενούσαν εὐχαρίστηση ἢ πόνο; τὴν ἐρώτησε.

* Ἐζησε τὸ 1347—1380. Γνωστὴ γιὰ τὶς ἐκστάσεις καὶ ἀποκαλύψεις της. Συγγραφεὺς ἐπιστολῶν καὶ ἔργων περὶ χριστιανικῆς ζωῆς.

—Ἐξαιρετικὸ πόνος καὶ σκοτάδι, ἦταν ἡ ἀπάντησή της. Καὶ τότε ὁ Κύριος τῆς εἶπε.

—Βλέπεις; Βρισκόσουνα σὲ θλίψη καὶ σκοτάδι, ἂν καὶ ἤμουνα μέσ' τὴν καρδιά σου. Λόγω τῆς δικῆς Μου παρουσίας ἐπροκαλοῦντο μέσα σου ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἀνυπόφορες γιὰ σένα σκέψεις. Ἀλλὰ ὅταν ἡ διάρκεια τῆς μάχης τὴν ὁποίαν εἶχα ὀρίσει ἐτελείωσε, ἔρριξα τίς ἀκτίνες τοῦ φωτός Μου καὶ τότε ὅλες οἱ σκιές τῆς κολάσεως σκορπίστηκαν, διότι δὲν μποροῦν νὰ ἀνεχθοῦν αὐτὸ τὸ φῶς.

II. Η ΔΟΞΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τὰ μυστικὰ τοῦ Θεοῦ σχεδίου ἀποκαλύπτονται στὴν ἀνθρώπινη καρδιά πάντοτε μὲ δόξα. Ὁ πλοῦτος τὸν ὁποῖο κρύβει ἡ πηγὴ τοῦ νεροῦ μέσα στὴ γῆ, φανερῶνεται μὲ τίς ἀποχρώσεις ποὺ παίρνουν τὰ λουλούδια καὶ μὲ τὸ ἄρωμά τους. Ἡ κρυμμένη ὁμορφιὰ μιᾶς ἀκτίνος φωτός φανερῶνεται στὴν ἐφτάχρωμη τροχιά ποὺ διαγράφει τὸ οὐράνιο τόξο. Οἱ ὑδάτινες ἀχανεῖς μάζες τῶν νοτίων θαλασσῶν παρουσιάζουν τὴν ὄψη ἀπὸ φωσφορίζοντα κύματα, ὅταν ἡ καρίνα κάποιου πλοίου περνᾷ πάνω ἀπ' αὐτά. Καὶ ὅσες φορές ὁ ἀόρατος κόσμος ἀποκάλυψε κάποια πτυχή του, τὴν ἀποκάλυψε μὲ δόξα. Στὴ Μεταμόρφωση, λόγου χάριν, ἡ αὐτοπεριωρισμένη ἀπ' τὸν Κύριο φύση ποὺ κλεινόταν μέσα Του, ἀπεκαλύφθη στὰ ἀνθρώπινα μάτια «καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἔγιναν λευκά ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. ιζ' 2).

Ἔτσι, ὅταν ἀποδεχοῦμε τὴν ἀλήθεια τῆς ὑπάρξεώς Του μέσα στὰ βάθη μας καὶ κάμουμε σκοπὸ μας νὰ τὴν ἀνασύρουμε καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε, γρήγορα θὰ ἀποκτήσουμε τὴ συνειδηση μιᾶς δόξας ποὺ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ μας καὶ φωτίζει τὸ περιβάλλον μας, μετατρέποντας ἔτσι τὴ γῆ μὲ τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς της, σὲ προθάλαμο τοῦ οὐρανοῦ.

Μεγάλες μεταπτώσεις στὴ θρησκευτικὴ πεῖρα καὶ

συχνή κακοκεφιά χαρακτηρίζαν τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας τοῦ Ἰωνάθαν Edwards, πρὶν ἔλθει στὸ σημεῖο ν' ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμον καὶ νὰ παραχωρήσῃ τὸν ἑαυτὸ της ὁλόκληρον, στὴν ἀπόκτηση τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀληθειῶν. Εὐθύς μετὰ τὴν ἀπόφασί της αὐτῇ, μιὰ πρωτοφανὴς ἀλλαγὴ ἔλαβε χώρα στὴ ζωὴ της. Ἀρχισε νὰ δοκιμάζῃ μιὰ συνεχῇ ἀνάπαυση, γλυκεῖα εἰρήνη καὶ γαλήνη ψυχῆς. Ἐνα σκίρτημα χαρᾶς χωρὶς τελειωμό, γιὰ ὅ,τι τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ εἶχαν φτιάξει στὴ φύση ἢ στὴν καθημερινὴ πρόνοιά Του. Ἐνῶ παράλληλα ἕνας παροξυσμὸς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸ τὴν εἶχε καταλάβει, λὲς καὶ Τὸν ἔβλεπε καὶ συζητοῦσε μαζί Του. Κάθε της δάκρυ εἶχε στεγνώσει. Ὅλες οἱ τελευταῖες, νωπὲς ἀκόμα, ἀμηχανίες καὶ λύπες τῆς ζωῆς εἶχαν ξεχαστῇ καὶ μόνον ἡ λύπη γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ παρελθόντος καὶ τὴ δυσφήμιση ποὺ εἶχε προκαλέσει μὲ τὴ ζωὴ της εἰς βάρος τοῦ Κυρίου της, ἔμενε ἀκόμα μέσα της. Ἔτσι, ἡ κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦσε στὴ ζωὴ της, ἦταν γιομάτη μὲ ὁλόθερμη ὑπηρεσία γιὰ τὸ εὐαγγέλιο καὶ ἦταν πάντα ἐτοιμὴ νὰ ὑποφέρῃ κάθε τι γιὰ τὸν Θεὸ της, μὲ ἀτάραχη εἰρήνη καὶ χαρὰ, ποὺ τὴν κατεῖχαν ὁλόκληρη.

Μιὰ τέτοια δόξα—βεβαία ἐγγύησις ἐκείνης ποὺ μέλλει ν' ἀποκαλυφθῇ—εἶναι πολὺ κοντὰ σὲ κάθε ἕνα ποὺ διαβάσει αὐτὲς τὶς γραμμὲς καὶ ὁ ὁποῖος καθημερινὰ θὰ τολμᾷ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ Χριστὸς ζῇ μέσα του, ἐπιθυμώντας παράλληλα νὰ εἶναι νεκρὸς ὡς πρὸς τὶς ἐνέργειες καὶ τὶς ἐπιταγὰς τῆς ζωῆς τοῦ «ἐγώ», ὥστε νὰ ὑπάρξῃ χώρος γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. «Μετὰ τοῦ Χριστοῦ συνεσταυρώθην», ἐδήλωσε ὁ μεγαλύτερος δάσκαλος τῆς τῆς Θείας τέχνης, «Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί. Ζῶ ἐν πίστει τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Γαλ. β' 20).

ματαιοδοξίας και ὑπερηφάνειας με τὶς ὁποῖες εἶναι αὐτοὶ πολιορκημένοι.

Ἡ καθαρότης καὶ ὁ αὐτοέλεγχος, ἡ θερμὴ προσειχὴ καὶ ἡ κατανόηση τῶν Γραφῶν, ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ ζῆλος γιὰ τὸν Θεό, ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ πραότης, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ καλωσύνη, εἶναι ὅλα ἐν τῷ Χριστῷ. Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς εἶναι ἐν ἡμῖν, τότε καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι δικὰ μας. Ὡ ! νὰ τολμούσαμε νὰ πιστέψουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, ἐμμένοντες σ' αὐτὴ καὶ ἔχοντας τὸ σταμνὶ τῆς πίστεώς μας, πάντοτε κατεβασμένο μέσ' τὴν πηγὴ τοῦ ἐνοικοῦντος Χριστοῦ, τὴν ὁποία ἔχει ἀνοίξει μέσα μας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα !

Εἶναι ἀδύνατον, με τὰ λίγα αὐτὰ στοιχεῖα, νὰ πραγματευθῇ κανεὶς αὐτὴ τὴ θαυμασίαν ἀλήθεια. Ἀλλὰ, ἐὰν στὴν ἀντιμετώπιση κάθε τυχόν δυσκολίας ἢ δοκιμασίας, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ὅχι ὅπως συνήθως λέμε· «Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ βγάλω πέρα», ἀλλὰ «Ἐγὼ δὲν μπορῶ, ὅμως ὁ Χριστὸς ὁ ὁποῖος εἶναι μέσα μου μπορεῖ», τότε θὰ ἀνακαλύπταμε ὅτι ὅλες οἱ δοκιμασίες ἔχουν σκοπὸ νὰ ἀποκαλύψουν καὶ ξεδιπλώσουν τὸν πλοῦτο ποὺ εἶναι κρυμμένος μέσα μας, μέχρις «ὅτου Αὐτὸς μορφωθῇ μέσα μας, γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ ζωὴ Του στὸ θνητό μας σῶμα» (Β'. Κορ. δ' 10).

1) Μένε μόνος λίγην ὥρα κάθε μέρα, σὲ ἐσωτερικὴ ἐπικοινωνία με τὸν Θεὸ καὶ ζήτα ἀπ' τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ σοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια τοῦ ἐνοικοῦντος Κυρίου Ζήτα ἀπ' τὸν Θεὸ νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ σοῦ γνωρίσῃ ποιά εἶναι «τὰ πλούτη τῆς δόξης αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου» (Κολ. α' 27).

2) Ἀπόδιδε σεβασμὸ σ' ὅλο σου τὸ εἶναι, ὥς εἰς τὸν ναὸ τοῦ ἐνοικοῦντος Χριστοῦ. Ἔσο προσεκτικὸς νὰ μὴ μολυνθῇ τὸ σῶμα, ἢ νὰ κηλιδωθῇ ἡ ψυχὴ ὅτε μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ βοσκῇσιν διάφορα κτήνη στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ. Ἀφίσε τὸν Κύριο νὰ τὰ βγάλῃ ὅλα ἔξω. «Δὲν γνωρίζετε ὅτι εἰσθε ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ; Διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, ὅστις εἰσθε σεῖς». (Α' Κορ. γ' 16).

3) Μίσησε τὴ ζωὴ σου. «Ἐὰν τις, δὲν μισῇ τὴν ἑαυ-

τοῦ ψυχὴν» εἶπε ὁ Κύριος μας «δὲν δύναται νὰ εἶναι μαθητὴς μου» (Λουκᾶς δ' 26). Ἐδῶ ἡ λέξη ψυχὴ ἔχει τὴ σημασίαν τοῦ βᾶθρου καὶ τοῦ κέντρου τῆς ζωῆς τοῦ ἐγώ, μὲ τὶς ἀκατάπαυστες ἐνεργειὰς του, τὶς ἐκλογὰς καὶ τὶς ἀποφάσεις του, τοὺς ἀτέλειωτους ἀγῶνες τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοδιοικήσεώς του. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὴν ἀπόλαυση τοῦ ἐνοικοῦντος Χριστοῦ. Ἄν ἀποκτήσωμε τὴ συνήθειαν νὰ λέμε «ὄχι» στὸν ἑαυτὸ μας, ὅταν αὐτὸς μᾶς φαίνεται κακὸς ἢ καὶ καλός, ἂν καθημερινὰ παραδίδωμε τὸν ἑαυτὸ μας σὲ θάνατον πρὸς χάριν τοῦ Κυρίου, ἂν ἀδίστακτα σηκώνωμε τὸ σταυρὸ μας καὶ τὸν ἀκολουθοῦμε, τότε θὰ ἔχωμε συνεχῶς τὴ βεβαιότητα ὅτι κατεχόμεθα ἀπὸ μιὰ πλουσιώτερη, βαθύτερη καὶ πιὸ θείαν ζωὴ ἀπὸ κείνη πού πρὶν εἴχαμε.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ - ΠΙΣΤΙΣ - ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις ἀφοροῦν τρεῖς παράγοντες μεγίστης σπουδαιότητος γιὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴ ζωὴ μας. Ὅλοι μας, κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ἔχουμε σχέση με αὐτές. Ὅμως εἶναι ἀναγκαῖο περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο νὰ τίς τοποθετήσωμε στὴ σωστή τους σειρὰ.

Πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι θέλουν νὰ προηγοῦνται στὴ ζωὴ τους τὰ αἰσθήματα, πιστεύοντας πὼς τοῦτος εἶναι καὶ ὁ σωστός δρόμος. Μοιάζουν σὰν κι ἐκεῖνον ποὺ προσπαθεῖ νὰ φτιάξῃ τὴ στέγη κάποιου σπιτιοῦ, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχη βάλει τὰ θεμέλια. Ἔτσι, ἡ σειρὰ τὴν ὁποία ἀκολουθοῦν στὴν ταξινόμηση τῶν τριῶν αὐτῶν στοιχείων εἶναι : Αἰσθήματα—Αληθεῖες—Πίστις ἢ Αἰσθήματα—Πίστις—Αληθεῖες.

Ἄλλοι πάλι βάζουν πρώτη τὴν πίστη, χωρὶς νὰ ἐξετάζουν τίς ἀλήθειες πάνω στις ὁποῖες καὶ μόνο θὰ στηριχθῇ ἡ Πίστις καὶ τὰ Αἰσθήματα. Μοιάζουν καὶ τοῦτοι με τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλο ποὺ ἐπιθυμεῖ τὴ ζεστασιά κάποια παγερὴ νύχτα, ἀρνεῖται νὰ πλησιάσῃ τὴ φωτιά ποὺ καίει στὸ τζάκι.

Ὅμως ἡ μόνη σειρὰ ποὺ θὰ φέρῃ εὐλογία καὶ παρηγοριὰ στὴν καρδιά μας, εἶναι ἐκείνη ποὺ δείχνει ὁ τίτλος μας.

Πρῶτα οἱ Ἀ λ ή θ ε ι ε ς τοῦ Θεοῦ, ποὺ στέκουν σὰν ἓνα ἀδαμάντινο οἰκοδόμημα.

Ἐπειτα ἡ Π ί σ τ η μας, ποὺ τίς κατανοεῖ καὶ ἀναπαύεται πάνω σ' αὐτές.

Τέλος τὰ χαρούμενα Α ἰ σ θ ή μ α τ α, ποὺ φανερόνται ἀμέσως ἢ μετὰ τὴν πάροδο ἐνὸς χρονικοῦ διαστήματος, ἀνάλογα με τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Οἱ Ἀλήθειες γιὰ τίς ὁποῖες μᾶς μιλάει ἡ Γραφή, μοιάζουν σάν τίς πέτρες, πού τίς βάζουν τή μιὰ κοντά στήν ἄλλη, γιὰ νά φτιάξουν ἔτσι τή διάβαση διὰ μέσου ἑνὸς ρυακιοῦ. Πλησιάζοντας τὸ ρυάκι, καὶ ἐνῶ ἀκόμα δὲν τίς ἔχεις δῆ, ἀναρωτιέσαι πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς νά διαβῇς. Σάν ὅμως τίς διακρίνεις, καὶ ἀρχίσῃς νά πατᾷς τή μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ νά τὸ καταλάβῃς, βρίσκεσαι στήν ἀπέναντι ὄχθη. Εἶναι, λοιπόν, παράλογο νά συμβουλευώμαστε τὰ αἰσθήματά μας ἢ νά ζητᾶμε πίστη, ὅταν ἀκόμα βρισκόμαστε μακριὰ ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ ρυακιοῦ ἢ νά ἐπιμένουμε νά περάσωμε ἀπὸ κάποια ἄλλη διάβαση ἀπὸ ἐκείνη μὲ τίς πέτρες. Πρέπει ἐπομένως νά τίς πλησιάσῃς, νά τίς θεωρήσῃς, νά δῇς πόσο στέρεα εἶναι προσαρμοσμένες στὸ πηλῶδες ἔδαφος, ἀκόμα καὶ νά παρατηρήσῃς πόσο εὐκόλα οἱ κάτοικοι τῆς γύρω περιοχῆς περνοῦν καὶ ξαναπερνοῦν πάνω ἀπ' αὐτές. Καὶ τότε ἀφοῦ νοιώσῃς μιὰ ἐμπιστοσύνη πρὸς ὅλους αὐτοὺς, μὲ ἐλαφρὴ καρδιά καὶ γιομάτη ἱκανοποίηση, ἄρχισε καὶ σὺ νά πατᾷς μιὰ - μιὰ τίς πέτρες γιὰ νά περάσῃς.

Ἄς ξαναθυμηθοῦμε μερικὲς ἀλήθειες πού ἴσως μᾶς βοηθήσουν στήν πίστη πρῶτα καὶ μετὰ στὰ αἰσθήματα.

Μιὰ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς μὲ τὴν πιὸ τρυφερὴ καὶ ἰδιαίτερη ἀγάπη.

Ἴσως δὲν τὴν πιστεύεις ἢ δὲν αἰσθάνεσαι τούτῃ τὴν ἀγάπη, ὅπως καὶ ὁ καφετερὸς καλοκαιριάτικος ἥλιος μπορεῖ νά πυρῶνῃ τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλά σου, χωρὶς ὅμως νά τὸν βλέπῃς ἢ νά τὸν νοιώθῃς. Ἡ ἀποτυχία σου, λοιπόν, νά οἰκειοποιηθῇς καὶ νά ἐκτιμήσῃς τὴν ἀγάπη τοῦ τοῦ Θεοῦ γιὰ σένα, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἢ ν' ἀλλοιώσῃ τὴν ὑπαρξή της.

Μιὰ ἄλλη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐρχόμενοι στὸν Χριστό, βρίσκουμε ἄμεση συγχώρηση καὶ ἀποδοχή. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ

προσώπῳ τοῦ θνήσκοντος Σωτῆρος μας, διέγραψε τὴν ἁμαρτία μας, τὴν ὁποία Ἐκεῖνος κράτησε ἐπάνω στὸ σῶμα Του στὸ σταυρό, συμφιλιῶνων τὸν κόσμον μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Ἴσως τὸ γεγονός τοῦτο δὲν τὸ πιστεύεις ἢ δὲν νοιώθεις τὴ χαρὰ πὺν δίνει, ὅμως αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ θέσουν σὲ ἀμφιβολία τὸ ὅτι ἔτσι πράγματι συνέβη.

Μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς εἰρήνης μεταξὺ Βορείων καὶ Νοτίων, κατὰ τὸν μεγάλο Ἀμερικανικὸ πόλεμο, ὑπῆρχαν ἀκόμα στρατιῶτες κρυμμένοι μέσα στὰ δάση καὶ πεινασμένοι, ἐνῶ μποροῦσαν νὰ εἶχαν γυρίσει στὰ σπίτια τους. Εἴτε διότι δὲν γνῶρίζαν, εἴτε διότι δὲν πίστευαν τὴν εἰδηση περὶ τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν ἔτσι ταλαιπωρημένοι, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοί τους εἶχαν γυρίσει σὲς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιὰ τους. Στ' ἀλήθεια ἐταλαιπωροῦντο πολὺ. Ὅμως ἡ ὁποτυχία τους νὰ μάθουν ἢ νὰ πιστέψουν τίς εὐχάριστες εἰδήσεις πὺν κυκλοφοροῦσαν, δὲν ἄλλαξε διόλου τὸ γεγονός τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης καὶ ὅτι εἶχε ἤδη ἀνοίξει ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς τους στὰ σπίτια τους.

Ἡ ἄς ὑποθέσωμε πὺς κάποιος καλὸς μου φίλος ἀνέλαβε νὰ ξεπληρώσῃ ὅλα μου τὰ χρέη, στὸ μέρος πὺν ζοῦσα καὶ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔφυγα σκαστός, φοβούμενος μήπως συλληφθῶ καὶ ἔτσι ντροπιασθῶ. Ἴσως μάλιστα αὐτὸς νὰ ἐνήργησε τόσο γρήγορα στὴν ἐξόφληση τῶν χρεῶν μου, ὥστε οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐθίγῃ ἡ τιμὴ μου ἢ νὰ κηλιδώθηκε τὸ καλὸ μου ὄνομα. Καὶ ἔτσι, ὅλη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τὴν ὁποία ἀπελάμβανα στὸν τόπο μου, παρέμεινε ἀτόφια, ἔτοιμη νὰ μὲ συναντήσῃ. Ἐνῶ, λοιπόν, μὲ ἔνα του γράμμα μὲ ἐνημερῶνει γιὰ τὸ κάθε τι πὺν συνέβη, καλῶντας με νὰ γυρίσω πίσω, ἐγὼ ἀρνούμαι νὰ ξαναγυρίσω. Ὅμως ἡ ἀστοχὴ τούτη ἀρνήσῃ μου, δὲν μπορεῖ νὰ ἀκυρώσῃ τίς εὐεργετικὰς γιὰ μένα ἐνέργειες πὺν προηγήθηκαν, μόνον διαιωνίζει τὴ δυστυχία μου.

Μιὰ ἄλλη ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εὐθὺς ὡς μιὰ ψυχὴ πιστέψῃ στὸν Χριστό, ἀναγεννιέται στὴν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται παιδί τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό. "Ἴσως δὲν νοιώθης μέσα σου κάποια ἀλλαγὴ ἢ ἐνδιαφέρον, ἢ ἀκόμα ἔχεις τὴ συνείδηση τῆς προσφάτου ἁμαρτωλῆς σου ζωῆς, περνώντας ἔτσι τὶς ἡμέρες σου κάτω ἀπ' τὸ μελαγχολικὸ σάβανο τῆς ἀθυμίας. "Ἀν ὅμως ἐδέχθης τὸν Χριστὸ καὶ ἔχεις πραγματικὰ ἐμπιστευθῇ σ' Αὐτόν, ἔχεις ὄντως ἀνιγεννηθῇ, «οὐχὶ ἐξ ἀνθρώπων, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. α' 13). "Ἴσως ἀκόμα νὰ εἶσαι ἕνα ἄσωτο ἢ ἀνυπότακτο παιδί, ἂν καὶ παιδί τοῦ Θεοῦ. "Ἀν εἶχες λίγη κατανόηση θάπαιρνες τὴ θέση σου στὸ τραπέζι τοῦ Πατέρα καὶ θὰ χαιρόσουνα τὸ χαρούμενο πρόσωπό Του. "Ἀν ἐπιμένης ὅμως, παρ' ὅ,τι στὸ πατρικὸ σπίτι σὲ περιμένουν, νὰ παραμένης ἔξω στὸ κρύο, σὰν τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸ τῆς παραβολῆς, τούτη ἡ ἄσοφη στάση σου δὲν ἀλλάζει διόλου τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ θέση σου παραμένει κενή, νὰ τὴν καταλάβης ὅποτε θελήσης.

Μιὰ ἄλλη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς παίρνει ὅ,τι Τοῦ δώσουμε καὶ τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού τὸ δίδουμε. Δὲν μεσολαβεῖ κανένα χρονικὸ διάστημα. "Ὅταν πηγαίνουμε σ' Αὐτόν, ἀμέσως μᾶς δέχεται. "Ὅταν τοποθετοῦμε τὸν ἑαυτό μας πάνω στὸ βωμὸ Του, ἀμέσως τὸν σφραγίζει σὰν δικό Του. "Ὅταν Τοῦ παραχωρούμεθα, μᾶς ἀναλαμβάνει. Ἡ θεία ἐνέργεια εἶναι ἄμεση. "Ἴσως νὰ μὴ γνωρίζης τούτη τὴν ἀλήθεια κι' ἔτσι νὰ παραχωρῇς ἐπαναληπτικὰ τὸν ἑαυτό σου μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα. "Ἀν ἔτσι, λοιπόν, συμβαίνει, δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ φορτώνεσαι μὲ περιττὴ ἀνησυχία, ἐξακολουθώντας νὰ προσφέρης ἐκεῖνο πὺν δὲν εἶναι πιά δικό σου γιὰ νὰ μπορῇς νὰ τὸ δώσης καὶ χάνοντας παραλλήλως τὴν εὐλογία τοῦ νὰ συναισθάνεσαι πὺς εἶσαι ἀπολύτως ἢ περιουσία καὶ ἕνας δοῦλος τοῦ Κυρίου σου. "Ὅμως τοῦτο τὸ τρομερὸ λάθος σου, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἀνέλαβε τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὺν Τοῦ παρεχώρησες τὸν ἑαυτό σου σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ πράξη ἀφιερώσεως. «Μήπως ἡ ἀπιστία μας θὰ καταργήσῃ τὴν πιστότητα τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. γ' 3).

Μιὰ ἄλλη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐν Χριστῷ ἔχουμε καθί-

σει εἰς τὰ ἐπουράνια. Οὔτε καὶ αὐτὸ μπορούμε νὰ ἀλλάξωμε. Ἰσως δὲ τὸ πιστεύομε, στερούμενοι ἔτσι τῶν προνομίων ποὺ τοῦτο τὸ γεγονὸς συνεπάγεται καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς εὐλογίας ποὺ ὑπάρχει στὴν γειτνίαση μὲ τὸν Κύριο. Ὅμως, τούτῃ ἀκριβῶς εἶναι ἡ σωστή μας θέση κατὰ τὸ θεῖο σχέδιο. Ἐν εἵμαστε ἐνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦ ἔστω καὶ ἅπ' τὸ πιὸ ἀκρινὸ ἔδαφος τῆς πίστεως, εἵμαστε τὸ ἴδιο ἓνα μὲ Αὐτόν, ὅπως καὶ οἱ πιὸ ἐξοχοὶ ἅγιοι Ἐκεῖ δέ, ποὺ εἶναι ἡ Κεφαλὴ εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ Σῶμα. Ἐν Αὐτῷ ἀπεθάναμε πάνω στὸ σταυρό, ἐκπληρώνοντας ἔτσι τὴν δίκαιαν ἀπαιτήσιν τῆς θείας δικαιοσύνης. Ἐν Αὐτῷ ἐταφήκαμε, ξεφεύγοντας ἔτσι ἅπ' τὴ βασιλεία «τοῦ ἀρχοντος τῆς ἐξουσίας τοῦ αἔρος». Ἐν Αὐτῷ ἀναστηθήκαμε καὶ ἀναληφθῆκαμε «ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, δυνάμεως καὶ κυριότητος» (Ἐφ. α' 21).

Βρίσκεται πράγματι ὁ διάβολος κάτω ἅπ' τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ; Κατὰ τὸ θεῖο σχέδιο βρίσκεται καὶ κάτω ἅπ' τὰ δικά μας. Εἶναι ὁ θάνατος καὶ ὁ τάφος γιὰ πάντα νικημένος ἅπ' τὸν Χριστό; Κι' ἡμεῖς, κατὰ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἔχουμε περάσει στὴν ἀντίπερα ὄχθῃ τῆς Ἀναστάσεως, ἀτενίζοντας ἀγέρωχα τὴν τρικυμία. Εἰκόνα ποὺ σοῦ θυμίζει τὴν τρομερὴ σκηνὴ τῶν πνιγμένων Αἰγυπτίων τοὺς ὁποίους ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα εἶχε ξεβράσει στὴς ὄχθες τῆς. Ὁ Μεγάλος Ἀρχιερεὺς ἔχει περάσει διὰ μέσου τῶν οὐρανῶν πίσω ἅπ' τὸ καταπέτασμα; Ἐτσι, ὡς πρὸς τὸν Θεό, ἔχουμε κι' ἡμεῖς περάσει ἅπ' τὴν Αὐλὴν στὰ Ἁγία τῶν Ἁγίων, ὅπου προσφέρουμε δῶρα, θυσίες, ἱκεσίες καὶ δεήσεις γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅλα τοῦτα ἴσως σοῦ φαίνονται ἀνύπαρκτα καὶ ἀδύνατα νὰ γίνουν, ὅπως σοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ γίνῃ γυναικὰ ἐνὸς πρίγκηπος, μιὰ φτωχοκοπέλλα. Ὅμως τούτῃ εἶναι ὅπωςδὴποτε ἡ πραγματικὴ μας θέση, ποὺ τὴν κατοχυρώνουν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀλήθειες τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, ἀσχετα ἂν σὺ ὠφελεῖσαι ἅπ' αὐτὲς ἢ ὄχι. Δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις, στὴ χορεία τῶν σκλάβων ποὺ πέθαναν ἐξ αἰτίας καὶ μόνον ὅτι δὲν μπόρεσαν νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἐλευ-

θερία τους ἢ σὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, ποὺ ἔζησαν μιὰ σκληρὴ καὶ δύσκολη ζωὴ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ διακηρύξουν τὰ δικαιώματά τους !

Μιὰ ἄλλη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἓνα μέρος τοῦ δώρου τῆς Πεντηκοστῆς, ποὺ περιμένει κάθε μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ χάρις ἐδόθη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅμως τὸ δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίδεται μόνον σὲ κείνους τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας θὰ καλέσῃ. Καὶ χωρὶς ἀμφιβολία ἔχεις καὶ σὺ μερίδιο σ' αὐτὴ τὴν πλήρωση, αὐτὸ τὸ θεῖο χρίσμα, αὐτὴ τὴ θαυματουργὸ δύναμη σὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία μετεμόρφωσε τοὺς ἀποστόλους ἀπὸ δειλὰ ἄρνια ποὺ ἦσαν σὲ ἀληθινὰ λιοντάρια στὴ μάχῃ τῆς πίστεως. Ἴσως ποτὲ νὰ μὴν ἔχῃς ὁμολογήσῃ καὶ διακηρύξῃ τούτῃ τὴν εὐλογία τὴν ὁποία ἄλλοι ἔχουν λάβῃ, χωρὶς βέβαια νὰ ἀποτελῇ κάποιο ἰδιαίτερο προνόμιο γι' αὐτοὺς. Ὅμως ὅλα εἶναι δικά σου. Ὁ Θεὸς σου ἔχει χαρίσει τὰ ἀνεξερεύνητα πλοῦτη τοῦ Χριστοῦ, ὅσα μάτι δὲν εἶδε, αὐτὶ δὲν ἤκουσε, οὔτε καὶ ποτὲ ἀνέβησαν σὲ καρδιὰ ἀνθρώπου. Ὅλα τὰ ἀποθέματα τῆς χάριτος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δυνάμεως εἶναι δικά σου ἐν Χριστῷ καὶ βρίσκονται ἀποθηκευμένα στὴ θεία Τράπεζα γιὰ λογαριασμό σου. Πῶς, λοιπόν, θὰ ζήσης τὴ ζωὴ ἐνὸς ζητιάνου, ὅταν τέτοιος πλοῦτος καὶ δύναμη εἶναι δικά σου; Ἀλλὰ ἂν ἐπιμένῃς νὰ ζῇς ἔτσι, μιὰ ζωὴ δηλαδὴ φτωχεῖα καὶ ἄχαρη, ἡ ἀφέλειά σου καὶ ἡ τύφλωσή σου δὲν μπορούν νὰ μετατρέψουν τὸ γεγονός, ὅτι ὅλο τὸ πλῆρωμα τοῦ Θεοῦ εἶναι δικό σου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀλήθειες, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, δὲν εἶναι παρὰ ὀλίγες ἀπὸ ὅσες περιέχει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ὁποῖες μᾶς ὡδηγοῦν πάνω ἀπ' τὸ ρυάκι τῶν ἀπατηλῶν συναισθημάτων, στὸ στέρεο ἔδαφος. Ἄς παύσωμε νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν πίστιν μας, ἂν τούτῃ εἶναι μικρὴ ἢ μεγάλῃ, ἢ νὰ σφιγγομετροῦμε τὰ συναισθήματά μας καὶ ἂς ἀναπαυθοῦμε πάνω σὲ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, βέβαιοι ὅτι αὐτὲς εἶναι στερεώτερες καὶ ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.

ΠΙΣΤΙΣ

Ἄν θέλῃς νὰ ἔχῃς μιὰ ἀληθινὴ πίστι, μὴν ἀσχολεῖσαι διόλου μὲ αὐτὴν, ἀλλὰ βλέπε συνεχῶς στὶς ἀλήθειες γιὰ τὶς ὁποῖες παραπάνω μιλήσαμε. Ὅταν γνωρίζεις τὴν εἰλικρινῇ γιὰ σένα ἀγάπη τῶν φίλων σου, τότε τοὺς ἐμπιστεύεσαι χωρὶς καμιὰ δυσκολία, ἀνοίγοντας συνάμα καὶ ὁλόκληρη τὴν καρδιά σου σ' αὐτούς. Θυμᾶσαι κάθε τους μεσολάβηση ποὺ ἔκαμαν γιὰ τὸ καλὸ σου καὶ ὅ,τι ἄλλο σοῦ προσέφεραν. Ἡ πίστι μας τότε θὰ γιγάντωνε, ἂν παύαμε νὰ στενοχωριώμαστε γύρω ἀπ' αὐτὴν—ἐξετάζοντας συνεχῶς ἂν εἶναι μεγάλη ἢ μικρὴ—καὶ ἀφίναμε τὸν ἑαυτό μας νὰ γεμίσῃ μὲ τὸ ἀντικείμενό της, ποὺ εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Πίστις εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἓνα «πιστεύω». Τὸ «πιστεύω» ἀποτελεῖ τὴ γνώμη μας περὶ ἑνὸς προσώπου ἢ μιᾶς καταστάσεως. Ἡ πίστις ὅμως ἀναπαύεται ἐπὶ ἑνὸς συγκεκριμένου προσώπου. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμε μόνο περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Χριστόν, παίρνοντας παράδειγμα τὸν μεγάλο ἱεραπόστολο τῆς Ἀφρικῆς Λίβιγκστων, ὁ ὁποῖος ὅταν κάποτε, λίγο πρὶν νυχτώσῃ ὑπέστη τὴν ἐπίθεση μιᾶς συμμορίας ἀγρίων γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν, ξάφνου θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ «θὰ εἶμαι μαζί σου ὅλες τὶς ἡμέρες» (Ματθ. κη' 20) καὶ σημείωσε τὴν ἐξῆς φράση στὸ ἡμερολόγιό του. «Κεῖνο τὸ βράδυ πῆγα ἥσυχος νὰ κοιμηθῶ, γνωρίζοντας πὼς αὐτὴ ἡ ὑπόσχεση ἦταν ὁ λόγος ἑνὸς τέλειου Κυρίου». Μή, λοιπόν, πιστεύῃς ΠΕΡΙ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ Εἰς τὸν Χριστόν.

Ἡ πίστις ἀποβλέπει πάντα σὲ κάποιο πρόσωπο. Ἔχουμε σωθῇ καὶ εὐλογηθῇ διὰ τῆς πίστεως, ἡ ὁποία περνάει διὰ μέσου τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρα μας καὶ καταλήγει σ' Αὐτόν τὸν ἴδιον. Δὲν ἀναπανόμαστε στὴ λύτρωση ποὺ ἔγινε, ἀλλὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ τὴν

ἔκαμε. "Οχι στὸν θάνατο ποὺ χρειάστηκε νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ ἀπέθανε. "Οχι στὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη καὶ ζῇ διαρκῶς μεσιτεύων ὑπὲρ ἡμῶν. "Οχι στίς διακηρύξεις περὶ Αὐτοῦ, ἀλλὰ σ' Ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖον ὅλες αὐτὲς ἐγιναν.

Μερικὲς φορὲς ἀκοῦμε κάποιον ποὺ ἀκόμα βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἐρεῦνης γιὰ τὶς ἀλήθειες αὐτές, νὰ ρωτᾷ : «Ἐχῶ ἄραγε τὴν ὀρθὴ πίστη;». Καὶ εἶναι στ' ἀλήθεια τούτη μιὰ ἐρώτηση μεγάλης σημασίας, διότι ὑπάρχει καὶ νεκρὰ ἢ νόθος πίστη, ἡ ὁποία θὰ μᾶς διαψεύσῃ τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης καὶ τελικῆς κρίσεως. "Οπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ μιὰ Ἀρχαϊκὴ ἐξερευνητικὴ ἀποστολή, ἡ ὁποία γυρίζοντας ἀπ' τὸ ταλαιπωρημένον ταξίδι τῆς καὶ κáνοντας μιὰ στάση γιὰ φαγητὸ στὸν πέτρινο σωρὸ ποὺ εἶχε ἀφίσει πρὶν ἀπὸ μέρες μερικὲς κονσέρβες κρέατος, τὶς βρῆκαν χαλασμένες καὶ τελείως ἄχρηστες γιὰ φαγητό, πρᾶγμα ποὺ ἐγίνε αἰτία νὰ πεθάνουν ὅλοι τοὺς ἀπ' τὸν ἐκ πείνης θάνατον.

Ὑπάρχει ὅμως μιὰ ἀπλὴ ἀπάντηση. Κάθε πίστις ποὺ ἀποβλέπει στὸν Ἰησοῦ, εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις. Ἴσως αὐτὴ νὰ μὴ μᾶς φέρῃ σὲ κάποια ἔκστασις ἢ νὰ εἶναι τόσο ἀσθενὴς σὰν τὸ ἄγγιγμα τῆς αἰμορροούσης στὸ κράσπεδο τοῦ ἐνδύματος τοῦ Κυρίου, ἢ τόσο μικρὴ καὶ περιορισμένης σημασίας, ὅσον καὶ ὁ κόκκος τοῦ σπόρου τῆς μουνστάρδας. Ἴσως ἀκόμα νὰ εἶναι γεμάτη δειλία καὶ ἀποθάρρυνσις, σὰν τὴν κραυγὴ τοῦ Πέτρου. «Κύριε, σῶσε με, διότι χάνομαι». Ἄν ὅμως ὁ βαθύτερος, ὀλόθερμος πόθος τῆς εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ μόνον Αὐτός, μπορούμε νὰ ποῦμε τότε πὼς αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ λεπτὸ νῆμα ποὺ θὰ ὀδηγήσῃ τὴ χαμένη ψυχὴ διὰ μέσου τῶν σκοτεινῶν ὑπογείων δρόμων, στοὺς ὁποίους βρισκόταν μέχρι τότε, στὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀληθινὴ πίστις στηρίζεται στὴν πιστότητα τοῦ Θεοῦ. "Οταν ἤμουν ἀκόμα ἓνας ἄπειρος χριστιανός, σκεπτόμενος πόσο μεγάλος, πόσο πλούσιος καὶ πόσο δυνατὸς εἶναι ὁ Θεός, ἐπιζητοῦσα ἀδιάκοπα νὰ αὐξηθῶ στὴν πί-

στη. Καὶ ἀναρωτιόμουν. «Γιατί, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι τόσο πλούσιος, δὲν μοῦ στέλνει χρήματα πολλὰ γιὰ τὸ ἔργο Του; Γιατί δὲν σηκώνει ἀπὸ πάνω μου ὅλο τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν μου, ἀφοῦ εἶναι τόσο Δυνατός;». Ὅμως τοῦτες οἱ σκέψεις μὲ βοηθοῦσαν ὁπωσδήποτε πολὺ λιγώτερο, ἀπὸ ὅ,τι τώρα μὲ βοηθαίει ἡ ἐσωτερικὴ βεβαιότης ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἀπολύτως πιστός, σὲ Χριστῷ ὑποσχέσεις ποὺ ἔχει πῇ καὶ ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχει ἀναλάβει εἰς τὴν κάθε ψυχὴ ποὺ ἀκούοντας τὴν κλήση Του ἀκολούθησε κάποιο δικό Του σκοπὸ. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσή ποὺ ἡ καρδιά μας λυγίσῃ ἢ ἡ ἐλπίδα μας χαθῇ, ποὺ τὸ μυαλό μας ζαλιστῇ καὶ ἡ ψυχὴ μας λιποθυμήσῃ, ἢ ποὺ καὶ κάθε μας φίλος καὶ συγγενὴς μᾶς ἐγκαταλείψῃ, ἐνῶ παράλληλα οἱ εἰρωνικὲς εἰσηγήσεις τοῦ ἐχθροῦ μας μᾶς ψιθυρίζουν πῶς ὁ Θεὸς μᾶς λησμόνησε, Αὐτὸς μένει πιστός, «νὰ ἀρνηθῇ ἑαυτὸν δὲν δύναται». Οὔτε καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀβρόηθητο τὸ παιδί ποὺ Αὐτὸς ἐγέννησε, ἐπειδὴ αὐτό ἔφταιξε, ἢ νὰ ἀποβάλῃ ἀπὸ πάνω Του τὶς εὐθύνες ποὺ ἔχει. Αὐτὸς τὶς ἀνέλαβε καὶ Αὐτὸς θὰ τὶς βαστάξῃ.

Πολλὲς φορές θυμᾶμαι νάχω πάει στὸν Θεό, πιεζόμενος ἀπὸ κάποια τρομερὴ ἀνάγκη, τὴν ὁποία Τοῦ τὴν ἐξέθετα μὲ μιὰ θλιμμένη καὶ ἄρρωστη καρδιά, λέγοντας :

«Κύριε, ἡ πίστις μου τρεμοσβύνει. Τὸ χέρι της φαίνεται σὰν νάχη παραλύσει, τὸ μάτι της σὰν νάχη θολώσει, τὸ παλὸς της τραγούδι σὰν νάχη σβύσει γιὰ πάντα. Ὅμως Ἐσὺ εἶσαι πιστός κι' ἐγὼ μόνο σὲ Σένα βασιζομαι».

Ἡ πιστὴ ψυχὴ ἐπιθυμεῖ νὰ βασιζέται ὄχι ἀπλῶς σὲς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δι' αὐτῶν στὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ὅπως ἡ νύμφη ποὺ εἶναι βεβαία γιὰ τὴν πιστότητα τοῦ ἀνδρός της ἀρκεῖται νὰ τὸν νοιώθῃ κοντὰ της, χωρὶς νὰ χρειάζεται καὶ νὰ ὑπολογίξῃ σὲς ὑποσχέσεις ποὺ αὐτὸς ἔδωσε τὴν ὥρα τῆς τελετῆς τοῦ γάμου τῶν.

Μὴν παιδεύεσαι ἀσχολούμενος μὲ τὴν πίστη σου. Βασίσου στὴν πιστότητα τοῦ Θεοῦ. Ἄν σὲ προτρέπῃ νὰ περπατήσῃς πάνω στὰ κύματα, γνωρίζει Αὐτός, ὅτι μπορεῖ νὰ σὲ ξαναφέρῃ ἀσφαλῆ στὴ βάρκα. Ὅταν ὁ ἰδηγός σου

στην αναρρίχηση τῶν "Αλπεων, σὲ περνᾷ πάνω ἀπὸ κάποιο ἀπότομο παγόβονο, ὑπολογίζει ἄν, στὴν περίπτωση ποὺ θὰ συνέβαινε ἐπικίνδυνα νὰ γλυστρήσης, θὰ μπορέσῃ ἢ ὄχι νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀρπάζοντάς σε μὲ τὴ σιδερένια λαβὴ του. "Οποια, λοιπόν, σημασία ἔχει ἡ σιδερένια λαβὴ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς σου, ἔχει καὶ ἡ πιστότης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν πίστη σου. Θυμήσου ὅτι «ἡ Σάρρα ἔλαβε δύναμιν, ἐπειδὴ ἐστοχάσθη πιστὸν τὸν ὑποσχεθέντα». «Ὁ Ἀβραὰμ ἐνεδυναμώθη εἰς τὴν πίστιν, δοξάσας τὸν Θεόν» (Ἐβρ. ια').

Ἡ πίστις φέρει καρπόν. Δὲν εἶναι αὕτὴ ποὺ βοηθάει νὰ γίνῃ ὁ καρπός, ἀλλ' ἀπλῶς συνδέει τὴν ψυχὴ μὲ τὸν Χριστό, οὕτως ὥστε ἡ ζωὴ Του περνώντας ἀπ' εἰς ἀρτηρίες τῆς ν' ἀνοίγῃ δρόμο γιὰ νὰ φανερωθῇ στὴ δική μας ζωὴ. Τοῦτος εἶναι ὁ καρπός, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς διέρχεται ἀπ' τὴν πιστεύουσα ψυχὴ. Σὲ τί ὀφείλεται τὸ τραγούδι ποὺ συνοδεύει πάντα τὴν εὐθυμία; Δὲν εἶναι αὕτὴ ἀσφαλῶς ποὺ τὸ ἐμπνέει, ἀλλὰ κάποια εὐχάριστη αἰτία ποὺ ὑπάρχει μέσα στὴν καρδιά. Ποιὸς προκαλεῖ τὸν καρπὸ ποὺ φανερώνεται στὸ κλαδί; Ἀσφαλῶς ὄχι αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ κλαδί, ἀλλὰ τὰ διάφορα στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν στὶς ρίζες καὶ ἀνεβαίνουν μέσα ἀπ' εἰς ἀρτηρίες τοῦ κορμοῦ. Εἶναι τὸ παιδί, ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀδιάκοπη τάση του νὰ βρῖσκεται κοντὰ στὴ μάνα του; Ἀσφαλῶς ὄχι, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀκατάσχετο ἐνστικτο ποὺ φωληάζει στὴν παιδική του ψυχὴ. Ἔτσι κι ὁ πιστός, ἐνωμένος μὲ τὸν Χριστό, λαβαίνει ἀπ' τὴν καρδιὰ Ἐκείνου, χάριν ἀντὶ χάριτος, ὥστε ἡ ζωὴ του νὰ μιλάῃ γιὰ τὴν ἀφθονία τῆς χάριτος τοῦ ἐνοικοῦντος εἰς αὐτὴν Κυρίου.

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἀποκτήσωμε μιὰ τέτοια πίστη. Τοποθέτησε ὁλόκληρη τὴ θέλησί σου στὸ πλευρὸ τοῦ Κυρίου, ὅμως ὄχι κάποια παρεχόμενη ἐπιθυμία σου ἀλλὰ ὁλόκληρη τὴν ἐπιθυμία καὶ ἐκλογὴ τῆς ὑπάρξεώς σου. Θέλε νὰ πιστεύῃς, ἢ ἀκόμα θέλε νὰ θέλῃς νὰ πιστεύῃς. Σήκωσε τὰ μάτια σου στὸν Χριστό. Ἄν δὲν μπορῇς νὰ Τὸν διακρίνῃς, κάρφωσε τὴ ματιά σου ἐκεῖ ποὺ νομίζεις ποὺ βρῖσκεται. Θυμήσου ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ δημιουργός

τῆς πίστεως καὶ αὐτὴ εἶναι ἓνα δῶρο Του γιὰ σένα. Ζήτη-
την ἀπ' Αὐτόν καὶ πὺς πὺς σ' ἀπάντησεν τῆς δεήσεώς σου
τούτης, θὰ δεχθῇ νὰ χορηγήσῃ τοῦτο τὸ χωρὶς ἀξία δῶρο.
ἴσως δὲν θὰ τὴ νοιώσῃς, ὅμως θ' ἀνακαλύψῃς ὅτι ἀσυν-
ειδήτως ἄρχισες νὰ σκέπτεσαι ὁρθὰ περὶ Χριστοῦ, νὰ ὑπο-
λογίζῃς σ' Αὐτόν, νὰ συμβαδίζῃς στὴ ζωὴ σου μ' Αὐτόν.
Τούτῃ ἀκριβῶς ἡ σύνδεσις τῆς ψυχῆς μὲ τὸν Χριστὸ εἶ-
ναι ἡ πίστις.

Πρόσεξε τώρα, τοῦτο τὸ τρυφερὸ φυτώριο ποὺ βλά-
στησε μέσα σου. ἔχε τὸ ἐκτεθειμένον στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.
Μὴν παραλείπῃς νὰ σκέπτεσαι περὶ τοῦ προσώπου τοῦ
Χριστοῦ. Τρέφε τὴν πίστιν σου μὲ τὴν κατὰλληλὴ τροφὴν
τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ καὶ ἄφινε τὴν νὰ ἀναπνέῃ χορ-
ταστικὰ τὸν καθαρὸ ἀέρα, πάνω στοὺς λόφους τῆς ἐπικοι-
νωρίας τῶν ἁγίων. Διῶχνε κάθε εἰσήγησιν ἀμφιβολίας,
ὅπως θὰ ἔκανες καὶ στὴν περίπτωσιν ποὺ κάποιοι θάθελε
νὰ διαβάλλῃ σὲ σένα τὴν τιμιότητα τῶν στενωτέρων φίλων
σου. Ἀπόφυγε τὴν ψυχρὴ γνώσιν ποὺ θὰ σοῦ προσέφερε
κάποιο βιβλίον σκεπτικιστοῦ ἢ κάποια συζήτησιν μὲ αὐτόν.
Ἔσο σταθερὸς στὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων
σου ἀπέναντι στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ πίστις
σου θὰ εἶναι πάντα ἀνάλογη μὲ τὴν ὑπακοήν σου. Ἡ ἀνι-
κανότης νὰ ἐμπιστευθῇς στὸν Θεό, εἶναι σχεδὸν πάντοτε
ἀποτέλεσμα κάποιας πτώσεως. Ἐὰν ἡ πίστις σου δὲν βρί-
σκη ἀνταπόκρισιν, ἐξέτασε μήπως μὲ κάποια ἀνυπακοή
σου ἔκοψες τὸ νῆμα τῆς συνδέσεώς σου μὲ τὸν Κύριον, κι'
ἂν ναί, τότε γύρνα πίσω καὶ πῆγαινε πάλιν στὸ ση-
μεῖον τῆς ἀνυπακοῆς σου αὐτῆς. Ξέρε δὲ ὅτι, ποτὲ δὲν θὰ
μπορέσῃς νὰ νικήσῃς στίς δυσκολίας καὶ στοὺς ἀγῶνες τῆς
ζωῆς τῆς πίστεως, ἐὰν ἡ ζωὴ σου δὲν εἶναι τελείως προσ-
αρμοσμένη στὸ εἰδικὸ θέλημα τοῦ Κυρίου σου γιὰ σέ.

Ἡ πίστις ἀποτελεῖ ἱκανότητα ἀποδοχῆς εὐλογιῶν.
Δὲν ἀναγνωρίζει μόνον ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δοτὴρ τῶν εὐ-
λογιῶν, ἀλλὰ ἀπλώνει καὶ τὸ χέρι της γιὰ νὰ οἰκαιοποιηθῇ
αὐτὲς τίς εὐλογίας. «Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτοὺς
ἔδωκεν ἔξουσίαν νὰ γίνωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύον-

τας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ» (Ἰωάν. α' 12). Διὰ τῆς πίστεως λαμβάνομε τὸν ἐξιλασμὸν ἀπ' τὸν ἀποθανόντα Κύριο, ὅπως καὶ τὴν ἀφθονίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀπ' τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ζοῦμε σ' αὐτὴ τῇ θνητῇ ζωῇ ἀποβλέποντες διὰ τῆς πίστεως σὲ κάποιαν ἄλλην, ὅταν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ ἔχουν παρέλθει καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ θάλασσα πού νὰ μᾶς χωρίζῃ ἀπ' τὸν Ἀγαπητό μας (Ρωμ. ε' 17). Ἡ ἐνδοξη στολή μας ἐτοιμάζεται καὶ διὰ πίστεως ἤδη τὴν φοροῦμε. Ἡ πανοπλία μας ἐνῶ εἶναι ἀναρτημένη στὸν τοῖχο, διὰ πίστεως εἵμαστε συγχρόνως μέσα σ' αὐτή. Ἡ πίστις εἶναι ἐκείνη πού συλλαμβάνει τὸ νερὸ τῆς ζωῆς ἐνῶ τρέχει μπροστά μας. Μιὰ εἰκόνα πού μᾶς θυμίζει τὴν ἱστορία μὲ τοὺς τριακόσιους ἄνδρες τοῦ Γεδεὼν (Κριτ. ζ' 6).

Ἔτσι, ἡ πίστις στὴν πραγματικότητα ἀγγίζει τὸν Θεό. Δὲν βλέπει ἀπλῶς τὰ δῶρα Του, σὰν ἕνας περαστικὸς διαβάτης ἀπ' τὴ βιτρίνα κάποιου κοσμηματοπωλείου, ἀλλὰ γνωρίζει ὅτι ὅλα τὰ τιμαλφῇ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι δικὰ της καὶ τὰ παίρνει ὅταν αὐτὴ θέλει. Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Πατέρα της νὰ τῆς λέῃ : «Σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶσαι καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ εἶναι» (Λουκ. ιε' 31).

Δὲν ἦταν ἀρκετὸ τὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε δώσει δι' ὑποσχέσεως καὶ διαθήκης τὴ γῆ Χαναάν στὸν ἐκλεκτό Του λαό. Ἐπρεπε αὐτὸς νὰ πάῃ νὰ τὴν καταλάβῃ, νὰ τὴν πατήσῃ, νὰ μετρήσῃ τὴν ἔκτασή της καὶ νὰ ζήσῃ μέσα στὸν πλοῦτο της. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ὁ πιστὸς ἐνοῦται πρῶτα μὲ τὸν Ἰησοῦν διὰ ζωῆς πίστεως, δεχόμενος Αὐτὸν Σωτῆρα, Φίλο καὶ Βασιλέα. Μετὰ ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ τὸν κάμῃ συγκληρονόμο Του σ' ὅλο τὸν ἀπειρο πλοῦτο Του, καὶ τέλος μαθαίνει τὴν τέχνη τῆς διὰ πίστεως ἀποκτήσεως καὶ χρησιμοποίησεως τῆς μεγάλης περιουσίας του, ἔτσι πού μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὅλο καὶ περισσότερο ἐπεκτείνει τὴν κατοχὴ του σὲ καινούργια ἐδάφη, τὰ ὁποῖα ἐν Χριστῷ ἔχει ἤδη κληρονομήσει.

ὦ, ψυχὴ, πού ἔχεις ἀποκατασταθῇ στὴν ἀπέραντη ἡπειρο τῆς πληρότητος τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, ἀνέβα στὸν ψηλότερο λόφο τούτης τῆς γῆς πού πατεῖς καὶ κύτταξε ὅλο-

γυρά σου. Δὲς τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη, τὰ βάθη καὶ τὰ ὕψη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅλα ὅσα βρίσκονται ἀπ' τὸ ποτάμι τοῦ Χρόνου ποὺ τρέχει κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου, μέχρι πέρα τῇ θάλασσα τῆς Αἰωνιότητος, ὅλα εἶναι δικά σου. Μὴν ἀμελήσης νὰ καταλάβῃς τὴ γῆ καὶ νὰ κληρονομήσης κάθε τι ποὺ ὁ Θεὸς σοῦ ἔχει χορηγήσει ἐν τῷ Υἱῷ τῆς ἀγάπης Του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Τὰ αἰσθήματά μας εἶναι πολὺ ἀπατηλὰ διότι πολὺ εὐκολὰ ἐναλλάσσονται. Ἐπηρεάζονται ἀπ' τὴν κατάστασιν τῆς υγείας μας καὶ ἀλλάζουν ἀνάλογα μὲ τὸν καιρὸ. Ὅταν ὁ ἀέρας πνέει ἑλαφρὰ καὶ ὁ ἥλιος λάμπει, καὶ τύχει νὰ ἔχουμε κοιμηθῇ καλὰ, νοιώθουμε πολὺ περισσότερη διάθεσιν νὰ πλησιάσουμε τὸν Θεό, παρὰ ὅταν ἡ ὑγρασία τοῦ Νοέμβρου μουσκεύει τὰ πάντα. Ὁ Πατέρας ποὺ μᾶς ἔκαμε καὶ γνωρίζει τὴν πλάσιν μας, τὰ κατανοεῖ ὅλ' αὐτά. Κλασσικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ τὸ περιστατικὸ τοῦ Ἡλίου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ Κάρυφλου, ἔπεσε κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρο καὶ ἐζήτησε ἀπ' τὸν Θεὸ νὰ πεθάνῃ. Εἰς ἀπάντησιν δὲ τοῦ αἰτήματός του ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε ὕπνον γιὰ τὴν καταπραΰνσιν τοῦ νευρικοῦ τοῦ συστήματος καὶ φαγητὸ γιὰ τὴν πείναν τοῦ (Α' Βασ. ιθ' 4—6).

Κατὰ κανόνα ἡ πίστις προκαλεῖ αἰσθήματα. «Δικαιωθέντες διὰ πίστεως ἔχομεν εἰρήνην πρὸς τὸ Θεόν» (Ρωμ. ε' 1). «Πιστεύοντες ὁμως, ἀγαλλιᾶσθε μὲ χαρὰν ἀνεκλόγητον καὶ ἑνδοξον» (Α' Πέτρ. α' 8). Ὅταν ὁ ἄσωτος γύρισε σπῖτι τοῦ, ὁ πατέρας διέταξε νὰ σφάξουν τὸ σιτεντὸ μοσχάρι λέγοντας: «καὶ φαγόντες ἅς εὐφρανθῶμεν» (Λουκ. ιε' 23).

Ὅταν τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν φύγῃ ἀπὸ πάνω μας ἐπακολουθεῖ ἡ κατάνυξις τῆς συγγνώμης, τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Πατέρα, ἡ συνείδησις τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἥρεμος ὁραματισμὸς τοῦ μέλλοντος. Ὅταν ὁ βασιλεὺς πλη-

πιάζει στο λαό που τον περιμένει, οι καμπάνες χτυπούν
ζαυμόσυνα και αδιάκοπα.

**Ευχάριστα αισθήματα είναι το αποτέλεσμα του
έργου του Αγ. Πνεύματος στην ψυχή.** «Ο καρπός
του Πνεύματος είναι χαρά, αγάπη, ειρήνη...» (Γαλ. ε' 22).
Αυτός είναι ο άρραβών της κληρονομίας μας. Παρ' όλο δέ
του λόγου της ανηλικιότητός μας δεν μπορούμε να απο-
τιήσουμε την πληρότητα της κληρονομίας μας αυτής, εν-
τούτοις μᾶς έχει δοθῇ τὸ προνόμιο νὰ ἀπολαύσουμε τοὺς
τρώτους της καρπούς. Ἐχει νὰ μᾶς χαρίσῃ τόσες τερπνό-
ητες τὸ ποτάμι τῶν εὐλογιῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τόσες ἁρ-
μονικὲς μελωδίαι τὰ τραγούδια τῆς μακαριότητός Του!
Ὅταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀποκαλύπτει τὸν Νυμφίον, ἡ σε-
νωσμένη καρδιὰ εἶναι χαρούμενη, ἂν καὶ ἡ τελετὴ τῶν
γάμων δὲν ἔχει ἀκόμα γιορτασθῇ.

**Ὅμως ἡ ἔλλειψις αισθημάτων δὲν δείχνει πάντα
ὅτι ἔχουμε φταίξει.** Ὅπως εἶδαμε, ἴσως ὑπάρξουν διά-
φορες αἰτίαι ποὺ θὰ μᾶς προκαλέσουν ἀκεφιά. Καὶ μιὰ
ἐκ' αὐτῶν πορεὶ νὰ εἶναι ἡ παιδαγωγικὴ τοῦ Κυρίου, ὃ
ποῖος θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ διακρίνωμε τὴ διαφορὰ
τοῦ ὑπάρχει μετὰ ἀγάπης καὶ τῶν συγκινήσεών της, με-
τὰ χαρᾶς καὶ τῆς ἐκστάσεώς της, μετὰ εἰρήνης καὶ τῆς
αἰσθήσεώς της. Ἡ ἴσως θέλει Αὐτὸς νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν
τὸν ἀγαπᾶμε στὴν ἐκτίμησιν ποὺ κάνομε γιὰ τὸ πρόσωπό
Του ἢ γιὰ τὰ δῶρα Του.

Πολὺ συχνὰ συναντᾶμε τὴ σκηνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ τῶν
μικρῶν παιδιῶν ποὺ κάνουν στὸν πατέρα τους, ἐνῶ αὐτὸς
ἐκινᾷ τὸ πρῶτ' ἡ γὰρ τὴ δουλειά. Τὸ βράδυ πάλι ποὺ ἐπι-
τρέφει, ἀκούει τὸ τρέξιμό τους γιὰ νὰ τὸν συναντήσουν,
ὅταν ἀκούσουν τὸ κλειδί του στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας.
Καὶ κάποια φορὰ ἴσως αὐτὸς ὁ πατέρας ἀναρωτηθῇ. Μή-
πως ὅλες τοῦτες οἱ ἰδιαιτέραι φιλοφρονήσεις, μοῦ γίνον-
ται ὄχι ἀπὸ ἀληθινὴ ἀγάπην τῶν παιδιῶν μου γιὰ τὸ πρό-
σωπό μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ξεχνῶ νὰ τοὺς φέρω γλυκὰ
καὶ δῶρα; Ἐτσι, κάποια μέρα ἐνῶ φεύγει τοὺς δηλώνει
ὅτι τὸ βράδυ ποὺ θὰ γυρίσῃ δὲν θὰ τοὺς φέρῃ τίποτε. Φυ-

σικὸ εἶναι τὰ πρόσωπά τους κατ' ἀρχὴν νὰ συναντήσουν. Ὅμως, ὅταν τὸ βράδυ γυρίζει, πρὸς μεσσημέρι ἐκκληῖται τὰ βλέπει νὰ τὸν περιμένουν στὸ παραθύρι καὶ ἀκούει τὰ ἴδια χαρούμενα τρεξίματα στὴν πόρτα καὶ νὰ τὸν συναντήσουν. Καὶ τότε μονολογεῖ: «Ἄ! τὴν πατέρα μου μ' ἀγαποῦν σὰν πατέρα τους».

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας κάποτε διακόπτει τὴ χορήγηση χαρᾶς μέσ' τὴν καρδίαν μας καὶ μᾶς ἀφίνει ἄκεφους. Καὶ τοῦτο τὸ κάνει γιὰ νὰ γνωρίσῃ τί ὑπάρχει μέσα μας καὶ ἂν Τὸν ἀγαπᾶμε πραγματικά. Θέλει νὰ δῇ ἂν εἴμαστε καὶ μεῖς σὰν τὸν Ἰὼβ προσκυνημένοι σ' Αὐτόν, καὶ τότε χαίρεται καὶ ἀμέσως ἀνανεώνει μέσα μας ἐντονώτερα τὶς χαρὲς Του.

Ἄν ἐπιμένῃς ζητώντας αἰσθήματα, δὲν θὰ τὰ ἀποκτήσῃς. Μένε εὐχαριστημένος ζώντας χωρὶς αὐτὰ καὶ θὰ τὰ ἔχῃς ἀφθόνως. Ἄν παρακολουθῇς συνεχῶς τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς σου φοβούμενος μήπως ἔχῃς τίποτε, θὰ καταντήσῃς ὅπωςδήποτε καρδιακός. Ἄν φοβᾶσαι μήπως πάθει ἡ ὑγεία σου, θὰ καταλήξῃς σὲ κάποια ἀρρώστεια. Ἔτσι, καὶ ἂν συμβουλευέσαι συνεχῶς τὰ συναισθήματά σου, θὰ ζῇς ὅπωςδήποτε σὲ μιὰ ξερὴ καὶ ἀνυδρὴ γῇ «Ὅστις θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ θέλει ἀπολέσῃ αὐτήν» (Ματθ. ιζ' 25).

Ἔσο ἀδιάφορος γιὰ τὰ εὐχάριστα συναισθήματα. Ἄν τὰ ἔχῃς, εὐχαρίστει τὸν Θεό, ἂν ὄχι, προχώρα κάνοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὑπολογίζοντας εἰς Αὐτόν, ὁμιλώντας μὲ τὰ καλύτερα λόγια γι' Αὐτόν, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα μὴ δίδοντας σημεῖα στὸν ἄλλο νὰ καταλαβαῖν τὴν ἀκεφιά σου, μήπως γίνῃς ἔτσι πέτρα σκανδάλου γι' αὐτόν. Τότε ἡ χαρὰ θὰ σὲ κατακλύσῃ. Ὁ δὲ Κύριος, θὰ σὲ καθίση στὸ τραπέζι Του καὶ ἀφοῦ περιζωσθῇ τὸ προσώπιόν θὰ σὲ ὑπηρετήσῃ (Ἰωάν. ιγ' 5).

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Υπάρχουν πέντε περιληπτικές προειδοποιήσεις που άφορούν τη μόρφωση της αφιερωμένης ζωής και οι όποιες αν προσεχθούν, θα φέρουν ως αποτέλεσμα μέσα μας άγια χαρά και ειρήνη.

1. Πρέπει να ζούμε εν ήσυχία ενώπιον του Θεού. Η ζωή δλόγυρά μας σ' αυτόν τον αιώνα που ζούμε, είναι γιομάτη άγώνες και προσπάθειες. Ζούμε στον αιώνα της ταχύτητας και του ηλεκτρισμού. Τα χρόνια κυλούν σαν νερό. Ο πυρετώδης ρυθμός των άσχολιών άπειλεί τη θρησκευτική μας ζωή. Ήδη δέ αυτό το ρεύμα έχει εισέλθει και στις εκκλησίες μας και έχει διαταράξει τα ήσυχα νερά τους. Συναθροίσεις επί συναθροίσεων. Και μέσα σ' όλες αυτές βρίσκεις δραστήριες ψυχές που κατορθώνουν μεγάλα πράγματα. Όμως, πρέπει να προσέξουμε μήπως υποκαταστήσουμε την ουσία των άληθειών με την ποικίλη θρησκευτική μας δραστηριότητα, μήπως άφίσουμε και εγκαταλείψουμε τη βουνοκορφή για να ζούμε συνεχώς στην πεδιάδα.

Βέβαια, δέν είναι δυνατό να ξεχωρίσουμε τελείως αυτές τις δυό όψεις του πράγματος. Διότι το πρόβατο θα πρέπει να εισέλθι και να έξέλθι. Το αίμα θα πρέπει να ξαναγυρίση στην καρδιά, πριν άκόμα ώθηθι και πάλι προς τα άκρα.

Είναι όμως άνάγκη να βρούμε καιρό ναμένουμε μόνοι με τον Θεό. Το ταμείον της προσευχής με τη θύρα κλειστή είναι άπαραίτητο. Πρέπει να θυσιάζουμε τη λαμπρή όψη των όσων βλέπουμε, για να μπορέσουμε να δούμε τη σκηνή των γονυπετών άγγέλων πάνω άπ' το βωμό. Πρέπει ν' άφίσουμε για λίγο το θόρυβο της ζωής, για να συνηθίσουμε ν' άκούμε τον τόνο της σιγανής φωνής του Κυρίου. Σάν τον Δαβίδ, άς μάθουμε να άτενίζουμε στον ούρανό του Κυρίου. Μακάριοι εκείνοι, των όποιων ή καρδιά είναι ένα παρατηρητήριο στο όποιο συχνά αποσύρονται πίσω άπ' την

κάμαρα τῆς Αἰωνιότητος, περιφέροντας ἐκεῖ τὸ τηλεσκοπιο τῆς πίστεώς των σὲ πραγματικότητες ἀπρόσιτες ἀκόμα καὶ στοὺς σφοδρότερους πόθους μας καὶ ἀγγίζοντας μακρυνές χώρες ὅπου ἡ ἀνθρώπινη διάνοια ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ.

Μόνο σὲ τέτοιες στιγμὲς παρουσιάζονται μπρὸς στὰ μάτια μας οἱ μεγαλύτερες πνευματικὲς εὐλογίες, γιὰ τὶς ὁποῖες πολλὲς φορὲς μᾶς δίδεται ξεχωριστὴ χάρις καὶ νὰ τὶς ἀποκτήσωμε. Προσερχόμενοι στὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ μὲ ὁρμὴ καὶ βιασύνῃ, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀρπάξωμε ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦμε, ἢ φανταζόμεσθε, καὶ νὰ φεύγωμε μ' αὐτό. Τὸ νὰ προσπαθοῦμε κάτι τέτοιο, θὰ μᾶς φέρῃ γρήγορα σὲ ἀποτυχίαν καὶ ἀπογοήτευση. Ἡ φύσις ποτὲ δὲν ἀποκαλύπτει τὴ λεπτή της ὁμορφίαν στὸν περαστικὸ ταξειδιώτη. Οἱ πίνακες ζωγραφικῆς, προϊόντα κόπων καὶ θυσιῶν, ποτὲ δὲν φανερώνουν τὸ μυστικὸ τῆς καλλονῆς των σ' ἓναν περαστικὸ θεατὴ τῆς ἐκθέσεως. Οὔτε κανεὶς χάρις μπορεῖ νὰ μελετηθῇ μόνο μὲ μιὰ ματιά.

Ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὰ πνευματικὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν δικὰ μας, ἂν δὲν μείνωμε περιμένοντας ὑπομονητικὰ στὴ θεία Παρουσία Του.

Τὸ ὑπερφυσικὸ μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ μὲ μιὰ παραβολή, μὲ μιὰ χαριτωμένη ἱστορίαν. Ποτὲ ὅμως ἔτσι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γνωρίσωμε τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

2. Πρέπει νὰ κατεχόμεθα ἀπὸ ἓναν διακαὴ πόθον.

Ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιθυμῇς κάτι μέχρι τοῦ νὰ τὸ θέλῃς ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ. Μέσα σὲ μιὰ μόνο ὥρα, μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃς ἑκατὸ διαφορετικὰ πράγματα καὶ ὅλα νὰ τὰ ξεχάσῃς μετὰ ἀπὸ λίγο. Ἀλλὰ τοῦτο, πόσο διαφορετικὸ εἶναι ἀπὸ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἀπὸ τὸν ὀρισμένον σκοπὸ τῆς θέλεις!

Τὰ μικρὰ παιδιὰ δελεάζεται στὴν ὄψιν κάποιου παιγνιδιοῦ, ὁ σπουδαστὴς στὴν ὄψιν ἑνὸς πολυτίμου βιβλίου, ἓνας ἄλλος ὅταν δῇ κάποιον σπάνιον κόσμημα γιὰ νὰ τὸ χαρίσῃ στὴν ἀγαπημένην του. Καὶ στίς τρεῖς αὐτὲς περιπτώσεις ἡ

θέληση είναι άκέραιη και μένει ή απόφαση να τ' αγορά-
ση πληρώνοντάς το όσο κι' αν κοστίζει. Σ' αυτές τις πε-
ριπτώσεις ή στέρηση, ή αὐτοθυσία, ή χρονοτριβή διόλου
δέν ύπολογίζονται. Τίποτε δέν μπορεί ν' ανακόψη ή να
ματαιώση τήν απόφαση πού έχει παρθή. Ἀλλά τὸ ἴδιο
πρέπει νά συμβαίνει καί μέ μᾶς. Πρέπει νά πεινάμε καί
νά διψᾶμε τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά κατεχώμε-
θα ἀπό δυνατό καί ἐνθερμο πόθο γι' αὐτή. Πρέπει ἀκό-
μα νά μαστε ἀποφασισμένοι νά χρησιμοποιήσωμε ὡς καί
βία γιά νά συμμετάσχωμε στή ζωὴ τῆς Βασιλείας τῶν
Οὐρανῶν.

Οἱ ἐκφράσεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι ὅλες πολὺ ἐν-
τονες. «Ἡ ἔλαφος ἐπιποθεῖ τοὺς ρύακας τῶν ὑδάτων»
(Ψαλμ. μβ' 1). Ὁ Ἰακώβ μέ κανένα τρόπο δέν ἤθελε ν'
ἀφίσση τὸν ἄγγελο νά φύγη «πρὶν τὸν εὐλογήσῃ» (Γεν. λβ'
26). Ἡ χήρα ἐνοχλοῦσε μέρα - νύχτα τὸν ἄδικο κριτὴ
(Λουκ. ιη' 5). Ἕνας διακαῆς πόθος θὰ κατέχη καί μᾶς,
ἂν ἀφίσωμε τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου νά τὸν παραγάγῃ μέσ'
τὴν καρδιά μας.

Ἀλλὰ ὁ ἔμπορος πρέπει νά κοπιᾷ πολὺ ζητώντας νά
βοῇ τὸν πολῦτιμο μαργαρίτη (Ματθ. ιγ' 45). Πρέπει νά
ἀγωνισθοῦμε «γιά νά εἰσεέλθουμε διὰ τῆς Στενῆς Πύλης»
(Λουκ. ιγ' 24), ἢ νά τρέξωμε στὸ στίβο σὰν ἀθλητές, γιά
νά πάρωμε τὸ στεφάνι (Β' Τιμ. δ' 7, 8).

**3. Πρέπει νά κρατᾶμε δυνατὰ κάποια ὑπόσχεση
τοῦ Θεοῦ.** Τοῦτο εἶναι καί ὁ μόνος τρόπος συναλλαγῆς
μας μέ τὸν Θεό. Ἐρεῦνα τὴ Βίβλο σου, γιά νά βοῇς κά-
ποια ἁγία φράση ἢ λέξη πού θὰ ταιριαῖζῃ ἀκριβῶς στήν
περίπτωσή σου. Δέν εἶναι δύσκολο τὸ νά βοῇς κάποια,
πού ὄχι ἀπλῶς νά ταιριαῖζῃ, ἀλλὰ καί νά ἀφθονῇ μπρὸς
στὸν ἀριθμὸ καί τὴν ποικιλία τῶν περιστάσεών σου. Καί
ὅταν τὴ βοῇς, ἐνῶ συγχρόνως τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θὰ τὴν
τοποθετῇ μέσα σου, πάρε τὴν μαζί σου καί πορεύσου
σὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ δεῖχνε τὴν συνεχῶς μέ τὸ
δάχτυλό σου ἐνῶ προχωρῇς μέ σιγανὰ καί εὐλαβῇ βήματα
στὸ ἐσώτερο τῆς ἐπικοινωνίας σου μέ Αὐτόν. Οἱ ὑποσχέ-

σεις τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν τὴν ἀπογραφὴ τῆς περιουσίας μας· ἡ ἀνάγκη δὲ θάπρεπε νὰ μᾶς ὠθῇ νὰ τὶς ἀτενίζουμε καὶ νὰ τὶς διακηρύττωμε σὰν εὐλογίες ποὺ ἔρχονται νὰ τὴν καλύψουν.

4. Βασίσουν στὸν Θεό. "Ἄν ἐπιθυμῇς πνευματικὲς εὐλογίες, ὄχι γιὰ τὴν ἱκανοποίησή σου ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ, ἂν στὸ μέτρο ποὺ μπορεῖς νὰ γνωρίζῃς ἡ καρδιά σου δὲν φιλοξενεῖ ἁμαρτία ἢ ἡ ζωὴ σου κάποια ἁμαρτωλὴ συνήθεια, ἂν διακρίνῃς ὅτι οἱ ἐπαγγελίες εἶναι γιὰ σέ, καθότι δὲν εἶσαι μόνον τέκνον ἀλλὰ καὶ κληρονόμος τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ, ἂν νοιώθῃς τὴ βαθειὰ ἐπιθυμία τὴν ὁποία ὁ Θεὸς θὰ ἔχῃ ἐνσταλάξει μέσα σου, νὰ σέ ὁδηγήσῃ Αὐτὸς ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τοῦτο, τότε ἄνοιξε διάπλατα τὸ στόμα σου καὶ πίστευε ὅτι ὁ Θεὸς τὸ γεμίζει. "Ἄνοιξε κάθε σου παράθυρο καὶ πίστευε πῶς τὸ φῶς εἰσέρχεται. Πλάτυνε κάθε ρωγμὴ καὶ ἄνοιγμα καὶ πίστευε ὅτι ἤδη ἔχεις λάβει ἐκεῖνο ποὺ εἶχες ἀνάγκη καὶ ζητοῦσες. Καὶ «σύμφωνα μὲ τὴν πίστιν σου, θὰ γίνῃ σὲ σέ» (Ματθ. θ' 29).

Τὴ στιγμὴ δὲ τοῦ πειρασμοῦ ἢ τῆς ἀνάγκης κι' ἐνῶ θὰ ἐπιμένῃς πιστεύοντας τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ σέ, κάποιο αἶσθημα χαρᾶς ἢ εἰρήνης ἢ στενῆς ἐπαφῆς μὲ τὸν Κύριο ἢ δυνάμεως ἐνῶ ὁμιλεῖς, θὰ εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι ἔχεις ἤδη λάβει ἐκεῖνο ποὺ ἐπίστεψες.

5. Πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τοὺς ἄλλους. Καμιὰ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ εὐλογηθῇ ὅταν εἶναι ἐγωκεντρικὴ καὶ ὀχυρωμένη ὀλόγυρα μὲ γιγαντιαία τεῖχη, σὰν τὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Τὸ μυστικὸ τῆς ἀποκτήσεως εἶναι τὸ νὰ δίνῃς, τῆς γνώσεως τὸ νὰ διδάσκῃς, τῆς ἀνόδου στὸ θρόνο τὸ νὰ σκύβῃς καὶ νὰ πλένῃς τὰ πόδια τῶν μαθητῶν. Ἀπασχόλησε τὴ σκέψη σου περισσότερο γιὰ τοὺς ἄλλους παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό σου καὶ ἡ ζωὴ σου θὰ πλουτισθῇ καὶ θὰ εὐτυχήσῃ ὅσο ποτὲ πρίν. «Θέλω - θέλω - θέλω Χριστιανούς νὰ πᾶνε σ' ὅλο τὸν κόσμον, νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο», ἦταν οἱ τελευταῖες λέξεις ἐνὸς ἀγαπητοῦ ἱεροκλήρουκος, γιομάτες ἀπὸ ζῆλο γιὰ πνευματικὴ ἐργασία.

ΤΑ ΒΑΡΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Τηρεῖς τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου; "Οχι, βέβαια, γιὰ τὴ σωματικὴ σου ἀπλῶς ἀνάπαυση, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἓνα ἀληθινὸ σύμβολο. Ἡ διακοπὴ κάθε ἐργασίας καὶ βιοτικῆς ἀπασχολήσεως δὲν εἶναι παρὰ μιὰ εἰκὼν τῆς ἐσωτερικῆς ἀναπαύσεως ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὅχι γιὰ μιὰ μόνο μέρα τῆς ἐβδομάδος, ἀλλὰ γιὰ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας. "Οχι γιὰ μιὰ μόνο ἀνθρώπινη φυλὴ ἀλλὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. "Οχι μόνο γιὰ τὸ μέλλον ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ τώρα. Ἡ ἀνάπαυση αὐτὴ τὴν ὁποία οἱ δυσκολίες καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς μᾶλλον τὴν ἐπιβάλλουν, εἶναι προωρισμένη νὰ ὑπάρχῃ στὴν καθημερινὴ ζωὴ κάθε πιστῆς ψυχῆς. "Ὅπως καὶ ὁ στίχος τὸ λέει: «Μέσα σὲ σκοτεινὰ σοκάκια καὶ θορυβώδεις ἀγορές, ἐνῶ οἱ πιστοὶ ἀσχολοῦνται δραστήρια στὶς καθημερινές τους δουλειές, ἐπαναλαμβάνουν μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους ἓνα ἅγιο τραγούδι».

Τὸ μυστικὸ τῆς ἀναπαύσεως ἀποκαλύπτεται ὅταν λείπουν οἱ μέριμνες. «Οὕτω λέγει Κύριος. Προσέχετε εἰς ἑαυτοὺς καὶ μὴ βαστάζετε φορτίον τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου, μηδὲ ἐμβιβάζετε διὰ τῶν πυλῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ μηδὲ ἐκφέρετε φορτίον ἐκ τῶν οἰκιῶν σας τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου» (Ἱερ. ιζ' 21 22). Στὰ παρακάτω δὲ ἐδάφια, βλέπομε ὅτι ἡ ὑπακοὴ στὴν ἐντολὴ αὐτὴ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα στὴ ζωὴ, τὴν συνεχῆ παρουσίᾳ κάποιου βασιλέως (Ἱερ. ιζ' 24 κλπ.).

Ὁ Νεεμίας ἀπέδιδε τόσο μεγάλῃ σημασίᾳ στὴν τήρησιν τῆς ἡμέρας τοῦ Κυρίου, ὥστε ἔβαζε τοὺς ὑπηρέτες του στὶς πύλες τῆς πόλεως «διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ φορτίον τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου» (Νεεμ. ιγ' 19).

"Ο,τι δὲ ἴσχυε γιὰ τὶς ἀρχαῖες ἐκεῖνες ἡμέρες, ἴσχυει ἀκόμα καὶ γιὰ σήμερα. Στ' ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τήρηση πραγματικῆς ἀναπαύσεως ὅταν ὑπάρχουν βάρη μέσα στὴν ψυχὴ. Ὅπως ἀκριβῶς δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἢ νὰ ἡσυχάσῃς ὅταν μέσα στὸ σπίτι σου βρίσκονται παιδιὰ ἀτακτα, πὺν μιὰ κλαῖνε μιὰ γελοῦν ἢ παίζουν ἀνῆσυχα τὸν κρυφτὸ μέσα σ' ὅλα τὰ δωμάτια. Καὶ ὅπως ἡ ἁμαρτία, ἔτσι καὶ ἡ μέριμνα μπορεῖ νὰ διασαλεύσῃ τὴν ἐσωτερικὴ μας ἀνάπαυση. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐλπίς νὰ γνωρίσωμε «τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν» (Φιλ. δ' 7), ἂν προηγουμένως δὲν μάθωμε νὰ φράττωμε τὸ δρόμο στὴ μεγάλη ἀμαξοστοιχία πὺν εἶναι φορτωμένη μὲ τὶς σκέψεις καὶ τὶς μέριμνες τῆς ζωῆς, καὶ πὺν προσπαθεῖ ν' ἀνεβῇ στὸν κάποιον λόφο τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ θόρυβο καὶ σύγχυση πολλή.

Δὲν ὑπάρχει καμιά ἀνάγκη νὰ καθίσουμε νὰ περιγράψωμε τὰ ἀποτελέσματα πὺν φέρνει ἡ ἐπιφόρτησή μας μὲ τὶς μέριμνες. Τὰ βλέπεις στὴν ἀνῆσυχη ματιά, στὸ κουρασμένο μάτι, στὸ βαρὺ βῆμα. Καὶ ἀκόμα βαθύτερα, στὴν ἔλλειψη δυνάμεως στὴν προσευχὴ καὶ χαρᾶς πνευματικῆς. Ἡ ὅταν δὲν ὑπάρχει ἡ ἀνάπαυση εἰς βοσκὰς χλοερὰς καὶ τὸ περπάτημα πλάι στὰ ὕδατα ἀναπαύσεως (Ψαλμ. κγ' 2). Ὅπως οἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ στὰ βόρεια κλίματα ἢ ἡ ἄμμος στὰ τροπικά, πὺν μὲ τοὺς ὄγκους πὺν σχηματίζουν κλείνουν τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν χαμηλῶν σπιτιῶν, ἔτσι πὺν νὰ ἐμποδίζουν τὸ φῶς νὰ μπῇ μέσα σ' αὐτά, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ οἱ στενοχώριες, ὅσο μικρὲς κι' ἂν εἶναι, ὅλες μαζὶ ἐμποδίζουν τὴν εἴσοδο στὴν ψυχὴ τοῦ εὐλογητοῦ φωτὸς τοῦ Θεοῦ, δημιουργώντας μεσάνυχτα σὲ μεσημεριανὴ ὥρα.

Ἡ ζωὴ τῆς μερίμνης δυσφημίζει τὸν Θεό. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου βλέπουν τὰ πρόσωπα ἐκείνων πὺν ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶναι σκυθρωπά, ἔχοντας τὰ ἴδια χαρακτηριστικά πὺν ἔχουν καὶ τὰ δικά τους, θὰ ἀναρωτιῶνται τί εἶδους Πατέρα εἶναι γι' αὐτοὺς ὁ Θεός. Ἄν καὶ δὲν εἶναι λογικὸ νὰ κρίνῃ κανεῖς

τῇ ζωῇ κάποιου, ἀνάλογα μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τῶν παιδιῶν του. Ὅμως ἡ κριτικὴ ποὺ γίνεται γιὰ τὸν Θεό, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπιπόλαια ζωὴ κάποιου ἀπ' τὰ παιδιὰ Του, θὰ τολμήσωμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἀπ' τὶς βαρύτερες κατηγορίες ποὺ ποτὲ εἰπώθησαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς Του.

Κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθῆκες ὁ ἄπιστος ἴσως ἐκφρασθῇ καὶ ὡς ἐξῆς : « Ἡ δὲν ὑπάρχει Θεός, ἢ ἂν ὑπάρχη, Αὐτὸς εἶναι ἀδύνατος νὰ βοηθήσῃ, οὔτε ἀγαπάει πραγματικά, οὔτε καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν Του. Τέτοια θρησκεία μοῦ εἶναι τελείως περιττή ».

Ἡ θὰ εἴμαστε ἐπιστολὲς Χριστοῦ, ἢ λιβελλογραφήματα· φῶτα λιμανιοῦ ἢ φάροι μακρυνοί· ἐλκυστικοὶ ἢ ἀποκρουστικοί· πρᾶγμα ποὺ ἐξαρτᾶται σ' ἓνα μεγάλο βαθμὸ ἀπ' τὴ θέσῃ ποὺ ἔχουμε πάρει ἀπέναντι στὶς μερίμνες.

Φυσικὰ ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ μερίμνης καὶ θλίψεως· δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ φορτίου τῶν ἀνησυχιῶν ποὺ μόνοι μας δημιουργοῦμε καὶ τῶν παθημάτων ποὺ ὑποφέρομε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ μᾶς διδάξουν μαθήματα ὑπακοῆς καὶ ἐμπιστοσύνης στὸν Κύριο, τὰ ὁποῖα βέβαια ἴσως θὰ μπορούσαμε νὰ εἴχαμε μάθει καὶ χωρὶς αὐτά. Ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε στὴν ἐπίγεια ζωὴ τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ δοκιμαζομένη ψυχὴ πρέπει νὰ βαδίζῃ ἡσυχᾶ χωρὶς ν' ἀντιστέκεται στὰ παθήματά της. Τοῦτο ὁμως εἶναι πολὺ διάφορο τῆς ζωῆς τῶν μεριμνῶν. Ἄς μὴν ὑπάρξῃ καμιὰ ἀμφιβολία ὅσον ἀφορᾷ τὴ φροντίδα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα γιὰ μᾶς, καμιὰ στενοχώρια ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐπεμβάσεις Του στὴ ζωὴ μας, καμιὰ πρόβλεψη γιὰ τὸ ἀπώτερο μέλλον, τὸ ὁποῖο στὸ μάτι τῆς πίστεως ἀκτινοβολεῖ σὰν τὸν ὁρίζοντα τῆς θαλάσσης, ὅπου ὁ ἥλιος λάμπει μὲ μεγαλοπρέπεια ἂν καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας ἴσως ὑπάρχουν μερικὰ μαύρα σύννεφα.

Τὸ πρωῒ, λίγο πρὶν ξυπνήσουμε τελείως, καμιὰ φορὰ νοιώθουμε μιὰ κακοκεφιά. Λὲς καὶ κάτι συμβαίνει. Μιὰ φωνὴ συγχρόνως ἀκούγεται νὰ μᾶς ἀναφέρει ἓνα σωρὸ

μέριμνες για τις οποίες πρέπει να επιληφθούμε και δυσκολίες που πρόκειται να συναντήσουμε.

—“Αχ!, μάς λείπει αυτή η φωνή, τί άσχημη μέρα που θα είναι η σημερινή.

—Πώς έτσι; άπαντάμε, γεμάτοι φόβο.

—Θυμήσου πως πρέπει να συναντήσεις αυτόν τον πιστωτή σου, να ξεδιαλύνεις αυτήν την μπερδεμένη υπόθεση, να καταπραυνής τοῦ τάδε το θυμό, να αντιμετώπισεις εκείνον τον ιδιότροπο. Είναι περιττό να προσευχηθής. Κάθισε καλύτερα λίγη ώρα ακόμα στο κρεβάτι και μετά φύγε κατ' ευθείαν για τις δουλειές σου. Με όσα σου συμβαίνουν, είσαι ένας αληθινός μάρτυρας, που βαδίζει προς τον θάνατο.

Πόσες φορές δὲν έχουμε υπακούσει σ' αυτή την εισηγήση και έχουμε ριχτή στις δουλειές γεμάτοι στενοχώρια και νοιώθοντας τον έαυτό μας να λυγίζει κάτω απ' το βάρος τῶν μεριμνῶν που έχουμε μόνοι μας επωμισθῇ! 'Ο Θεός μάς υπόσχεται πως θα μάς χορηγήσει δύναμη να κρατήσουμε όλα τα βάρη που 'Εκείνος μάς αναθέτει και ὄχι εκείνα που μόνοι μας διαλέγουμε.

“Ενας τρόπος άπαλλαγῆς μας άπ' τις μέριμνες είναι το να τις άφίσουμε με έμπιστοσύνη στα χέρια του Κυρίου. «'Επίρριπον ἐπὶ τὸν Κύριον τὸ φορτίον σου» (Ψαλμ. νε' 22), ὁποιοδήποτε και ἂν είναι αυτό. 'Ανάθεσε σ' Αὐτόν τα βάρη σου, ὅπως κάποτε Τοῦ εἶχες παραδώσει το βάρος τῶν ἁμαρτιῶν σου. Γονάτισε μπρὸς στήν Παρουσία Του και κάμε το. Πές εἰς Αὐτόν. «Κύριε, Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ κάθε τι πὸν με ἀπασχολεῖ. Δὲν μπορῶ πιά νὰ τὰ κρατῶ ἐπάνω μου. Τὸ βάρος τους με λυγίζει. Γι' αὐτὸ τὰ ἀναθέτω ὀριστικὰ ὅλα σὲ Σένα γιὰ νὰ τὰ διευθύνῃς, νὰ τὰ κανονίξῃς και νὰ τὰ τακτοποιῇς. Ὅπως ἐπῆρες κάποτε τὶς ἁμαρτίες μου, ἔτσι και τώρα πάρε τὰ βάρη μου και δόσ μου εἰς ἀντάλλαγμα τὴν εἰρήνην Σου και τὴν ἀνάπαυσή Σου». Ὅπως και ὁ George Herbert εἶπε κάποτε κατὰ ἓνα δικό του τρόπο ἐκφράσεως: «Πρέπει νὰ τὰ ρίξωμε ὅλα μέσα στὸ σάκκο τοῦ Κυρίου».

Εἶναι δυνατόν ὁ Κύριος Ἰησοῦς νὰ μὴ φανῇ ἀληθινὸς καὶ πιστὸς τοῦλάχιστον ὅσο θὰ φαινόταν καὶ ὁ καλύτερος μας φίλος; Δὲν ὑπῆρξαν στὴ ζωὴ μας φορὲς, ὅταν στενοχωρημένοι καὶ ἀδύναμοι νὰ βοηθήσωμε τὸν ἑαυτὸ μας, ἀναθέταμε τὴ φλέγουσα ὑπόθεσὶς μας στὰ χέρια κάποιου καλοῦ καὶ δυναμικοῦ γνωστοῦ μας προσώπου, βέβαιοι ὅτι θὰ κατέβαλε κάθε του προσπάθειά γιὰ νὰ τὴν τακτοποιήσῃ; Ἄς εἴμαστε λοιπὸν βέβαιοι, ὅτι καὶ Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἀγάπησε τόσο, ὥστε νὰ πεθάνῃ γιὰ μᾶς, δὲν θ' ἀρνηθῇ νὰ κρατήσῃ κάθε μας μικρὸ ἢ μεγάλον βάρος τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Ὑπάρχουν βέβαια ὁρισμένοι ὅροι ποὺ πρέπει νὰ τηρηθοῦν στὴ ζωὴ μας, πρὶν ἀναθέσωμε στὸν Κύριο τὸ φορτίο μας μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη. Πρέπει πρῶτα νὰ φέρωμε εἰς Αὐτὸν τὶς ἁμαρτίες μας, πρὶν φέρωμε τὰ βάρη μας. Πρέπει νὰ ἔχωμε εἰρήνη μὲ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἔργου τοῦ Σωτήρα μας, πρὶν ἀποκτήσωμε τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν θαυμαστὴν μεσιτείαν Του γιὰ λογαριασμὸν μας. Πρέπει νὰ ζοῦμε μέσα στὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ ζωὴ μας, παραμένοντες κάτω ἀπ' τὸ σύγνεφο τῆς Παρουσίας Του, ὑπακούοντας στὶς ἐντολὰς Του καὶ ἐκτελώντας τὰ σχέδιά Του, ὅσο μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζωμε. Πρέπει ἐπίσης νὰ τρέφωμε τὴν πίστη μας μὲ τὶς ὑποσχέσεις Του, ποὺ μόνον αὐτὲς ἀποτελοῦν τὴν οὐσιαστικὴν τροφήν γιὰ τὴν αὕξησίν της. Καὶ ὅταν πιά θὰ ἔχουν γίνῃ ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ μᾶς φανῇ δύσκολον «νὰ γονατίσωμε καὶ ἀφοῦ διὰ προσευχῆς ἀφίσωμε τὸ φορτίον μπρὸς τὸν Θεὸν μας, νὰ σηκωθοῦμε μὲ τὸ πρόσωπον φωτεινόν».

1. ΑΝΑΘΕΣΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΟΥ ΑΥΞΗΣΕΩΣ

Τοῦτο ἀποτελεῖ ἓνα βαρὺ φορτίο γιὰ πολλοὺς ζηλωτὰς Χριστιανοὺς. Γυρίζουν ἀπὸ συνάθροιση σὲ συνάθροιση, ἀπ' τὸν ἓνα ὁμιλητὴ στὸν ἄλλο, κρατώντας συνήθως στὸ χέρι καὶ ἓνα σημειωματάριο. Πάντα πρόθυμοι νὰ δεχθοῦν κάποια εὐλογία ἀσχολοῦνται περισσότερο μὲ τὴν ἀπόκτηση τῆς εὐλογίας αὐτῆς, παρὰ μὲ τὸ Πρόσωπο Ἐκείνου ποὺ τὴν δίδει. Ἀκούγοντας δὲ γιὰ τὴν εὐλογητὴ πεῖρα τῆς ζωῆς κάποιων ἄλλων τὴν ὁποία αὐτοὶ ποτέ τους δὲν ἐγνώρισαν, φορτώνουν τὴν ψυχὴ τους μὲ ἀπογοήτευση καὶ μεμψιμοιρία.

Σὰν καὶ κεῖνο ποὺ συνήθως συμβαίνει μὲ κάποιο μαθητὴ ὁ ὁποῖος εἶναι στενοχωρημένος διότι δὲν κατάφερε νὰ προβιβαστῇ. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε κάμει ἦταν νὰ εἶχε μάθει τὰ μαθήματα ποὺ ὁ δάσκαλός του τοῦ εἶχε διδάξει. Καὶ ἂν αὐτὰ τὰ εἶχε καλὰ μάθει τότε θάταν καθῆκον τοῦ δασκάλου του, νὰ τὸν διδάξῃ περισσότερα πράγματα καὶ ἔτσι νὰ τὸν ὠθήσῃ σὲ μιὰ ταχύτερη πρόοδο.

Τὸ καθῆκον, λοιπόν, κάθε χριστιανοῦ εἶναι νὰ μαθαίνει καλὰ τὰ μαθήματα ποὺ ὁ Κύριός Του κάθε μέρα τὸν διδάσκει, ἀφίνοντάς Τον συγχρόνως νὰ τὸν ὀδηγῇ σὲ πληρέστερη γνώση καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θωμᾶς ἦταν ἓνας νωθρὸς μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Δὲν μπορούσε εὐκόλα νὰ διακρίνῃ κάτι ποὺ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸ ἔβλεπαν. Ὅμως ὁ Κύριος, ἀντὶ νὰ τὸν ἀφίση νὰ πλανιέται μέσ' τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας του, τὸν ἐτίμησε μὲ μιὰ προσωπικὴ Του ἐπίσκεψη, ἀπλοποιώντας ἔτσι στὰ μάτια τοῦ Θωμᾶ τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως Του, ὥστε νὰ κάμῃ τὴν ἀπιστὴ αὐτὴ καρδιὰ νὰ ζωοποιηθῇ. Μὴν στενοχωριέσαι, λοιπόν, ἂν νοιώθῃς νωθρὸς στὴν πνευματικὴ σου ζωή. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος θὰ δώσῃ περισσότερη

προσοχή στήν περίπτωσή σου, ὅπως ἡ μάνα προσέχει μεταξὺ τῶν παιδιῶν της περισσότερο τὸ φιλάσθενο, τὸ ἀδύνατο ἢ τὸ νοσήρο.

2. ΑΝΑΘΕΣΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΣΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Πολλοὶ Χριστιανοὶ διστάζουν νὰ ὁμολογήσουν μιὰ εὐλογημένη πεῖρα ποὺ ὁ Κύριος τοὺς χαρίζει, φοβούμενοι μήπως δὲν παραμείνουν συνεπεῖς στήν ὁμολογία τους. Ἔχουν μέσα τους ἕναν τρόμο μήπως ἀργότερα μὲ κάποια τους πτώση μολύνουν τὴ χριστιανικὴ τους μαρτυρία καὶ δυσφημίσουν ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τους. Καὶ πολὺ συχνὰ ἀσυνειδήτως ἐπαναλαμβάνουν τὰ λόγια τοῦ Δαβὶδ. «Θέλω βεβαίως ἀπωλεσθῇ μίαν ἡμέραν διὰ χειρὸς τοῦ Σαουλ» (Α' Σαμ. κζ' 1).

Ἡ ἀνησυχία, λοιπόν, γύρω ἀπὸ τόσον ἱερὲς πράξεις ὅπως εἶναι αὐτὴ τῆς χριστιανικῆς μας μαρτυρίας, μᾶς κρύβει τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου. Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει κάποτε νὰ κρύβεται κάποια χιονισμένη θεόρατη βουνόκορφή ἀπὸ μερικὰ μικρὰ σύγνεφα. Καὶ καλὰ θάταν νὰ μὴν ὑπῆρχε. Διότι Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔσωσε, δύναται καὶ νὰ μᾶς κρατήσῃ. Ὅπως ἡ καρδιά Του εἶναι γεμάτη μὲ ἀγάπη, ἔτσι καὶ ὁ βραχίον Του εἶναι γεμᾶτος ἰσχύ. Δύναται, λοιπόν, Αὐτὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ καὶ νὰ μᾶς παραστήσῃ ἀπταίστους ἐνώπιον τῆς δόξης Του.

Ὅμως ποτέ μας δὲν θὰ γνωρίσωμε τὴν πληρότητα αὐτῆς τῆς διατηρήσεως, ὅσο θὰ βασιζώμεθα στήν κάποια βάρκα μας κρατώντας τὴν καὶ μὲ τὰ δύο μας τὰ χέρια. Μόνον ὅταν, βασιζόμενοι στὴ δύναμη τοῦ Κυρίου, βγοῦμε ἀπ' αὐτὴ καὶ περπατήσωμε πάνω στὴ θάλασσα, θὰ γνωρίσωμε πόσο πραγματικὰ καὶ εὐλογημένα φυλάττει ὁ Κύριος ὅ,τι τοῦ ἀναθέσωμε τὴν κάθε μέρα ποὺ περνάει.

Τὸ μόνο φορτίο πὺν καλούμεθα νὰ κρατᾶμε εἶναι ἡ καθημερινή μας ἐμμονὴ ἐν Αὐτῷ. Τὸ νὰ Τὸν ἐμπιστευθῶμεθα δηλαδὴ νὰ μᾶς κρατήσῃ Αὐτὸς ἐμπιστευμένους καὶ ἐμμένοντας ἐν Αὐτῷ. "Αν ἔτσι Τὸν ἐμπιστευθοῦμε δὲν θὰ μᾶς ἀφίσῃ νὰ πέσωμε. Ἀλλὰ θὰ ἀπαντήσῃ στὴν πίστη μας δίδοντάς μας συνάμα καὶ ὄρεξη γιὰ προσευχὴ, γιὰ Βιβλικὴ μελέτη, γιὰ συμμετοχὴ στὸ Δεῖπνο Του, πὺν ἀποτελοῦν τὰ μέσα μιᾶς ἀδιάσπαστης με Αὐτὸν ἐπικοινωνίας.

3. ΑΝΑΘΕΣΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΣΟΥ ΕΡΓΟΥ

Πῶς νὰ συγκρατήσω τὸ ἐκκλησιασμά μου; Πῶς νὰ τὸ προστατεύσω ἀπ' τὸν προσηλυτισμὸ ἄλλων δογμάτων; Πῶς νὰ διατηρήσω σὲ ὑψηλὸ βαθμὸ δραστηριότητος τὴν κίνησή μου; Πῶς νὰ φέρνω τὴν ἰσορροπία στὶς σχέσεις τῶν ἀδελφῶν; Ποῦ νὰ βρίσκω ἀρκετὸ ὑλικὸ γιὰ τὰ κηρύγματα μου καὶ τὰ ἄρθρα μου; Πόσοι ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου δὲν γονατίζουν κάτω ἀπ' τὸ βάρος ἐνὸς τέτοιου φορτίου! Καὶ θὰ μπορούσαν νὰ κρατήσουν τὸ ὅποιοδήποτε ἔργο τους, ὄχι ὅμως καὶ τὴν κάπως ἀνθρώπινη μέριμνά του.

Ἡ εὐθύνη τοῦ ἔργου δὲν εἶναι δική μας ἀλλὰ τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς κρατᾶει στὰ χέρια τὸν κόσμον μας, σὰν τὴ μάνα τὸ ἄρρωστο παιδί της. Αὐτὸς ὑπηρετεῖ στὶς ἀπειρες ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς ἐξαπλώνει διὰ τοῦ κηρύγματος τὸ μεγάλο σχέδιο τῆς Λυτρώσεώς Του, γιὰ τὴ δόξα τοῦ Πατέρα Του. Τὸ μόνο πὺν ζητάει ἀπὸ μᾶς εἶναι ἡ πιστὴ ἐκτέλεση τοῦ ἔργου πὺν καθημερινὰ μᾶς ἀν ἀθέτει.

"Ἄς κοιμᾶται ἡσυχᾶ ὁ ναύτης πάνω στὸ ράντζο του. Ἐκεῖνος πὺν φροντίζει γιὰ τὴν πορεία τοῦ πλοίου, εἶναι ὁ καπετάνιος. Ἄς εἶναι εὐχαριστημένος ὁ ὑπάλληλος κάνοντας ἐκεῖνο πὺν τοῦ ὑποδεικνύεται. Οἱ διευθύνοντες τὴν ὑπηρεσίαν ἔχουν τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ της κατεύθυνση. Ἐτσι κι ὁ Χριστιανὸς ἐργάτης ἄς μὴν ἐπωμίζε-

ται βάρη, τὰ ὅποια μόνον ὁ Κύριος δύναται νὰ βαστάζη. Αὐτὸς ἄλλωστε ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ἔστελνε στὸ ἔργο Του ἂν πρῶτα δὲν ὑπελόγιζε ὅτι θὰ μπορέσωμε νὰ διεξέλθωμε στὶς δυσκολίες του.

4. ΑΝΑΘΕΣΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΤΗΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΣΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὰ αἰσθήματα εἶναι τόσο εὐμετάβλητα ὅσο καὶ ὁ Ἀπριλιάτικος καιρὸς. Ἐπηρεάζονται ἀπὸ ἓναν ἀπεριόριστο ἀριθμὸ μικρῶν καὶ μεγάλων αἰτιῶν, ὅπως εἶναι ἡ σωματικὴ μας ὑγεία, ἡ κατάστασις τῆς ἀτμόσφαιρας, τὸ ὑπερβολικὸ ντύσιμο, ἡ ἀνάγκη τοῦ ὕπνου καὶ ἄλλα. Ὅμως μεταξὺ τῶν αἰτιῶν αὐτῶν εἶναι καὶ τὰ καθαρῶς πνευματικῆς ἢ ἐσωτερικῆς φύσεως. Κανένα ἔγχορδο ὄργανο δὲν ὑπόκειται περσότερο στὴν ἐπίδραση στιγμιαίων μεταβολῶν ὅσον ἐμεῖς. Καὶ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ λυπηθοῦμε κατάκαρδα ἂν δὲν μᾶς πλησιάζῃ ἓνα κῆμα συγκινήσεως ποὺ κάποια στιγμὴ ἐπιθυμοῦμε νὰ εἶχαμε.

Σὲ τέτοιες περιστάσεις θάπρεπε νὰ ρωτήσωμε τὸν ἑαυτὸ μας ἂν ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ κάποια συνειδητὴ ἁμαρτία ποὺ θέλουμε νὰ διασκεδάσωμε ἢ ἀπὸ στενοχώρια. Καὶ ἂν συμβαίῃ τὸ δεύτερο, θὰ πρέπει νὰ ἀναθέσωμε κάθε μας σχετικὴ ἀνησυχία σ' Αὐτόν, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴ φύση μας καὶ θυμᾶται ὅτι εἴμαστε χῶμα (Ψαλμ. γγ' 14). Κατεβαίνοντας δὲ ἔτσι τὴ σκοτεινὴ σκᾶλα τῆς στενοχώριας μας, ἃς κρατιώμαστε καλὰ ἀπ' τὸ θέλημά Του, ἐπιθυμώντας συνεχῶς νὰ τὸ ἐκτελοῦμε, ἔστω καὶ ἂν υἱὸς τριγυρίζῃ τὸ σκοτάδι καὶ λέγοντας: «Κύριε εἰμαι τώρα τόσο πολὺ δικός Σου, δηλαδὴ ἀφιερωμένος σὲ Σένα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ, ὅσο εἰμαι καὶ ὅταν νοιώθω τὸ ξεχέλισμα τῆς εὐτυχίας ποὺ δίνει ἡ ἀγάπη Σου».

5. ΑΝΑΘΕΣΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

ΟΛΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ΦΟΡΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΟΥ

Ὑπηρετεῖτε μὲ τίς συχνὲς ἀλλαγὲς ἀπασχολήσεώς τους. Ὑπάλληλοι μὲ τίς παράλογες ἐντολὲς τῶν προϋσταμένων τους. Ἀγενῇ κουτσομπολιὰ ἢ δυσφημίσεις πὺν κυκλοφοροῦν γιὰ κάποιον. Οἱ φασαρίες καὶ οἱ ἀναποδιὲς τῶν βιωτικῶν ἀσχολιῶν. Οἱ δυσκολίες στὴν ἐπιτυχία κάποιου σκοποῦ. Τὸ ἐρώτημα ἂν πρέπει νὰ μετοικήσω κάπου ἄλλου ἢ νὰ ἀλλάξω τὴν ὑφισταμένη κατάσταση γύρω μου. Παιδιὰ μὲ τίς ἀδιαθεσίες τῆς νεαρῆς ἡλικίας καὶ μὲ τὰ πείσματά τους. Πρόνοια γιὰ κάποια μελλοντικὴ ἀρρώστια ἢ γιὰ τὰ γεράματα. Βιωτικὲς ἀπασχολήσεις συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενες, προξενώντας ἀνήσυχες σκέψεις. Τὸ φᾶσμα τῆς φτώχειας καὶ τοῦ σκληροῦ μεροκάματου.

Κάποιο ἢ καὶ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ φορτία, εἶναι πὺν διαταράσσουν συνήθως τὴν ἀνάπαυσή μας, σὰν τὸ γαύγισμα κάποιου σκυλιοῦ στὰ μεσάνυχτα πὺν διακόπτει τὸν ἥσυχο ὕπνο μας. Ἡ ἀκόμα σὰν τὸν κόκκο τῆς σκόνης πὺν καμιά φορὰ μπαίνει στὸ μάτι μας, καθιστώντας τὸ ἀνίκανο νὰ ἀπολαύση μιὰ μαγευτικὴ θέα.

Τὸ μόνο, λοιπόν, πὺν ἔχουμε νὰ κάμωμε εἶναι νὰ φέρωμε τὸ φορτίο μας καὶ δλόκληρο τὸν ἑαυτό μας μπρὸς στὸν Θεὸ (Ψαλμ. κβ' 8). Ὅταν κάποιο μικρὸ παιδί, στὴν προσπάθειά του νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα του μετακινώντας μερικὰ βιβλία, πέσῃ ἀπ' τὴ σκάλα ὑπὸ τὸ βάρος κάποιου βαριοῦ τόμου πὺν κουβαλοῦσε, ὁ πατέρας τρέχει ἀμέσως νὰ τὸ βοηθήσῃ καὶ σηκώνοντας στὰ χέρια του τὸ παιδί καὶ τὸ βιβλίο πὺν κρατοῦσε, ἐπιστρέφει στὸ δωμάτιό του. Ἀλλὰ μήπως ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας κάνει γιὰ μᾶς κάτι λιγώτερο ἀπ' αὐτό; Ἡ ἀγάπη του γιὰ μᾶς εἶναι ἀπειρη. Αὐτὸς δὲ εἶναι πάντα ἐτοιμος νὰ τρέξῃ στὴν ἀνάγκη μας, «Αὐτὸς φροντίζει γιὰ σᾶς» (Α' Πέτρ. ε' 7).

"Ενας καλὸς τρόπος συναλλαγῆς σου μὲ τὸν Θεό, ὅταν μάλιστα δὲν εἶσαι τελείως βέβαιος ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέλημά Του γιὰ τὴ ζωὴ σου, εἶναι νὰ περιμένῃς ἐκεῖ πού εἶσαι ἢ νὰ ἐξακολουθῇς κάνοντας ὅ,τι μέχρι σήμερα ἔκανες, μέ-
χρις ὅτου σοῦ καταστήσῃ τελείως φανερό τὸ τί θέλει ἀπὸ σένα καὶ σὲ ἐνδυναμώσῃ στὴν ἐκτέλεσή του. Παρά-
δωσε τίς ὑποθέσεις σου στὸν Θεό (Παρ. ις' 3) καὶ περί-
μενε νὰ σοῦ κάμῃ γνωστὴ κάθε μεταβολὴ πού θὰ ἐπιθυ-
μοῦσε νὰ γίνῃ σ' αὐτές. "Εσο βέβαιος ὅτι κάθε Του εἰσή-
γηση θὰ σοῦ γίνῃ γνωστὴ κατὰ ἓνα τέτοιο ἀλάνθαστο
τρόπο, πού ἀμέσως θὰ τὴν κατανοήσῃς ἔστω καὶ ἂν εἶσαι
πιθανὸν ἓνας ἄνθρωπος στενῆς ἀντιλήψεως.

Μὴ μεριμνᾷς γιὰ τὸ ντύσιμό σου, τὸν καλλωπισμό σου
καὶ γι' ἄλλα παρόμοια χωρὶς μεγάλη σημασία πράγματα.
"Ο Σατανᾶς ἐπιθυμεῖ νὰ σοῦ ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴ σου
ἀπ' τὸν Κύριο καὶ νὰ τὴν προσηλῶνῃ στὸν ἑαυτό σου.
Τοῦτο μοιάζει μὲ κεῖνο πού συνήθως κάνουν τὰ κορίτσια,
δαπανώντας ὥρα πολλὴ γιὰ νὰ διαλέξουν τὸ κατάλληλο
φόρεμα πού πρέπει νὰ φορέσουν γιὰ νὰ κάμουν καλὴ ἐν-
τύπωση στὸν ἀρραβωνιαστικό τους, ὃ ὁποῖος τυχαίνει νὰ
τὶς περιμένῃ ἀνυπόμονα. Δὲν κάνουν ὅμως καλὰ. "Ας
πᾶνε καλύτερα νὰ τὸν πρωτοδοῦν μὲ ὅ,τι φοροῦν, γιὰ νὰ
μὴν περιμένῃ ἀδίκως καὶ ἐκεῖνος θὰ τοὺς πῇ ποῖο φό-
ρεμα προτιμᾷ νὰ φορέσουν. Μένε πάντα στὴν Παρουσία
τοῦ "Ιησοῦ καὶ δὲν θὰ σ' ἀφίσῃ νὰ τυρανέσαι μέσα σὲ
χίλια - δυὸ ἐρωτήματα καὶ σὲ ἀμφίβολες καταστάσεις, ἀλ-
λὰ θὰ σοῦ φανερώσῃ καθαρὰ καὶ ἀλάνθαστα τὸ θέλημά
Του, γιὰ τὴ συγκεκριμένη σου περίπτωσι καὶ στὸν κα-
τάλληλο χρόνον.

"Ο πιστὸς ἐργάτης τοῦ Κυρίου Leighton, πολὺ ὁμορ-
φα διατυπώνει τίς ἀλήθειες αὐτές, μὲ τὰ ἑξῆς λόγια :
«Ὅταν καλεῖσαι κάτι νὰ κάμῃς ἢ κάτι νὰ ὑποφέρῃς, ὅταν
σὲ ἀπασχολεῖ κάποιος σκοπός, πῆγαινε πές τα καὶ ἀφισέ-
τα στὸν Θεό. Naί, ἐπιφόρτισέ Τον μὲ αὐτὰ ἔχοντας κάμει
ἔτσι κάθε τι πού ἔπρεπε νὰ κάμῃς. Καμιά περσότερη
φροντίδα δὲν ἀνήκει σὲ σέ, παρὰ μόνο ἡ ἡσυχία καὶ πρό-

θυμη ἐπιμέλεια τῶν καθηκόντων σου καὶ ἡ ἀπ' Αὐτὸν ἐξάρ-
τησή σου γιὰ τὴν πορεία τῶν ζητημάτων σου. Κάνοντας
ἓνα δέμα ὅλες σου τὶς φροντίδες, κύλισε το μπρὸς σὶν
Θεὸ καὶ μαζί μ' αὐτὸ καὶ τὸν ἑαυτό σου σὰν ἓνα φορτίο.

Ἔτσι, ὅταν κανένα φορτίο δὲν θὰ βαραίνει τὴν ψυχὴ
μας, διότι ὅλα εὐθὺς ὅπως παρουσιαστοῦν θὰ τὰ μεταβι-
βάξωμε εἰς τὸν εὐλογημένο μας Κύριο, ἡ εἰρήνη Του θὰ
πληρώνη τὸν ἐσωτερικό μας ναό. Παρ' ὅλο δὲ πὺ ἐξωτε-
ρικῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἡ σύγχυση τῶν γλωσσῶν καὶ ὁ
θόρυβος ἑνὸς ἀνήσυχου κόσμου, σὰν τὴ φουρτουνιασμένη
θάλασσα πὺ δὲν λέει νὰ γαληνέψη, ἡ πίεση πολλῶν ὑπο-
χρεώσεων κι' ἄλλα πολλά, πὺ συνήθως τριγυρίζουν τὴν
ὅλη μας ζωὴ, ἐν τούτοις μέσα μας διατηρεῖται μιὰ ἀτάρα-
χη γαλήνη, σὰν ἔκείνη στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἡ ὁποία
δὲν ἐπηρεάζεται ἀπ' τὶς καταιγίδες πὺ συνταράσσουν τὴν
ἐπιφάνεια μὲ λύσσα καὶ ὀρμὴ. «Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ,
ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, θέλει διαφυλάξει τὰς καρδίας
σας καὶ τὰ διανοήματά σας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»
(Φιλ. δ' 7).

ΠΩΣ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΩΜΕ ΤΙΣ ΛΥΠΕΣ

Περνᾷς μιὰ περίοδο βαθειᾶς λύπης. Ἡ ἀγάπη κάποιου προσώπου στήν ὁποία εἶχες ἐμπιστευθῇ, ξαφνικά σέ ἀρνήθηκε καί ξεράθηκε σάν τὸ ποτάμι στήν ἔρημο, πού στήν ἀρχὴ λιγοστεύουν τὰ νερά του, κατόπιν μεταβάλλεται σὲ ρηχούς λάκκους καί τελικά ξεραίνεται. Ζῆς συνεχῶς ἀφουγκραζόμενος γιὰ κάποια βήματα πού δὲν ἀκούγονται πιά, λαχταρώντας μιὰ λέξη ἀπ' τὴ σιωπὴ ἢ ἀδημονώντας γιὰ μιὰ ἀπάντηση πού δὲν ἔρχεται.

Ἴσως κάθε σου οἰκονομία πού εἶχες κάμει, ἀποτόμως ἔξαφανίστηκε. Ἀντὶ νὰ βοηθᾷς ἄλλους πρέπει ἐσύ νὰ βοηθηθῇς ἢ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψης τὴ ζεστή σου φωλιὰ μέσ' τὴν ὁποία προστατεύσουνα ἀπ' τὶς τρικυμίες τῆς ζωῆς καί νὰ βρεθῇς μόνος, μέσα σ' ἓνα κρύο περιβάλλον ἢ καλεῖσαι ξαφνικά νὰ ἀναλάβῃς τὸ φορτίο τῆς ζωῆς κάποιου ἄλλου, στερούμενος κάθε ἀναπαύσεως μέχρις ὅτου ὀδηγήσης τὴ ζωὴ αὐτὴ διὰ μέσου σκότους καί τρικυμιῶν σὲ κάποιο λιμάνι. Ἡ ὑγεία σου, τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, τὰ νεῦρα σου κλονίζονται. Ἐχεις μέσα σου πάρει τὴν ἀπόφαση τοῦ θανάτου, τὸ δὲ ἄλγος τῆς φροντίδος τοῦ μέλλοντος γίνεται συχνὰ ἀβάστακτο. Ἴσως ἀκόμα νοιώθῃς τὸ κενὸ πού θὰ δημιουργηθῇ διὰ τοῦ θανάτου κάποιου γνωστοῦ σου προσώπου, ὅπως παρουσιάζεται κενὴ μέσα σ' ἓνα δάσος μιὰ ὠρισμένη ἔκταση τὴν ὁποία τὸ τσεκούρι τοῦ ξυλοκόπου ἔχει γυμνώσει.

Σὲ τέτοιες περιόδους ἡ ζωὴ μᾶς φαίνεται ὅτι στερεῖται κάθε ὑποστηρίξεως. Καί συχνὰ ἀναρωτιόμαστε κάπως ἔτσι: Θάνατι ἢ κάθε μέρα τόσο μεγάλῃ σάν τὴ σημερινή; Θὰ ἐπιταχύνουν ξανά τὸ ρυθμὸ τους τοῦτες οἱ ἀτέλειωτες

ώρες; Θὰ ντυθῇ ποτὲ ἡ ζωὴ μὲ κάποιο ἄλλο ἔνδυμα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σχισμένο ἔνδυμα τοῦ φθινοπώρου μιᾶς περασμένης θερινῆς λαμπρότητος; «Μήποτε ἐλησμόνησε νὰ ἐλεῇ ὁ Θεός; μήπως ἐν τῇ ὁργῇ αὐτοῦ θέλει κλείσει τοὺς οἰκτιρομένους αὐτοῦ; ἢ ἐξέλιπε διὰ παντὸς τὸ ἐλεός Του;» (Ψαλμ. οἷ' 8—9).

Αὐτὸ τὸ δρόμο μυριάδες ἀνθρώπων τὸν ἔχουν περάσει. Ὅταν σκέπτεσαι τοὺς καταστρεπτικοὺς πολέμους ποὺ πέρασαν καὶ σάρωσαν ὁλόκληρες χῶρες ἀφίνοντας παντοῦ τὴν ἐρήμωση, τίς ἐκστρατεῖες τοῦ Νεβρώδ, τοῦ Ναβουχοδονόσωρος, τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἄλλων πολεμαρχῶν, τὸ ἀνῆλεο ἐμπόριο τῶν σκλάβων ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ ἀποδεκατίζη τὴν Ἀφρική καὶ κάθε τυραννία, καταδυνάστευση καὶ ἀδικία ποὺ ὑπέφερε ὁ ἀδύνατος καὶ ἀνυπεράσπιστος στὰ χέρια κάποιων ἴσως φίλων του, ἀκόμα καὶ τίς ἀνείπωτες θλίψεις ποὺ πέρασαν τὰ γυναικόπαιδα στὴν ἱστορία, ἀσφαλῶς θὰ συμπεράνης ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἔχει περάσει μέσα ἀπ' τίς ἴδιες πικρὲς λύπες, ποὺ ἴσως τώρα σχίζουν καὶ τὴ δική σου καρδιά.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διάβηκε τὸ δύσκολο τοῦτο μονοπάτι ἀφίνοντας τὰ ἴχνη τοῦ αἵματός Του καθαρὰ πάνω σ' αὐτό. Ἀλλὰ καὶ ἀπόστολοι, προφῆτες, ὁμολογητὲς καὶ μάρτυρες τῆς Ἀλήθειας, πέρασαν ἀπ' τὸν ἴδιο τοῦτο δρόμο. Εἶναι δὲ πολὺ παρήγορο γιὰ μᾶς νὰ γνωρίζουμε ὅτι καὶ τόσοι ἄλλοι διέσχισαν τὴ σκοτεινὴ τούτη κοιλάδα καὶ ὅτι τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν σεσωσμένων ποὺ βρίσκεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρνίου (Ἀποκ. ζ' 14) κρατώντας τίς δάφνες τῆς νίκης, πέρασε ἀπὸ μεγάλη θλίψη. Ὅπου ἦσαν αὐτοὶ κάποτε, εἴμαστε ἐμεῖς τώρα. Καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἶναι αὐτοὶ τώρα θὰ εἴμαστε κι' ἐμεῖς κάποτε.

Μὴν ἐρμηνεύσης τίς θλίψεις σου, ὡς ἀπὸ Θεοῦ τιμωρία. Διότι ὁ Θεὸς ἔχοντας νὰ κάμῃ μὲ τέχνα Του, ἀπλῶς μᾶς παιδαγωγεῖ ἢ μᾶς διορθώνει. Πὲς καλύτερα πὼς θεορίζεις τὰ ἀποτελέσματα λαθῶν καὶ ἁμαρτιῶν ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια σὰν σπόροι εἶχαν ριχτῇ στὸ αὐλάκι

τῆς ζωῆς σου, ἢ πὼς συμμετέχεις στὶς συνέπειες ἀλλοτρίων ἁμαρτιῶν. Ποτὲ ὅμως πὼς ὅλ' αὐτὰ ποὺ σοῦ συμβαίνουν εἶναι κάποια τιμωρία τοῦ Θεοῦ ἐπάνω σου. Βεβαίως, ὅλη ἡ ἐνοχὴ καὶ ἡ ποινὴ τῆς ἁμαρτίας ἐπесαν ἐπάνω στὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξάλειψε γιὰ πάντα. «Ἡ τιμωρία ποὺ ἔφερε τὴν εἰρήνην μας ἦτο ἐπ' Αὐτόν» (Ἦσ. νγ' 5). Ἄν, λοιπόν, ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, ἔχει νὰ πῇ ὅτι τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἦσαν ἀρκετά. Κι' ἂν ἔτσι ἄρχισε νὰ μᾶς τιμωρῇ, δὲν θὰ ἀρκέσει ὁλόκληρη ἡ ζωὴ μας γιὰ νὰ ὑποστοῦμε ὅσα μᾶς ἀξίζουν. Ἀλλ' ὅμως, πὼς θὰ μπορέσωμε νὰ ἐξηγήσωμε τὶς ἀνωμαλίες τῆς ζωῆς καὶ τὶς σκληρὲς πολλὰς φορὲς δοκιμασίες τῶν ἁγίων, σὲ σύγκριση μὲ τὴ χαρούμενη ζωὴ τῶν ἀσεβῶν; Κι' ἀσφαλῶς, ἂν τὰ παθήματά μας ἦταν ἡ τιμωρία κάποιας ποινῆς, τότε θὰ ἀνατρεπόταν τὸ ἐν Χριστῷ σχέδιο τῆς σωτηρίας μας.

Ἡ θλίψις εἶναι ἓνα καμίνι καθαρισμοῦ. Ἴσως αὐτὴ προξενηθῇ ἀπὸ τὴν ἀμέλεια ἢ τὴ σκληρότητα κάποιου, ἀπὸ συνθῆκες ἀνεξάρτητες τῆς θελήσεώς μας ἢ εἶναι τὸ προῖδὸν κάποιας σκοτεινῆς ὥρας στὸ μακρυνὸ παρελθόν. Ἀλλὰ ἐφόσον ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ἔλθῃ, πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ σὰν μιὰ μὲ Αὐτόν συναλλαγὴ καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ καμίνι μὲ τὸ ὁποῖο Αὐτὸς ἐρευνᾷ, δοκιμάζει, παρακολουθεῖ καὶ καθαρίζει τὴν ψυχὴ. Ἡ θλίψις μᾶς καθαρίζει ὅπως ἡ φωτιὰ καθαρίζει τὰ μέταλλα. Νομίζουμε πὼς εἵμαστε καθ' ὅλα ἐν τάξει μὲ τὸν Θεό, μέχρις ὅτου παραδοῦμε στὴν καθαρτήρια φωτιὰ τοῦ πόνου καὶ ἐκεῖ ἀνακαλύψουμε, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸν Ἰωβ, πόσο πολλὴ σκουριά ὑπάρχει μέσα μας, ἐνῶ παρὰ ἅλλα πόσο λίγη πραγματικὴ ὑπομονή, ὑπακοὴ καὶ πίστις. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ καλύτερα νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπ' τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, τὴ ζωὴ τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἐπαφὴ τῶν γήινων ἐπιδράσεων. Δὲν ὑπάρχει πιθανὸν κανεὶς ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ δαμασθῇ ἡ δύναμις τῆς ζωῆς τοῦ ἐγώ, ὥστε ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ νὰ φανερωθῇ στὰ θνητά μας σώματα (Β' Κορ. δ' 11).

Ἄλλα ὁ Θεὸς κρατᾷ πάντα σὺν δικῇ Του χερί τὴν παιδαγωγικὴ τῆς θλίψεως. Ὁ Κύριός μας κάποτε εἶπε : «ὁ Πατήρ μου εἶναι ὁ γεωργός» (Ἰωάν. ιε' 1). Τὸ χερί Του βαστάει τὸ κλαδευτήρι. Τὸ μάτι Του παρατηρεῖ τὸ καμίνι. Ἡ λεπτὴ ἀφή Του κρατᾷ τὸ σφυγμὸ ἐνῶ γίνεται ἡ ἐπέμβαση. Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Διάβολο νὰ μᾶς πλησιάσῃ. Καὶ ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰώβ, ἔτσι συμβαίνει πάντοτε. Κάθε λεπτὸ πού περνᾷ ἐνῶ θλιβόμεθα εἶναι ἐπιμελῶς μετρημένο. Ὁ βαθμὸς τῆς δοκιμασίας εἶναι ἀκριβῶς προσδιωρισμένος, ἀνάλογα μὲ τὰ ἀποθέματα τῆς χάριτος καὶ τῆς δυνάμεως πού βρίσκονται μέσα μας, χωρὶς ἴσως νὰ ἔχουν ἀναγνωρισθῇ ἀκόμα, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναζητηθοῦν καὶ θὰ χρησιμοποιηθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σοβαρὴ πίεση τοῦ πόνου. Ὁ Κύριος κρατᾷ στὴν παλάμη Του τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ ὕδατα στὴν κοιλότητά τοῦ χεριοῦ Του. Ποτὲ δὲν θέλει νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν τύχη κάποιου πού Τοῦ ἐστοίχισε τὸ αἷμα τοῦ ἀγυπνητοῦ Του Υἱοῦ.

«Πιστός ὅμως εἶναι ὁ Θεός, ὅστις δὲν θέλει σᾶς ἀφήσῃ νὰ πειρασθῇτε ὑπὲρ τὴν δύναμίν σας» (Α' Κορ. ι' 13).

Ὅταν θλιβόμαστε, ὁ Παράκλητος εἶναι κοντά μας.

«Βοήθεια ἐτοιμοτάτη ἐν ταῖς θλίψεσι» (ψαλμ. μς' 1). Κἀθεταί δίπλα στὸ καμίνι, ὅπως ὁ καθαριστὴς τοῦ ἀργύρου, κανονίζοντας τὴ φωτιά, σημειώνοντας κάθε μεταβολὴ πού συμβαίνει, περιμένοντας ὑπομονητικὰ τὸν ὄφρὸ νὰ ἐπιπλεύσῃ, ἔτοιμος νὰ καθρεφτίσῃ τὸ πρόσωπό Του στὸ ξάστερο καὶ ἀπαστράπτον μέταλλο. Κανείς γῆινος φίλος δὲν θὰ σὲ βοηθήσῃ στὸ πάτημα τῶν σταφυλιῶν. Μόνον ὁ Κύριος πού βρίσκεται κοντά σου, μὲ τὰ ἐνδύματά Του βαμμένα ἀπ' τὸ χυμὸ τῶν σταφυλιῶν τῆς θλίψεώς σου. Τόλμα νὰ ἐπαναλαμβάνῃς συχνὰ τὸ ἐδάφιο «Ἐσὺ εἶσαι πάντοτε μετ' ἐμοῦ» (ψαλμ. κγ' 4) ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ αἰσθάνεσαι ἢ ἂν ὁ Σατανᾶς ἐπιμένει νὰ σοῦ εἰσηγῇται ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐγκατέλειψε. Ἀνάφερε τὸ ὄνομα Του ξανά καὶ ξανά «Ἰησοῦ, Ἰησοῦ Ἐσὺ εἶσαι μετ' ἐμοῦ». Κι' ἔτσι γρήγορα θὰ ἀποκτήσῃς τὴ συνείδηση ὅτι πράγματι εἶναι κοντά σου.

Ὅταν κάποιοι φίλοι σου ἔρχονται νὰ σὲ παρηγορή-

σουν στη θλίψη σου ισχυρίζονται ότι όλα θα σβύσουν με την πάροδο του χρόνου ίσως για να σε πείσουν ότι το καλύτερο βάλαμο της λύπης θάταν η λησμονιά. "Η με την καλώς έννοουμένη καλωσύνη τους σου προτείνουν κάποιο ταξίδι, διασκεδάσεις, απολαύσεις, δείχνοντας έτσι την αδυναμία τους να κατανοήσουν τη σκοτεινή νύχτα που επικρέμεται πάνω απ' την ψυχή σου. "Ετσι, τους αποχωρίζω με μια άρρωστη καρδιά και έτοιμος να πής και σὺ σάν τὸν Ἰὼβ «"Αθλιοι παρηγορηταὶ εἰσθε ὅλοι ἔσεϊς» (Ἰὼβ ις' 2). "Ομως, στην πραγματικότητα ὁ Ἰησοῦς εἶναι πλησιέστερα σὲ μᾶς ἀπὸ ὅ,τι ὅλοι ἐκεῖνοι. Κατανοεῖ πόσο σε κουράζουν ὅλοι αὐτοί, γνωρίζει κάθε παλμό τοῦ πόνου σου, καὶ νοιώθεις νὰ τὸν ἀγγίξῃ τὸ ἀπαλό Του χέρι. Σιωπηλός, ὅμως μὲ μιὰ ἀγάπη γιὰ σὲ πολὺ εὐγλωτῇ, εἶναι ἔτοιμος νὰ σὲ παρηγορήσῃ κάθε ὥρα πὺν περνᾷ, σάν τὴ μάνα τὸ ταλαιπωρημένο ἄρρωστο μωρό της.

Μελέτησε μὲ προσοχὴ αὐτὴ τὴν τέχνη τῆς Θείας παρηγοριᾶς, γιὰ νὰ μπορέσῃς κάποτε κι' ἐσὺ νὰ παρηγορήσῃς ἄλλους πὺν βρίσκονται σὲ θλίψη, μὲ τὴν παρηγοριὰ τούτῃ μὲ τὴν ὁποία ἐσὺ τώρα παρηγορεῖσαι ἀπὸ τὸν Θεό. (Β' Κορ. α' 4). Χωρὶς ἀμφιβολία, μερικὲς δοκιμασίες τὶς ὁποῖες ὁ Κύριος ἐπιτρέπει νὰ μᾶς βροῦν, ὅπως βροῖχαν κάποτε κι' Αὐτόν, ἔχουν γιὰ μόνον σκοπὸ νὰ μᾶς μάθουν νὰ δείχνωμε κι' ἐμεῖς συμπάθεια καὶ νὰ παρέχωμε ἀρωγὴ στοὺς ἄλλους πὺν ὑποφέρουν. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ παρατηρήσωμε μὲ ὅλο μας τὸ ἐνδιαφέρον κάθε σύμπτωμα τοῦ πόνου μας καὶ νὰ θινώμαστε τὶς συνταγὲς τοῦ μεγάλου Ἱατροῦ, ἕως ὅτου ἐνδεχομένως κάποτε στὸ μέλλον κληθοῦμε νὰ ὑπηρετήσωμε ἄλλους, πὺν περνοῦν ἀπὸ παρόμοιες θλίψεις. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μὲ τὶς θλίψεις πὺν ὑποφέρουμε τελειοποιουμάστε καὶ γινόμαστε ἱκανοὶ νὰ προσφέρωμε μικρὴ ἴσως, ἀλλὰ αἰωνίου σημασίας βοήθεια σὲ ψυχὲς πὺν βρίσκονται σὲ ἀγωνία.

Μὴν ἀφίσχῃς τὸ πνευματικὸ σου ἔργο, διὰν βρίσκεται κάτω ἀπὸ θλίψεις. "Ενας φίλος, κάποτε πὺν βρέθηκε κάτω ἀπὸ κάποια θλίψη, μοῦ ἔγραφε

ὅτι θὰ διακόψῃ κάθε συμμετοχὴ τοῦ στοῦ πνευμα-
τικό ἔργο πού εἶχε ἀναλάβει. Καὶ τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως
ἐμποδίζοντάς τον νὰ τὸ κάμῃ, διότι—τοῦ ἐξήγησα—δὲν ὑ-
πάρχει καμιὰ καλύτερη παρηγοριὰ σ' ἕναν πού θλίβεται, ἀπὸ
κείνη πού δίνει τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου. Ἕνας μεγάλος πει-
ρασμὸς στὶς θλίψεις μας εἶναι ἐκεῖνος πού μᾶς ὠθεῖ νὰ
νὰ ἀποσυρθοῦμε ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ μένωμε
κάπου ἀπομονωμένοι καὶ σιωπηλοί. Μὴ δώσης λαβὴ
στον πειρασμὸ αὐτό. Ἄν κατώρθωσες νὰ φτιάξῃ ὁλόγουρά
σου κάποιο κλοιό, σπάσε τον. Σήκω ἐπάνω καὶ περιποιή-
σου τὸν ἑαυτό σου. Βγὲς ἔξω καὶ πηγαινέ στο καθῆκον σου,
μὲ ζῆλο καὶ θέληση πολλή, ἔστω κι' ἂν τὰ πόδια σου
τρικλίζουν.

Κάθε εἶδους ἐγωϊσμός, στὶς ἐνέργειές μας ἢ τὶς ἐπιδιώ-
ξεις μας εἶναι ἕνα βλαβερὸ προᾶγμα πού διώχνει τὴ βοήθεια
καὶ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ὑπάρχει περίπτωση
πού ἡ θλίψῃ γίνεται πρόξενος ἐγωϊσμοῦ μέσα μας. Ὅταν
ἡ ψυχὴ πού εἶναι γεμάτη λύπες, ἀρνηθῇ νὰ δεχθῇ κάποια
παρηγοριά, γίνεται προφανῶς μιὰ Νεκρὴ Θάλασσα, γεμά-
τη πίσσα κι' ἀλάτι καὶ πάνω ἀπ' τὴν ὁποία κανένα πουλὶ
δὲν πετάει, οὔτε καὶ βλαστάνει λίγη πρασινάδα στὶς ὄχθες
της. Ἔτσι, χάνομε τὰ ὠραῖα μαθήματα πού ὁ Θεὸς θέλει
νὰ μᾶς διδάξῃ. Ὁ διαρκὴς Του ἀγὼν εἶναι ἐνάντια στὴ
ζωὴ τοῦ ἐγώ, καὶ κάθε πόνος τὸν ὁποῖο Αὐτὸς προξενεῖ
ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς μάθῃ νὰ τὸν ὑποφέρωμε ἀγόγγυστα. Ἰ-
σως ὁμως ματαιώσωμε τὸ σκοπὸ Του, καὶ μὲ τὴν ἀνυπό-
τακτὴ καρδιά μας βγάλουμε δηλητήριο ἀπὸ τὸ τὰ δῶρα Του,
σὰν τοὺς ἀσεβεῖς πού βγάζουν τὸ ὄπιο καὶ τὸ ἄλ κοόλ ἀπὸ
ἀθῶα φυτὰ.

Ἕνας ἀνατολίτικος θρῦλος, μᾶς λέει γιὰ μιὰ γυναῖκα
πού ἔχασε τὸ μόνο της παιδί. Ὅπως ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπ'
τὴ λύπη της, πῆγε καὶ παρακάλεσε θεομὰ ἕναν προφήτη νὰ
τῆς ἀναστήσῃ τὸ παιδί της. Κι' αὐτὸς ἀφοῦ τὴν κύτταζε
μὲ συμπόνια, γι' ἀρκετὴ ὥρα, τῆς εἶπε :

—Πηγαινέ, κόρη μου, νὰ μοῦ φέρῃς μιὰ χοῦφτα ρίζι
ἀπὸ ἕνα σπίτι στοῦ ὁποῖο ποτὲ νὰ μὴν μπῆκε ὁ Θάνατος
καὶ θὰ κάμω αὐτὸ πού ἐπιθυμεῖς.

Ἡ γυναῖκα ἄρχισε ἀμέσως νὰ ψάχνῃ. Πήγαινε ἀπὸ κατοικία σὲ κατοικία καὶ χωρὶς διόλου νὰ διστάζῃ διηγόταν τὴν ἱστορίαν της αὐτῇ, πού τελείωνε πάντα μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησιν :

— Ζῇ δλόκληρη ἡ φαμίλια σας, πατέρα, μητέρα καὶ παιδιὰ ; Μήπως χάσατε κανέναν ;

Ἄλλὰ ὅλοι γενικῶς κουνοῦσαν τὰ κεφάλια τους, ἐνῶ κάποιος ἀναστεναγμὸς καὶ ματιὲς λύπης συνώδευαν τὴν κίνησίν τους τούτῃ. Παντοῦ ὅπου γύριζε, συναντοῦσε πάντα τὴν ἄδεια θέσιν κάποιου πού εἶχε πεθάνει. Κι' ἐνῶ πλανιόταν στὴν ταλαίπωρὴ τούτῃ περιοδείᾳ της, ὁ θρῦλος μᾶς λέει, ὅτι σιγὰ - σιγὰ ἡ λύπη της, ὑποχωροῦσε μπρὸς στὸ θέαμα τῆς λύπης πού συναντοῦσε παντοῦ ὅπου πήγαινε. Ἡ καρδιά της ἔπανε νάναι γεμάτη μὲ τὸ δικό της πόνο, νοιώθοντας μιὰ δυνατὴ συμπόνοια γιὰ τὰ παθήματα ὅλου τοῦ κόσμου. Τὰ δάκρυα τῆς ἀγωνίας της μετεβλήθησαν σὲ δάκρυα εὐσπλαχνίας. Κι' ἔτσι ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ξεχάσῃ τελείως τὸν πόνο της, βρίσκοντας λύτρωση στὴν συμπόνοια τῶν ἄλλων.

Οἱ συναισθηματικὲς ἐκδηλώσεις εἶναι κἀνι ἀνθρώπινο, δὲν εἶναι κακό. Τὰ δάκρυα εἶναι φυσικά. Ἀφοῦ κι' ὁ Ἰησοῦς ἔκλαψε. Θύελλα χωρὶς βροχὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. Οἱ σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς ὅταν πέφτουν δροσίζουν τὸν ἄερα ἀνακουφίζοντας ἔτσι τὴν κορεσμένη ἀτμόσφαιρα. Ὅταν τὸ ρεῦμα τῶν ποταμιῶν φουσκώνει, δείχνει ὅτι τὰ χιόνια λιώνουν στὰ βουνὰ καὶ ἐπομένως ἡ ἀνοιξὴ πλησιάζει. «Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλὴμ» εἶπε ὁ Κύριος «δι' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ διὰ τὰ τέκνα σας» (Λουκ. κγ' 28).

Τὸ νὰ ὑποφέρῃς λύπες χωρὶς ἓνα δάκρυ καὶ μὲ μιὰ καρδιά ἀσυγκίνητη, τοῦτο ἀρμόζει μᾶλλον σ' ἓνα Στωϊκὸ φιλόσοφο παρὰ σ' ἓναν Χριστιανό. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι διόλου σωστὸ νὰ ἐπιπλήξωμε κάποιον πού κλαίει γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου του συντροφου, γιὰ τὴ χαμένη χαρὰ του, γιὰ τὸ ἀγγίγμα τοῦ χεριοῦ πού τάφηκε, γιὰ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς πού ἔσβυσε, ὅταν ἡ θέληση τοῦ προσώπου αὐ-

τοῦ ποῦ ὑποφέρει εἶναι παραχωρημένη στὸν Κύριο. Νὰ ποιά εἶναι ἡ μόνη σκέψη ποῦ πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ ἑαυ-
τους ποῦ ὑποφέρουν θλίψεις. «Εἶναι ἡ θέλησή μου παρα-
δομένη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ;». Ἄν δὲν εἶναι, ὁ Θεὸς
δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Ἄν ὅμως εἶναι, τότε
τὰ βήματά τους σίγουρα θὰ ὁδηγηθοῦν ἀπὸ τὴν κοιλάδα
τῆς σκιάς τοῦ θανάτου στὸ τραπέζι τοῦ συμποσίου καὶ
στὸ ξεχείλισμα τοῦ ποτηριοῦ τῆς χαρᾶς. Μερικοὶ λένε :

—Δὲν νοιώθω νὰ εἶμαι παραχωρημένος στὸν Θεό.
Εἶναι ἓνα μεγάλο κακὸ τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς θλίψεις, ἀλ-
λὰ τοῦτο γίνεται μεγαλύτερο ὅταν δὲν νοιώθει νὰ εἶναι
ἡ θέλησή του παραχωρημένη.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ ἀπάντησή μου εἶναι πάντα ἡ
ἴδια σ' αὐτοὺς :

—Ἴσως ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης νὰ νοιώσης τὴν παρα-
χώρηση, ὅμως μπορεῖς νὰ τὴ θέλῃς.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς, στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ μᾶς ἔ-
δειξε πῶς νὰ ὑποφέρωμε. Διάλεξε τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα,
πίνοντας ἀγόγγυστα τὸ ποτήρι τῆς θλίψεως ποῦ ὁ Ἰούδας
σὰν ἓνα σατανικὸ ὄργανο, εἶχε γεμίσει. Καὶ ἀτενίζοντας
πέρα καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Πατέρα Του
ὁ Ὅποιος ἐπέτρεπε τὴ σκληρὴ τούτη δοκιμασία, εἶπε: «Τὸ
ποτήριον τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκεν ὁ Πατήρ, δὲν θέλω πῖναι
αὐτό ;» (Ἰωάν. ιη' 11). Καὶ πάλι εἶπε : «Ἄς παρέλθῃ
ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ'
ὡς σὺ» (Ματθ. κς' 39). Παραιτήθηκε τοῦ δικοῦ Του θελή-
ματος γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα, «γεννηθῆτω,
ὦ Πάτερ, τὸ θέλημά σου» (Ματθ. κς' 42).

Ἄς ποῦν, λοιπόν, ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ ὑποφέρουν καὶ οἱ
ὅποιοι διαβάζουν τώρα τοῦτες τὶς γραμμές, τὰ ἴδια ἐκεῖνα
λόγια : «Τὸ θέλημά Σου κι' ὄχι τὸ δικό μου. Ἄς γίνῃ τὸ
θέλημά Σου στὴν ἐπίγεια ζωὴ μου, ὅπως γίνεται στοὺς
οὐράνιους σκοπούς Σου. Ἐκλέγω, ὦ Θεέ, τὸ θέλημά σου
γιὰ δικό μου». Πές το μὲ ὁλόκληρο τὸ νοῦ καὶ τὴν καρ-
διά σου, ὄχι διότι κάποιο συναίσθημα στὸ ὑπαγορεύει
ἀλλὰ διότι τὸ ἐπιθυμεῖς. Οὔτε διότι ὁ δρόμος μὲ τὸ σταυ-

ρὸ στὸν ὄμο εἶναι εὐχάριστος, ἀλλὰ διότι εἶναι καθωρισμένος ἀπ' τῆ Θεῖα βουλή. Λέγε το ἐξακολουθητικὰ ὅταν ἡ φουρτοῦνα τοῦ πόνου σου σὲ σκεπάζει ὁλόκληρο ἢ ὅταν ἡ πληγὴ σου ξανανοῖξει. «Ὁχι τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ δικό Σου ἄς γίνῃ».

Τόλμα νὰ λὲς πάντα ναι εἰς τὸν Θεό. «Ναί, ὦ Πάτερ, διότι οὕτως ἐγένινεν ἀρεστὸν ἐμπροσθέν σου» (Ματθ. ια' 26). Καὶ θὰ δῆς πὼς γρήγορα θὰ φτάσῃς στὸ σημεῖο νὰ βλέπῃς ὅλα ὅσα σοῦ συμβαίνουν σωστὰ καὶ δίκαια. Μιὰ βαθεῖα γαλήνη θὰ παγειωθῇ στὴν καρδιά σου, καὶ μιὰ εἰρήνη ποὺ θὰ ξεπερνᾷ κάθε γνώση. Ἐνῶ παρὰ πλάγια ἓνα αἶσθημα ἡσυχίας, ὅχι ἀσχετο μὲ τὶς θλίψεις σου, θὰ σὲ κάνῃ νὰ νοιώθῃς ἔτσι ἀσφαλὴς καὶ ἡσυχος ὅπως ἐνοιώθαν καὶ οἱ τρεῖς παῖδες μέσα στὸ ἀναμμένο καμίνι ποὺ νόμιζαν πὼς πατοῦν πάνω στὸ δροσερὸ γρασίδι κάποιου δάσους. Καὶ τώρα κάτι ἀπ' τὴν πεῖρα μου.

Μιὰ μέρα ὁ γιατρὸς μᾶς ἀνήγγειλε πὼς ἡ μικρὴ μας κόρη, ποὺ ἦταν ἀπὸ καιρὸ ἀρρωστή, ξαφνικὰ πέθανε. Μοῦ φάνηκε κείνη τὴν ὥρα σὰν κάποια πέτρα νὰ εἶχε πέσει πάνω στὸ κεφάλι μου. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή μοῦ φάνηκε ἐπίσης πὼς κάτι μέσα μου μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ἡ κόρη μου δὲν ἦταν πιά δική μου. Ἐνοιώθῃς πὼς στὸ ἐξῆς ἦταν τοῦ Θεοῦ.

Μάθαινε μὲ προσοχὴ τὰ μαθήματα τοῦ Θεοῦ. Κάθε θλίψη παράγει κι' ἓνα σπόρο κάποιας ἀγίας ἀλήθειας τὸν ὁποῖο ἂν φυτέψῃς στὸ ἔδαφος τῆς καρδιᾶς σου θὰ φέρῃ ὁποσοδήποτε κάποιο καρπὸ. Ὅπως φέρουν καρπὸ καὶ οἱ κόκκοι τοῦ σταριοῦ τοὺς ὁποίους βρίσκουν κατὰ τὶς ἐκσκαφὲς Αἰγυπτιακῶν τάφων, ὅταν τοὺς φυτέψῃς σὲ εὐφορὸ ἔδαφος. Ὁ Θεὸς ἔχει κάποιο σκοπὸ στὸ κάθε χτύπημα τῆς σμίλης Του ἐπάνω μας, σὲ κάθε χάραγμα τοῦ μαχαίριοῦ Του. Ξέρει Αὐτὸς τί κάνει. Ὅμως οἱ σκοποὶ Του δὲν εἶναι πάντα φανεροὶ σὲ μᾶς.

Μὲ τὰ παθήματα καὶ τὶς θλίψεις, ὁ Θεὸς ἀγγίζει τὶς λεπτές μας χορδές, ἀναπτύσσει τὶς ἀρετὲς τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας καὶ φέρνει σὲ φῶς τοὺς χρυμμένους θησαν-

ρους, την άλυσίδα κάποιων υποσχέσεων, τὸ τόξο τῆς ἐλπίδος τὸ λαμπρὸ φῶς κάποιας διαθήκης. Τί εἶναι ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρας χωρὶς τὴν ἀγάπην, τὴν ὑποταγὴν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐλπίδα ποὺ ἀρπάζεται ἀπ' τὰ ἀόρατα σὰν μιὰ ἄγκυρα; Ὅμως, ὅλες αὐτὲς οἱ χάρες φανερώνονται μόνο διὰ μέσου κάποιας θλίψεως. Εἶναι δὲ ἡ θλίψη ἓνας κῆπος, μὲ δέντρα φορτωμένα ἀπὸ εἰρηνικοὺς καρποὺς δικαιοσύνης. Μὴ βγῆς ἔξω ἀπ' αὐτὸν ἂν δὲν πάρῃς μαζί σου κι' αὐτούς. Εἶναι ἐπίσης ἡ θλίψη μιὰ ὑπόγεια στοά, μὲ τοιχώματα χτισμένα ἀπὸ πολύτιμες πέτρες. Μένε βέβαιος γι' αὐτὸ καὶ μὴν βιάσῃς τὰ βήματά σου νὰ δῇς τὸ φῶς, πρὶν πάρῃς μαζί σου καὶ μερικὰ δείγματα. Εἶναι ὅμως αὐτὴ κι' ἓνα σχολεῖο. Ἐχεις σταλῇ νὰ καθήσῃς στὰ σκληρὰ του θρανία καὶ νὰ μάθῃς ἀπ' τὶς ἀμανρωμένες σελίδες του, μαθήματα ποὺ θὰ σὲ κάμουν γιὰ πάντα σοφὸ. Μὴ θεωρήσῃς σὰν ἓνα πρᾶγμα ἀσήμαντο τὸ νὰ προάγεσαι ἐκεῖ.

Ἀπόβλεπε στὸν καρπὸ τῶν θλίψεων. Ὁ Θεὸς δὲν πρόκειται νὰ γίνεταί συνεχῶς πρόξενος θλίψεων. Ὁργώνει τις χέρσες ἐκτάσεις μὲ τὸ ἄροτρό Του, ἀνοίγοντας στὸ χῶμα αἰλάνια μέσ' τὰ ὁποῖα θὰ ρίξῃ τὸν πολύτιμο σπόρο. Πίστευε ὅτι στὸ διάστημα ποὺ διαρκεῖ κάποια θλίψη, Αὐτὸς σπέρνει φῶς γιὰ τὸν δίκαιο καὶ χαρὲς γιὰ τὸν εὐθὺν κατὰ τὴν καρδιά. Ἀπόβλεπε στὸ θερισμό. Ἀτένιζε τὴν χαρὰ ποὺ προσμένει ἔμπρὸς σου καὶ ἡ ὁποία θὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά σου μὲ ἁρμονικὲς μελωδίες, ὅταν ἡ ὑπομονὴ θὰ ἔχῃ κάμει τὸ τέλειο ἔργο της.

Ἡ ζωὴ σου θὰ παραταθῇ, γιὰ νὰ ἀναγνωρίσῃς κάποτε μὲ πόση σοφία ὁ Θεὸς ἐδούλεψε σὲ σένα. Κάποια μέρα θὰ διακρίνῃς ὅτι, ἐκεῖνο ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσες νὰ γίνῃ, δὲν θὰ ἦταν γιὰ σὲ τὸ καλύτερο. Θὰ ἐκπλαγῇς δὲ ὅταν θυμηθῇς πὼς κάποτε κόντευε νὰ σπάσῃ ἡ καρδιά σου ἢ νὰ λυώσῃ ἡ δύναμή σου, γιὰ πρᾶγμα ποὺ ἐκ τῶν ὑστέρων βλέπεις ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ σὲ ἱκανοποιοῦσε ἂν τὸ ἀποκτοῦσες σὰν τὰ παιδιὰ ποὺ κυνηγοῦν πεταλοῦδες ἢ παίζουν μὲ σαπουνόφουσκες. Ἄν ἀποχωρίστηκες κάποιον ἀγα-

πητό σου πρόσωπο, θὰ τὸ ξανασυναντήσης. Θὰ χαρῆς πάλι στὴν ἀγάπη του. Ἐνῶ παράλληλα θάχης γνωρίσει καλύτερα τὸν ἑαυτό σου στὰ βάθη του, θάχης ἀποκτήσει περισσότερη συμπάθεια γιὰ τοὺς ἄλλους, μεγαλύτερη ὑπομονή, ἱκανότητα νὰ κατανοῇς καὶ νὰ βοηθᾷς τὸν θλιμμένο, χίρες ὅλες αὐτές, τὶς ὁποῖες ἐνῶ θὰ τὶς καταθέτης στὰ πόδια τοῦ Κυρίου σου γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ Αὐτός, θὰ νοιώθης μέσα σου μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ νὰ σὲ πλημμυρίζῃ. Ἔτσι, θὰ διακρίνης τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Θεοῦ. Θὰ θερίξης στὸ θέρισμό Του. Θὰ θεωρῆς τὸ πρόσωπό Του καὶ θὰ γεμίξης ἱκανοποίηση. Ἡ κάθε σου πληγὴ θὰ δώσῃ καὶ κάποιο μαργαριτάρι. Κάθε πόνος τῇ γλυκύτητά του. Κάθε ἐχθρὸς θὰ παραδώσῃ τὰ λαμπρά του λάφυρα. Ὅπως συνέβη μὲ τὸν Γεδεὼν καὶ τὸν Μαδιάμ (Κρ. η' 26).

Ὁ δρόμος τοῦ σταυροῦ, ἂν τὸν περάσωμε μέ πλήρη ὑποταγή, εἶναι ὁ μόνος δρόμος πὺν ὁδηγεῖ στὸ αἰώνιο φῶς. Τὸ μονοπάτι πὺν διασχίζει τὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ ἀνηφορίζει στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ, εἶναι τὸ ἴδιο μονοπάτι πὺν μᾶς φέρνει στὸ ὄραμα τοῦ πρωῒνου τῆς Ἀναστάσεως καὶ στὶς δόξες τοῦ ὄρους τῆς Ἀναλήψεως. Ἄν δὲν πιοῦμε κι' ἐμεῖς ἀπ' τὸ ποτῆρι Του ἢ δὲν βαπτισθοῦμε μὲ τὸ βάπτισμά Του ἢ δὲν πληρωθοῦμε μὲ ὅ,τι ὑπάρχει πίσω ἀπ' τὰ παθήματά Του, δὲν πρόκειται νὰ συμμετάσχουμε κάποτε στὶς γαμήλιες χαρὲς Του καὶ στὴν ἔκσταση τοῦ θριάμβου Του. Ἄν ὅμως οἱ παραπάνω ὄροι τηρηθοῦν, δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ οὔτε ἓνας φθόγγος ἀπ' τὸ αἰώνιο τραγοῦδι, οὔτε τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο ἀπ' τὴ μακαριότητα πὺν μᾶς περιμένει.

Μὴ ξεχνᾷς ὅτι τὸ νὰ ὑπομένης θλίψεις, τοῦτο κατὰ κάποιο τρόπο ὠφελεῖ καὶ βοηθάει τοὺς ἄλλους. Ὁ θάνατος τοῦ Hallam, ἔγινε αἷτια νὰ γραφῇ τὸ περίφημο βιβλίον «In Memoriam» τοῦ Τζέννυσον. Τὸ σύγγραφο τῆς παραφροσύνης πὺν σκέπασε κάποτε τὸν Cowper, μᾶς ἔδωσε τὸν ὁμορφο ὕμνο «Ὁ Θεὸς κινεῖται κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπο». Τὰ μεγάλα σφάλματα πὺν διέπραξε

ὁ Μίλτων, τὸν δίδαξαν νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον «Ἅγιος Φῶς, γέννημα τοῦ πρωτοτόκου τῶν οὐρανῶν». Ὁ Rist συνήθιζε νὰ λέῃ : «Ὁ σταυρὸς μὲ ἀνάγκασε πολλὰ τραγούδια νὰ ψάλλω». Καὶ ἐνδεχομένως κάθε ἕνας πού πέρασε ἀπὸ θλίψεις, μὲ μιὰ καρδιά τελείως ὑποτακτικὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔχει συνεισφέρει κάτι γιὰ τὴν ἀνακούφιση τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, τὸ θρίαμβο τοῦ ἀγαθοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τῆς ἀγάπης ἐναντίον τοῦ μίσους, καὶ τοῦ φωτὸς ἐναντίον τοῦ σκότους.

Ἄν, λοιπόν, αὐτὸ τὸ παραδέχεσαι, δὲν θὰ μπορούσες κι' ἐσὺ νὰ ὑποφέρης κάποια θλίψη ; Τὸ περισσότερο πού μπορεῖ νὰ ὑποστῇς ἀπ' αὐτὴν εἶναι ἡ μόνωση καὶ κάποια ταλαιπωρία. Πόσο ὅμως καρπὸ μπορεῖ νὰ φέρῃς ! Ὁ κόκκος τοῦ σίτου ἂν δὲν πεθάνῃ, μένει αὐτὸς μόνος. Ἀλλὰ ἂν πεθάνῃ φέρνει καρπὸ πολὺ (Ἰωάν. ιβ' 24). Μὴν διαστάξῃς λοιπὸν κι' ἐσὺ νὰ ὑπομείνης κάποια θλίψη πού ἐπιτρέπει ὁ Κύριος στὴ ζωὴ σου διότι ὁ καρπὸς τῆς ἰσως θὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο κάποιου ἄλλου, θὰ τὸν δυναμώσῃ στὴν πίστι καὶ θὰ εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους καρπὸς δικαιοσύνης. Κι' ὅλα τοῦτα ἰσως συμβοῦν χωρὶς νὰ ἀκουστῇ διόλου τὸ ὄνομά σου κι' ἔτσι ἡ δόξα ν' ἀποδοθῇ τελείως στὸν Κύριο.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Κατὰ κάποια ἔννοια, ὁ Θεὸς εἶναι πάντα κοντά μας. Δὲν εἶναι ποτὲ ἀπὼν, ὥστε νὰ χρειάζεται νὰ κατεβαίνη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς ἢ νὰ ἀνεβαίνη ἀπ' τὰς ἀβύσσους. Εἶναι πάντα δίπλα μας. Ἡ ὑπαρξὴ Του διεισδύει μέσα σὲ κάθε ὑπαρξή. Κάθε δημιουργία Του ποὺ ἐπιπλέει σὰν ἓνα νη-σάκι μέσα στὸν ὠκεανὸ τοῦ χώρου, εἶναι γεμάτη μὲ τὰ σημάδια τῆς παρουσίας Του, ὅπως ἀκριβῶς τὸ σπῖτι κά-ποιου φίλου μας φέρνει τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ προδίδουν ὅτι αὐτὸς κατοικεῖ μέσα σ' αὐτό, παρ' ὅλο ποὺ δὲν βλέ-πουμε τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ πρόσωπό Του.

Κάθε κρόκος αὐγοῦ, κάθε πυγολαμπίδα στὸ δάσος, κάθε πουλάκι ποὺ πηδαίει μπρὸς στὰ πόδια μας, ὅλα εἶναι γεμάτα ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἦταν καὶ ὁ καιόμενος μὲ τὴ φλόγα τοῦ Θεοῦ θάμνος, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὁ Μωϋσῆς ἔβγαλε τὰ ὑποδήματά του, ἀναγνωρίζον-τας ὅτι ὁ Θεὸς βρισκόταν ἐκεῖ (Ἐξ. γ' 2—6).

Ὅμως τούτῃ τὴν πραγματικότητα δὲν τὴν νοιώθουμε πάντοτε. Ἔτσι συχνὰ περνᾶμε ὀλόκληρες ὥρες, μέρες καὶ βδομάδες. Ὑπάρχουν περίοδοι στὴ ζωὴ μας ποὺ ἐνασχο-λούμεθα μὲ προσεσχὴ ἢ πηγαίνουμε συχνότερα στὶς συνα-θροίσεις τῆς ἐκκλησίας, ἢ κάνουμε ὅτιδήποτε μὲ τὸ σκο-πὸ νὰ μπορέσουμε νὰ νοιώσουμε τὴν Παρουσία Του καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ Αὐτὸς παραμένει γιὰ μᾶς — σύμφωνα μὲ κείνο ποὺ αἰσθανόμαστε—μιὰ σκιά, ἓνα ὄνομα, μιὰ πα-ράδοση, ἓνα σβυσμένο ὄνειρο. «Εἶθε νὰ ἤξευρον ποῦ νὰ εὔρω αὐτόν ! ἤθελον ὑπάγει ἕως τοῦ θρόνου αὐτοῦ. Ἴδου ὑπάγω ἐμπρὸς ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ὀπίσω ἀλλὰ δὲν βλέπω

αὐτὸν· εἰς τὰ ἀριστερὰ ὅταν ἐργάζεται ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἴδω αὐτὸν· κρύπτεται στὰ δεξιὰ καὶ δὲν βλέπω αὐτὸν» (Ἰωβ κγ' 3,89).

Τόση διαφορὰ μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης καταστάσεως, μεταξὺ δηλαδὴ τοῦ νὰ διαπιστώνῃς τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ σου καὶ τοῦ νὰ νοιώθῃς πὼς εἶναι μακριὰ ἀπὸ σέ !

Ὁ πιστὸς χριστιανὸς Lawrence πού ἦταν ἓνας ἀπλὸς μάγειρος, ἔλεγε κάποτε ὅτι γιὰ ἐξῆντα ὀλόκληρα χρόνια, ἴσως καὶ περισσότερο, δὲν ἔχασε οὔτε μιὰ στιγμή τὴν αἴσθησι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ του. Τὴν ἐνοιῶθε τόσο ὅταν ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντα τῆς ταπεινῆς του ἀπασχολήσεως ὅσο κι' ὅταν συμμετεῖχε στὸ Δεῖπνο τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἰωάννης Howe, πάνω στὴν τελευταία λευκὴ σελίδα τῆς Βίβλου του, εἶχε κάποτε γράψῃ στὴ Λατινικὴ τὰ ἑξῆς : «Σήμερα τὸ πρωὶ ξύπνησα συνεπαρμένος ἀπὸ ἓνα τερπνὸ καὶ εὐχάριστο ὄνειρο πού εἶδα, ὅταν ἓνας χεῖμαρρος οὐρανίων ἀκτίνων πού ἐρχόνταν ἀπ' τὸν θρόνο τῆς Θείας Μεγαλειότητος, ἔπεσε πάνω στὸ ἀνοιχτό μου στῆθος. Ἐκτοτε συνεχῶς ἀντανάκλᾳ πάνω μου, αὐτὸ τὸ φανερὸ δεῖγμα τῆς Θείας εὐαρεσκείας πρὸς ἐμὲ καὶ γεύομαι ἑξακολουθητικὰ τὴς πάντοτε δροσερῆς τέρψεως τῆς θείας Παρουσίας.

Δὲν εἶναι οἱ πεῖρες αὐτές, τόσο εὐλογημένες καὶ ἐμπνευσμένες ὅσο ἦταν κι' ἐκείνη τοῦ συγγραφέως τοῦ ριθ' ψαλμοῦ, πού εἶναι ὁ πιὸ ἔξοχος στὸ βιβλίο τῶν ψαλμῶν ; Ἀράδιαζε τὶς χρυσές του σκέψεις, μὲ τὶς παραγράφους μιᾶς θαυματουργοῦ δυνάμεως καὶ ὁμορφιάς, ὅταν ξάφνου φάνηκε νὰ νοιώθῃ πὼς Ἐκεῖνος πού τοῦ μιλοῦσε κι' αὐτὸς ἔγραφε, τὸν εἶχε πολὺ πλησιάσει καὶ βρισκόταν σκυμμένος ἐπάνω του. Ἡ αἴσθησι τῆς παρουσίας Του εἶχε γίνῃ τόσο σεινηδητὴ σ' αὐτὸν τὴν ὥρα ἐκείνη, πού σηκώνοντας τὸ γεμᾶτο σεβασμὸ καὶ ἐκστασι μαζὶ πρόσωπό του, ἐφώνηξε «Σὺ Κύριε, εἶσαι πλησίον» (ψαλμ. ριθ' 151).

Ἄν μιὰ τέτοια πείρα τῆς ἐγγύτητος τοῦ Θεοῦ ἦταν πάντα δική μας, περιτυλίssonτάς μας σὰν τὸν ἀέρα ἢ τὸ

φῶς, ἂν μπορούσαμε πάντα νὰ νοιώθουμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ μᾶς, ὅπως τὸ διεκήρυξε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πάνω στὸν Ἀρειο Πάγο, καὶ ὅτι «ἐν αὐτῷ κινούμεθα καὶ ὑπάρχομε» (Πράξ. ψ' 27), σὰν τὰ θαλάσσια φυτὰ μέσα στὰ βάθη τῆς θάλασσας, τότε θὰ κατανοούσαμε τὴν ἡμέραν νὰ πῇ ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἔλεγε ὅτι «ἤθελε νὰ κατοική πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου, θεωρώντας τὸ κάλλος Του, ἐπισκεπτόμενος τὸν ναὸν Του καὶ ἔχοντας καταφύγιον τὸ ἀπόκρυφον τῆς σκηνῆς Του» (ψαλμ. κς' 4—5). Τότε κι' ἐμεῖς θὰ ζητούσαμε νὰ βρεθοῦμε ἐκεῖ πού κατοικεῖ ἡ εἰρήνη, ἡ καθαρότης καὶ ἡ δύναμη.

Στὴν Παρουσία Του ὑπάρχει εἰρήνη. «Εἰς τὸν κόσμον θέλετε ἔχει θλίψεις, εἶπε ὁ Κύριος, ἀλλὰ ἐν ἡμοῖς θὰ ἔχετε εἰρήνην» (Ἰωάν. ις' 33). Λέγεται ὅτι κάποιος ἔντομο ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ περιτυλίγῃ πάντα τὸν ἑαυτοῦ του μέσα σὲ μιὰ λεπτὴ μεμβράνη ἀπὸ ἀέρα, ὥστε ὅταν βουτᾷ σὲ ἀκάθαρτους νερόλακκους, νὰ παραμένῃ ἀβλαβές. "Εἴσι κι' ὁ πιστὸς ἔχει τὴ συνείδηση ὅτι εἶναι τυλιγμένος μέσα στὴν ἀόρατη μεμβράνη τῆς Θείας Παρουσίας, ὅπως εἶναι τὸ γράμμα μέσα στὸ φάκελλο πού τὸ προστατεύει ἀπὸ βλάβη καὶ ἀκαθαρσία.

«Μὲ ἐπλησίασαν οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν πονηρίαν» (ψαλμ. ριθ' 150) ἀλλὰ "Εὖ εἶσαι κοντύτερα ἀπ' τὸν καθ' ἓνα καὶ διαμένω στὸ κέντρο τοῦ κύκλου τῆς παρουσίας Σου. Τὰ βουνὰ ὁλόγυρά μου εἶναι γεμάτα μὲ ἵππους καὶ ἄμαξες τῆς προστασίας Σου. (Β' Βασ. ς' 17). Κανένα ὅπλο πού ἐτοιμάζεται νὰ βάλλῃ ἐναντίον μου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κατισχύσῃ διότι δύναται νὰ μὲ πειράξῃ μόνον μέσω Σοῦ, πού δύνασαι νὰ τὸ ἀχρηστεύσῃς καὶ νὰ τὸ παραμερίσῃς. Τὸ νὰ εἶσαι ἐν τῷ Θεῷ, εἶναι σὰν νάσαι κορυμμένος μέσα σ' ἓνα τεράστιο βράχο ὅταν ἡ τρικυμία ξεσπάει πάνω του· ἢ μέσα σ' ἓνα ἅγιο τόπο, ὅπου ἀπαγορεύεται νὰ μπῇ νὰ σὲ πειράξῃ κάθε διώκτης σου.

Στὴν παρουσία Του ὑπάρχει καθαρότης. Ἡ ἐξαστερη θέα τῶν χιονισμένων κορυφῶν τῶν Ἀλπεων, ὅταν

τις κυττάξης ἀπὸ μακρὰ καὶ πέρα ἀπ' τῇ λίμνῃ τῆς Γενη-
σαρέτ, τόσο ἀνυψώνει καὶ μεταμορφώνει τὴν ἐκστατικὴ
καὶ ἀναυδῆ ψυχὴ πού τὸ βλέπει, ὥστε μέσα τῆς ἐκηνιοῦν-
ται καὶ σβύνουν ὅλες οἱ κακίαι πού κατοικοῦν στὸν ἐσωτε-
ρικό τῆς ἀνθρώπου. Ἡ παρουσία ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, μὲ
τὴν ἄδολη καθαρότητά του, πολλὰ φορὲς ἔχει ἀφοπλίσαι
πάθη, ὅπως μιὰ δέσμη φωτὸς πού μπαίνει μέσα σὲ μιὰ
χαμηλὴ σπηλιά σκορπίζει ὅσα ἐρπετὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα.
Ἄλλὰ τί δὲν θὰ χάριση σὲ μένα ἡ Παρουσία Σου Κύριε,
ὅταν ἀποκτήσω τὴν ἀδιάκοπη αἰσθησή της, καὶ ζῶ μέσα
στὸ ἀπόκρυφο τῆς σκηνῆς της; Ἀσφαλῶς, στὸ μέσον αὐ-
τῆς ἁγίας φωτιᾶς, ἔστω κι' ἂν θάμαι μόνο στάχτη, θὰ
διατηρηθῶ καθαρὸς καὶ θερμὸς καὶ ἰσχυρὸς.

Στὴν Παρουσία Του ὑπάρχει Δύναμη. Ἡ κραυγὴ
μου μέρα—νύχτα εἶναι γιὰ δύναμη, γιὰ πνευματικὴ δύνα-
μη. Ὅχι γιὰ διανοητικὴ δύναμη ἢ γιὰ ρητορικὴ ἢ γιὰ
ἀνθρώπινη ἰσχὺ. Ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ νικήσουν τὶς
ὀργανωμέναις δυνάμεις τοῦ κακοῦ. Ἐσὺ Κύριε, λές, κι'
εἶναι ἀλήθεια, πὼς αὐτὰ δὲν ὑπερνικῶνται «διὰ δυνάμεως
οὐδὲ διὰ ἰσχύος» (Ζαχ. δ' 6). Οἱ ψυχὲς ἐκεῖνες πού Σὺ
ἀγγίζεις εὐλογοῦνται καὶ ἀποκτοῦν μιὰ τέτοια πνευματικὴ
ἰσχὺ, τὴν ὁποία ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ διαψεύσῃ
οὔτε καὶ νὰ ἐναντιωθῇ σ' αὐτήν. ὦ! ἐπίτρεψέ μου νὰ Σὺ
ἀγγίξω! Ἄφησέ με νὰ ἔχω μιὰ ἀδιάσπαστη ἐπαφή, γιὰ
νὰ διαπερνῶ τὴν ἀδειανὴ καὶ πρόθυμὴ ὑπαρξή μου, οἱ
πλημμύρες μιᾶς θείας ἐνεργείας πού θάχουν σὲ Σὺ τὴν
πηγὴ τους, καὶ πού χωρὶς τελειωμὸ θὰ τρέχουν, ἀνεβάζον-
τάς με ἔτσι σὲ μιὰ ζωὴ εὐλογημένης ὑπηρεσίας στὸ Εὐαγ-
γέλιό Σου, πού θὰ μεταβάλλῃ ἐρήμους σὲ κήπους τῆς
Ἑδέμ.

Ἀλλὰ πὼς θ' ἀποκτήσω καὶ θὰ διατηρήσω αὐτὴν
τὴν αἰσθησὴ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι κοντὰ μου; Μήπως
πρέπει νὰ ξαναπαῖμε στὴ Βαϊθήλ, στὸ πέτρινο μαξιλάρι τῆς
ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἰακώβ εἶπε: «Βέβαια, ὁ Κύριος εἶναι ἐν τῷ
τόπῳ τούτῳ»; (Γέν. κη' 19). Ἀχ, εἶθε νάχαμε σταθῇ καὶ
μεῖς δίπλα του, μὲ μάτι χωρὶς χροῖσμα καὶ χωρὶς νὰ βλέ-

πουμε κάποια σκιάλα ή ν' ἀκοῦμε κάποια φωνή. Ἐκεῖ ὁ πατριάρχης αὐτὸς θὰ ἀνεκάλυπτε τὸν Θεὸ μέσα στοὺς βάλτους τῆς ζωῆς μας νὰ περπατάη δίπλα μας χωρὶς νὰ Τὸν προδίδῃ κάποια ἔκσταση ἢ κάποια χαρά.

Μήπως πρέπει νὰ ταξιδέψουμε κι' ἐμεῖς στὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς ὅπου στεκόταν ὁ Ἥλιος, ἀπολαμβάνοντας τὴ μουσικὴ τῆς λεπτῆς φωνῆς, γλυκύτερης κατ' ἀντίθεση κι' ἀπ' τὸ θόρυβο τῆς βροντῆς ἢ τῆς τρικυμίας; Ἀχ! εἴθε νάχαμε βρεθῇ κι' ἐμεῖς κοντά του, χωρὶς ἔστω νὰ ἔχωμε τὴ συναίσθηση αὐτῆς τῆς ἐνδοξῆς Παρουσίας, τὴν ὁποία ὁ Ἥλιος θὰ τὴν ξεχώριζε στὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου, στὴ φλυαρία κάποιου μωροῦ, στὸ ρυθμὸ τοῦ χτυπήματος τῆς καρδιᾶς.

Ἐὰν ἦταν δυνατὸ γιὰ λίγα λεπτά καὶ στὴν παρούσα μας κατάσταση νὰ σταθμεύαμε δίπλα στὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὅταν αὐτὸς «ἤρπᾳγῃ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ» (Β' Κορ. ιβ' 2), δὲν θὰ βλέπαμε γύρω μας τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἴσως κάποιου σκηνοποιοῦ, ὅπου αὐτὸς θὰ ἐργαζόταν ἢ τὸ σκοτεινὸ νοικιασμένο δωμάτιο στὸ ὁποῖο θὰ κατοικοῦσε. Ὅλ' αὐτὰ ἐμεῖς θὰ βλέπαμε, ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ ζοῦσε σ' ἀόρατες ἐπικοινωνίες, διακρίνοντας ἀγγέλους νὰ κατηφοροῦν στὰ ἀτμόπλοιά μας, ὁράματα νὰ ξετυλίγονται στοὺς ναοὺς μας, ἀνοιχτὲς πόρτες στοὺς οὐρανοὺς, παρ' ὅλες τὶς ἀμειωμένους δόξες τους καὶ τὸ μελαγχολικὸ τους θόλο.

Στ' ἀλήθεια, ὅπου κι' ἂν βρεθοῦμε φέρονμε μαζύ μας τὸ ὅσο φῶς ἢ σκοτάδι ἔχουμε. Ὁ Θεὸς βρίσκεται τώρα στὸν κόσμο τόσο ἀληθινὰ ὅσο ἦταν κι' ὅταν ὁ Ἐνῶχ περπατοῦσε μαζί Του, (Γεν. ε' 22) ἢ ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἐπικοινωνοῦσε μὲ Αὐτὸν πρόσωπο πρὸς πρόσωπο (Ἐξ ιθ' 3). Ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι σὲ μᾶς μιὰ τόσο ζωντανή, λαμπρὰ καὶ ἐνδοξη Πραγματικότης, ὅσο ἦταν καὶ σὲ κείνους. Ἀλλὰ τὸ σφάλμα εἶναι δικό μας. Τὰ μάτια μας δὲν ἔχουν χοιροθῇ νὰ βλέπουν τὸν Θεό, διότι ἡ καρδιά μας δὲν εἶναι ἐν τάξει. «Ὁ καθαρὸς τὴν καρδιά βλέπει τὸν Θεό» (Ματθ. ε' 8). Καὶ σ' ἐκείνους ποὺ Τὸν ἀγαποῦν καὶ πράττουν τὶς ἐντολές Του, φανερώναι τὸν Ἐαυτὸν Του, καὶ ὄχι στὸν κόσμο.

(Ἰωάν. ιδ' 21—22). Ἄς πάψουμε νὰ τὰ βάζουμε μὲ τὴν ἄσχημη κατάσταση πὺν μᾶς περιστοιχίζει, καὶ ἄς μεμφθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καλύτερα. Ἐμεῖς ἔχουμε ἐκφυλισθῇ καὶ ὄχι ὁ κόσμος.

Τί, λοιπόν, εἶναι αὐτὸ πὺν ἔχει ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ὁποῖο εὐκολὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν παρουσία καὶ τὸ πλησίασμα τοῦ Θεοῦ; Ἄς προσπαθῇσωμε νὰ μάθουμε τὸ ἔνδοξο μυστικὸ τοῦ νὰ κατοικοῦμε πάντα στὴν Παρουσία τοῦ Κυρίου, κρυμμένοι στὸ ἀπόκρυφο τῆς σκηνῆς Του (Ψαλμ, λα' 20).

Σκέψου κατ' ἀρχὴν ὅτι οὔτε σὺ οὔτε κανένας ἄλλος ἂπ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα θὰ μπορέσῃ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴ τὴ χαρούμενη αἴσθησις τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ μόνον διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὐδεὶς γνωρίζει τὸν Πατέρα εἰμὴ ὁ Υἱὸς καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Υἱὸς ἀποκαλύπτει αὐτὸν» (Ματθ. ια' 27). «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰμὴ δι' ἐμοῦ» (Ἰωάν. ιδ' 6). Ἐξω ἂπ' τὸν Ἰησοῦ, ἡ Παρουσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἓνα τρομερὸ πρᾶγμα μπρὸς στὸ ὁποῖο οἱ διάβολοι φεύγουν καὶ κρύβονται στὴν κόλαση, ἐνῶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ὑφαίνουν κάποιο ἐνδυμα νὰ κρύβουν τὴ γύμνια τους ἢ κρύβονται μέσ' τὰ φυλλώματα ἂπ' τὰ δέντρα. Ὅμως ἐν τῷ Χριστῷ ὅλα τὰ ἐμπόδια παραμερίζονται, κάθε παραπέτασμα πέφτει, κάθε σύγνεφο σκορπίζεται καὶ ὁ πιὸ ἀδύνατος πιστὸς μπορεῖ νὰ ζήσει, ὅπως ἔζησε κι' ὁ Μωϋσῆς ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὴ φωτιά, στῆς ὁποίας τίς φλόγες καμιά ἀκαθαρσία δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ.

—Ποιὸ μέρος τοῦ ἔργου πὺν ἔκαμε ὁ Κύριος ἔχει περισσότερη σχέση μ' αὐτὴ τὴν εὐλογητὴ ἔννοια τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ;

Εἶναι τὸ Αἷμα τοῦ σταυροῦ, πὺν ἔφερε τοὺς μακρὰν πλησίον (Ἐφεσ. β' 13). Διὰ τοῦ θανάτου Του ὁ Χριστὸς ὄχι ἀπλῶς ἀποκάλυψε σὲ μᾶς τὴν τρυφερὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐξάλειψε ὅλες μας τίς ἁμαρτίες καὶ ὕφανε γιὰ μᾶς τὰ λευκὰ καὶ ὁμορφα τοῦτα ἐνδύματα μὲ τὰ ὁποῖα γινόμαστε εὐπρόσδεκτοι στὸ ἐσώτερον τῆς Παρουσίας τοῦ

Βασιλέως. Θυμήσου τὰ λόγια: «Ἐκεῖ θέλω γνωρισθῇ πρὸς σέ, ἐπάνωθεν τοῦ ἱλαστηρίου» (Ἐξ. κε' 22). Ἡ χρυσοῦς αὐτὴ πλάκα τὴν ὁποία ὁ Ἄαρὼν, ράντιζε μὲ αἷμα ὅταν ἔμπαινε στὸν ἅγιο αὐτὸ τόπο, ἦταν ἓνας τύπος τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτὸς ὅμως εἶναι τὸ ἀληθινὸ ἱλαστήριο. Κι' εἶναι τότε ποὺ διαπιστώνεις περσότερο αἰσθητὰ τὸ πλησίασμά Του, ὅταν εἰσέρχῃσαι σὲ βαθειὰ ἐπικοινωνία μὲ Αὐτὸν διὰ τοῦ θανάτου Του καὶ ζῆς πρὸ ζωντανὰ τὴν Ἀνάμνηση τῶν παθημάτων Του. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ Αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ φανερώσῃ τὸν ἑαυτὸ Του, ἐνῶ κόβει τὸν ἄρτο, ὅπως μὲ τοὺς μαθητὰς στὴν Ἑμμαοῦς.

—Μά, ὅλο αὐτὸ εἶναι; Αὐτὰ τὰ ἔχω ἀκούσει τόσες πολλὰς φορὰς κι' ὅμως ἀκόμα δὲν κατώρθωσα νὰ ζήσω στὸ ἀπόκρυφο τῆς Παρουσίας Του.

Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι. Ὅμως ποτὲ δὲν θὰ μπορούσαμε μὲ τίς δικές μας προσπάθειες νὰ ἐπιτύχωμε αὐτὴ τὴν ἐνδοξη πραγματικότητα, τὴν ὁποία τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φέρνει μέσα μας. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐννοήσωμε, ὅτι ἀπ' οὗτο ἔγιναμε τοῦ Χριστοῦ, ὁ Εὐλόγητος Παράκλητος εἶναι δικὸς μας. Βρίσκεται μέσα μας ὅπως βρισκόταν καὶ μέσα στὸν Κύριο. Ἄν ζοῦμε δὲ ἐν Πνεύματι καὶ περιπατοῦμε ἐν Πνεύματι (Γαλ. ε' 16) καὶ ἂν ἀνοίγουμε ἀκόμα ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξὴ μας σ' Αὐτόν, θὰ ἀνακαλύψωμε γρήγορα ὅτι ἡ καρδιά μας ἔχει μεταβληθῇ σ' ἓνα χωρὸ ὅπου ἡ Παρουσία τοῦ Κυρίου βρίσκεται, ἀκτινοβολοῦσα μὲ τὸ φῶς τῆς δόξης Του. Ἐνῶ δὲ θὰ διαπιστώνουμε ὅτι Αὐτὸς βρίσκεται ἐν ἡμῖν θὰ διαπιστώνουμε παράλληλα ὅτι κι' ἐμεῖς βρισκόμαστε ἐν Αὐτῷ. Τοῦτο ἤθελε νὰ τονίσῃ κι' ὁ ἀγαπητὸς Ἀπόστολος γράφοντας: «Ἐκ τούτου γνωρίζομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, διότι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς» (Α' Ἰωάν. δ' 13).

—Ὅλ' αὐτὰ τὰ γνωρίζω, κι' ὅμως ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ διαπιστώσω αὐτὸ τὸ θαυματουργικὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα μου. Κι' ἂν τοῦτο μου λείπει, πῶς λοιπὸν θὰ μπορέσω νὰ λέω ὅτι κι' ἐγὼ κατοικῶ ἐν Αὐτῷ;

Φαίνεται ὅτι ζῆς μιὰ ζωὴ χωρὶς ὑπομονὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Δὲν θὰ δαπανᾷς ἀρκετὸ χρόνο γιὰ μελέτη καὶ προσευχή. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐντός σου καὶ ἡ Παρουσία Του ὁλόγυρά σου δὲν σοῦ γίνονται αἰσθητὰ διότι θ' ἀπασχολῆς τὶς αἰσθήσεις σου μὲ τὰ ὑλικά πράγματα, ἢ ὁ σφιγμός σου θὰ χτυπάη γρήγορα, ἢ ἀκόμα ὁ νοῦς σου θάναί γεμάτος μὲ χίλιες δυὸ σκέψεις καὶ μέριμνες. Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας εἶναι διαφανὲς μόνον ὅταν εἶναι ἀκνυμάτιστο καὶ τότε βλέπεις καθαρὰ τὰ χαλίκια στὸν πυθμένα. Μένε ἡσυχος καὶ ξέρε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μέσα σου καὶ ὁλόγυρά σου. Ὅταν ὅλα μέσα μας εἶναι σιωπηλὰ τότε τὰ ἀόρατα γίνονται ὁρατὰ καὶ τὰ αἰώνια πραγματικά. Μὲ θαμπωμένα τὰ μάτια ἀπ' τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖς νὰ διακρίνης τὸν ὁμορφο φωτοστέφανό του ἐκτὸς κι' ἂν ἀπαλλαγῇς ἀπ' τὴ δυνατὴ του λάμψη. Οὔτε μιὰ μέρα ἄς μὴν περάσῃ χωρὶς νὰ δαπανήσωμε ἀρκετὴ ὥρα ἐπαφῆς μὲ τὸν Θεό.

— Ὑπάρχουν ἄλλοι ὄροι τοὺς ὁποίους θὰ πρέπει νὰ τηρήσω γιὰ νὰ κατοικήσω στὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ;

Ἐχε καθαρὴ καρδιά. Κάθε ἁμαρτία ποὺ δικαιολογεῖς στὴ ζωὴ σου σφαλίζει τὰ παρὰθυρα τῆς ψυχῆς σου μὲ παχειὰ ἀκαθαροσία, ἀμυρῶνοντας ἔτσι τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα, κάθε νίκη ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ καθαρίζει τὴν πνευματικὴ ὁραση ἀπὸ κάθε λέπι ποὺ κρύβει τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀρνῆσου τὸν ἑαυτό σου, μὴν ἐνδώσης στὴν ἁμαρτία, ἀντιστάσου στὸν διάβολο καὶ θὰ δῆς τὸν Θεό.

Ἡ ὄχι ἁγία ψυχὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὸν Θεὸ ἔστω καὶ ἂν θὰ τὴν ἔβαζες στὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. Ὅμως οἱ ἅγιες ψυχὲς τὸν βλέπουν καὶ στοὺς κοινούς τόπους τῆς γῆς, καὶ παντοῦ ὅπου βρεθοῦν διακρίνουν κάποιο φανερὸ ὄραμά Του. Αὐτοὶ ὅταν θὰ σταθοῦν πάνω στὴ γυνάλινη θάλασσα (Ἀποκ. δ' 6) δὲν θάναί κοντήτερα στὸν Θεὸ ἀπ' ὅ,τι εἶναι τώρα. Τὸ μόνο τους πλεονέκτημα τότε θὰ εἶναι ὅτι θὰ ἔχῃ παραμερισθῇ ὁ πέπλος τῆς θνητῆς

καὶ ξεπεσμένης φύσεώς τους κι' ἔτσι τὸ ὄραμα θὰ εἶναι πιὸ καθαρό καὶ πιὸ τέλειο.

Τήρει τὴς ἐντολές Του. "Ἄς μὴν ὑπάρχη οὔτε ἓνα ἰῶτα ἢ μία κεραία ποὺ νὰ μὴν ἔχη ἀναγνωρισθῇ καὶ τηρηθῇ. «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολὰς μου καὶ φυλάττειν αὐτάς, ἐκεῖνος, εἶναι ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με θέλει ἀγαπηθῇ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ ἐγὼ θέλω ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ θέλω φανερώσει ἑμαυτὸν εἰς αὐτόν» (Ἰωάν. ιδ' 21). Ὁ Μωϋσῆς, ὁ πιστὸς ἐργάτης τοῦ Θεοῦ, μιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸ πρόσωπο μὲ πρόσωπο, ὅπως κάποιος μιλάει μὲ τὸν φίλο του.

Ἐξακολούθει νὰ προσεύχεται. Καμιά φορὰ ὁ Θεὸς κρύβει τὸ πρόσωπό Του ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ ζῆλο μας καὶ νὰ δῇ ἂν αὐτὸς εἶναι ὀληθινός. "Ἄλλες φορές πάλι, φανερώνεται σιγὰ—σιγὰ σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὰ ξημερώματα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς κἂν, μετὰ ἀπὸ λίγο ἔχεις τὴ συνείδηση ὅτι Αὐτὸς βρῖσκεται κοντά σου. Ὁ κύριος συνήθιζε πάντα νὰ παρουσιάζεται στὴ μέση τῶν μαθητῶν Του, χωρὶς καμιά προειδοποίηση. «Τὰ ἴγνη σου δὲν γνωρίζονται» (ψαλμ. ος' 19).

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις μποροῦμε στ' ἀλήθεια νὰ ποῦμε κι' ἐμεῖς μαζί μὲ τὸν St. Bernard : «Εἰσῆλθε ὅχι ἀπὸ τὰ μάτια μας, διότι ἡ Παρουσία Του δὲν φέρει κάποιο χρωματισμὸ· οὔτε ἀπ' τὰ αὐτιά μας διότι δὲν ἀκούστηκε κάποιος θόρυβος· οὔτε μὲ τὴν ἀναπνοή μας, διότι δὲν εἶναι ἀναμιγμένος μὲ τὸν ἀέρα· οὔτε μὲ τὴν ἀφή μας, διότι εἶναι ἄυλος. Καὶ τότε θὰ ρώτησις. Μὰ τότε, πῶς κατάλαβες ὅτι εἰσῆλθε ; Διότι τὸν ἐνοιῶσα σὰν μιὰ ζωντανὴ δύναμη.

Μόλις μπῆκε, ξύπνησε τὴ μισοκοιμισμένη ψυχὴ μου. Συγκίνησε καὶ ἐράγισε τὴν καρδιά μου, ποὺ ἦταν μέχρι τότε ψυχρὴ, σκληρὴ σὰν τὴν πέτρα κι' ἀρρωστη. Κι' ἔκαμε τὴν ψυχὴ μου νὰ εὐλογῇ τὸν Κύριο καὶ ὅλα τὰ ἐντὸς μου τὸ "Ὄνομα τὸ "Ἅγιο Αὐτοῦ» (ψαλμ. ργ' 1).

Καλλιέργησε τὴ συνήθεια νὰ μιλάς δυνατὰ στὸν Θεό. "Ὅχι βέβαια γιὰ κάθε φορὰ, διότι πολὺ συχνὰ οἱ ἐπιθυμίες μας εἶναι μυστικὲς καὶ δὲν ἐκφράζονται μὲ λόγια.

Ὅμως εἶναι καλὸ ν' ἀποκτήσης τὴ συνήθεια νὰ τοῦ μιλάς με λόγια καὶ κουβέντες ὅπως θὰ μιλοῦσες σὲ κάποιο σου πρόσωπο φιλικὸ στὸ σπίτι ἢ στὸ δρόμο. Ἀπόκτησε τὴ συνήθεια νὰ μιλάς στὸν Θεὸ γιὰ ὅλα σου τὰ ζητήματα—τίς ἐπιστολές σου, τὰ σχέδιά σου, τίς ἐλπίδες σου, τὰ λάθη σου, τίς λύπες ἢ τίς ἁμαρτίες σου. Τὰ πράγματα φαίνονται πολὺ διαφορετικὰ ὅταν τὰ ἔχης φέρεи στὸ ἥσυχο φῶς τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Μιλώντας δὲ δυνατὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν στὸν Θεὸ θὰ ἐνισχύεται ἡ πίστη σου ὅτι Αὐτὸς εἶναι κοντὰ σου.

Μελέτα πολὺ τὸν Λόγο Του. Αὐτὸς εἶναι ὁ κῆπος μεσ' τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς περπατάει, ὁ ναὸς μέσ' τὸν ὁποῖο κατοικεῖ, ἡ αἴθουσα στὴν ὁποία διαδिकाζεται με τὸν ἄνθρωπο, καὶ Τὸν βρίσκουν ἐκεῖ ὅλοι ὅσοι Τὸν ζητοῦν. Τὰ λόγια Του ἀποτελοῦν τὴν τροφὴ τῆς ψυχῆς μας. «Ὅστις τρώγει τὴν σάρκα μου καὶ πίνει τὸ αἷμα μου μένει ἐν ἐμοὶ ἀγῶ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. 5' 56).

Δούλεψε σὲ κάποια πνευματικὴ ἀπασχόληση. Ὁ τόπος τῆς προσευχῆς εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ὁ Κύριος φανερώνεται. Ἄν ὅμως, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα πού πρέπει νὰ διακόψωμε τὴν προσευχὴ γιὰ νὰ πᾶμε στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός μας, ἐμεῖς ἀμελήσωμε παραμένοντες ἐκεῖ τότε ἡ Παρουσία τοῦ Κυρίου θὰ ἐπισκιασθῇ καὶ τελικὰ θ' ἀποσυρθῇ. Τὸν Κύριο Τὸν συναντᾶμε ὄχι μόνο στὴν προσευχὴ ἀλλὰ καὶ ἐνῶ ἀπασχολούμεθα στὶς δουλειές μας. «Ἐρχεται εἰς συνάντησιν τοῦ ἐργαζομένου δικαιοσύνην» (Ἦσ. 58' 5). Ἐνῶ τὸ πρῶτὸ βυθίζομε πηγαίνοντας στὶς δουλειές μας ὁ ἄγγελος τῆς Παρουσίας Του ἔρχεται νὰ μᾶς συναντήσῃ καὶ νὰ ταχθῇ στὸ πλευρὸ μας. «Πηγαίνετε» εἶπε ὁ Κύριος «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σας ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς σας» (Ματθ. 28' 20). Ὅχι μόνο ὅταν μᾶς σύρουν στὰ δικαστήρια γιὰ τὸ ὄνομά Του, ἢ ὅταν περνᾶμε ἀπὸ ἐρημικὰ καὶ ἄγνωστα μέρη ἢ ὅταν βρισκόμαστε στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ στὸν κύκλο τῶν καθημερινῶν μας ἀπασχολήσεων, στοὺς δρόμους στὶς πλατείες, στὶς κακοτοπιές τῆς ζωῆς, ἡ Παρουσία Του θάναί πάντα κοντὰ μας καὶ θὰ μπορούμε ἔτσι νὰ ποῦμε κι' ἐμεῖς

μαζί με τὸν Ἡλία καὶ τὸν Γαβριήλ : « Ἐγὼ εἶμαι ὁ παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου » (Α' Βασ, ιζ' 1, Λουκ. α' 19).

Καλλιέργησε τὴ συνήθεια ν' ἀναγνωρίζεις τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ. « Μακάριος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐκλεξας, καὶ προσέλαβες διὰ νὰ κατοικῇ ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ». (ψαλμ. ξε' 4). Δὲν ὑπάρχει ζωὴ καλύτερη ἀπ' αὐτή, τοῦ νὰ νοιώθουμε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, νὰ ξέρουμε ὅτι Αὐτὸς ποτὲ δὲν μᾶς ὁδηγεῖ σὲ δρόμους τόσο στενοὺς πὺν νὰ μὴν ἔχουν χῶρο νὰ συμβαδίση κι' Αὐτὸς μαζί μας, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀφίση μόνους οὔτε γιὰ ἓνα μόνο λεπτό, ὅτι μᾶς περικυκλώνει ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, κι' ἔχει θέσει ἐπάνω μας τὰ χέρια Του (ψαλμ. ρλθ' 5), ὅτι εἶναι τόσο κοντά μας, ὅσο θάνατι κάποτε καὶ στοὺς οὐρανοὺς. Εἶναι ὥραία ἡ ζωὴ ὅταν ἔχης τὸν Κύριο Φίλο, Διαιτητή, Σύμβουλο καὶ Ὁδηγό σου ἢ ὅταν ξέρης ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ στὴ ζωὴ σου κάποια ἀπόρρητη Ἱερικὴ χωρὶς τὴν Παρουσία τοῦ Στρατηγοῦ τῶν οὐρανίων δυνάμεων, οἱ ὁποῖες ἂν καὶ ἀόρατες ὅμως εἶναι τόσο ισχυρὲς πὺν εὐκόλα μποροῦν νὰ γεμίσουν τὰ ὅσο ὑψηλὰ τεῖχη θὰ ἀντιμετωπίσης. Τὶ θαυμάσιο πρᾶγμα ἦταν ἐκεῖνο πὺν συνέβη μετὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Παληᾶς Οἰκονομίας, οἱ ὁποῖοι θέριεψαν μέσ' στὴ μάχη ὅταν Τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέη : « δὲν θέλω σᾶς ἀφίσει οὐδὲ σᾶς ἐγκαταλείψει » (Ἰησ. α' 5).

Κάθε φόβος λύπη καὶ τρόμος τῆς σκοτεινῆς κοιλάδας τῶν θλίψεων μας ἄς φύγῃ μακριά. « Θὰ με κρύψῃς Κύριε, ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ προσώπου σου, ἀπὸ τῆς ἀλαζονείας τῶν ἀνθρώπων· θὰ με κρύψῃς ἐν σκηνῇ ἀπὸ τῆς ἀντιλογίας τῶν γλωσσῶν » (ψαλμ. λα' 20).

Η ΠΛΗΡΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Πληρωσθε ἐν Πνεύματι» (Ἐφεσ. ε' 18).

Τίποτε δὲν εἶναι σὲ θέση ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ρόλο πού παίζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον στὴ ζωὴ μιᾶς Ἐκκλησίας ἢ ἐνὸς ἀναγεννημένου Χριστιανοῦ. Ὅ,τι εἶναι τὸ ποτάμι γιὰ τὸ νερόμυλο, ἄλλο τόσο εἶναι καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ γιὰ μιὰ Ἐκκλησίαν. Ὅ,τι εἶναι ἡ ζωὴ γιὰ τὸ σῶμα, εἶναι καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γιὰ τὴν ψυχὴν. Νοιώθουμε ἀδύνατοι καὶ ντροπιασμένοι μπρὸς στίς δυσκολίες μας καὶ τοὺς ἐχθρούς μας, μέχρις ὅτου μάθουμε ὅτι ὁ Παράκλητος μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ μᾶς ἓνα ὁρμητικὸ ποτάμι ἀγάπης καὶ δυνάμεως μέσ' στὴν καρδιά μας.

Μεταξὺ ἐκείνων πού διαβάζουν αὐτὲς τίς γραμμὲς ἴσως ὑπάρχουν κάποιοι πού ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες πνευματικὲς ἀδυναμίες, καὶ οἱ ὁποῖες ἀποδίδονται ὅλες στὴν ἔλλειψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅχι βέβαια ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι τελείως στερημένοι Αὐτοῦ, διότι ἂν ἦσαν τότε δὲν θὰ λεγόταν καὶ πιστοί, ἀλλὰ ὅτι μέσα τους τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι σὰ μιὰ λεπτὴ κλωστή, μιὰ ἀσημένια γραμμὴ, ἓνα ρηχὸ ρυάκι. Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι. Ἡ πληρῶσις τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ἀπόκτησις μεγάλης πνευματικῆς δυνάμεως, τὸ βάπτισμα ἐν πυρὶ, ὅλ' αὐτὰ εἶναι κοντὰ μας. Ἀς ἐμπνευσθοῦμε λοιπὸν μὲ μιὰ ἁγία φιλοδοξίαν νὰ ἀποκτήσωμε ὅλα ὅσα ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς χορηγήσῃ.

Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο νὰ δεῖξωμε μέσα ἀπ' τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ ἀνάλογες περιπτώσεις αὐτὴ τὴν ἀντίθεσιν πού παραπάνω ἀναφέραμε. Δὲν θὰ ἀποτελοῦσε

εὐλαβῇ σκέψη τὸ νὰ λέγαμε ὅτι ἡ εὐλογημένη διακονία τὴν ὁποία προσέφερε ὁ Κύριός μας, ὥφειλε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς θαυματουργοῦ τῆς δυνάμεως στὴ στιγμή πού, ἂν καὶ ἦταν πλήρης Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Του, ἀνανεώθηκε τὸ χρίσμα Του μὲ τὸ βάπτισμα τοῦ ὕδατος; Μὲ πολλὴ χαρακτηριστικὴ ἔμφαση ἐλέχθη ὅτι Αὐτὸς ἐπληρώθη διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Λουκ. δ' 1) καὶ ὅτι ἐπέστρεψε ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος στὴ Γαλιλαία (ἐδ. 14) καὶ εἰσῆλθε στὴ συναγωγὴ τῆς γενέτειράς Του πόλεως, ἐρμηνεύων τὴν ἀρχαία προφητεία καὶ διακηρύττων ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐπ' Αὐτόν (ἐδ. 18). Τὰ θαυμαστὰ λόγια καὶ ἔργα Του ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς θαυματουργοῦ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν ἐπίγεια ζωὴ Του (Πράξ. ι' 38).

Σοῦ λείπει ἐσωτερικὴ βεβαιότης; Μερικὲς φορὲς ὄχι, διότι νοιώθεις χαρούμενος κι' εὐχαριστημένος. Ὅμως πολὺ γρήγορα οἱ ὁμορφες αὐτὲς ὥρες περνοῦν καὶ ἡ ἀνάπαυσή σου ταράσσεται ὅπως ἡ ἐπιφάνεια μιᾶς λίμνης ὅταν φουσῆξει ἀέρας. Χρειάζεται ν' ἀποκτήσης μιὰ ἀσάλευτη καὶ διαρκὴ εἰρήνη καὶ ἡ ὁποία βρίσκεται μόνο στὴν κατανόηση τοῦ τί ὁ Ἰησοῦς ἔχει κάμει γιὰ σένα καὶ στὸ σφράγισμα πού ἔχει γίνει ἀπ' τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέσα σου. Εἶναι ἓνα θεῖο Του καθῆκον νὰ συμμαρτυρήσῃ μὲ τὸ πνεῦμα μας ὅτι εἴμαστε τέκνα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς υἱοθεσίας τὸ ὁποῖο φωνάζει Ἀββᾶ ὁ Πατὴρ (Γαλ. δ' 6).

Σοῦ λείπει νίκη ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας; Ἄν ἀμελῇς τὴ σχέση σου μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὴν ἐκπλήττεσαι γι' αὐτό. Αὐτὸς εἶναι τὸ εὐλογημένο ἀντίδοτο στὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν ἐξουσία τῆς σαρκὸς. Ἐπιθυμεῖ ἐνάντια στὴ σάρκα, γιὰ νὰ μὴν ἐκκληροῦμε τίς ἐπιθυμίες τῆς (Γαλ. ε' 17). Ὅταν Αὐτὸς γεμίζει τὴν καρδιά μὲ τὴ δοξασμένη Του πληρότητα, οἱ εἰσηγήσεις τοῦ πειρασμοῦ ἀμέσως χάνονται σὰν τὴ σπίθα πού πέφτει στὸ νερό. Ἡ ἁμαρτία δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὴν παρουσία Του περσότερο ἀπ' ὅτι τὸ σκοτάδι στὶς λεπτές, διαπεραστικὲς ἀκτῖνες τοῦ πρωῒνου φωτός.

Ἄν βέβαια, λυποῦμε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἢ ἐναντιο-
νώμαστε σ' Αὐτὸ ἢ τὸ σβύνουμε, ὥστε ἡ δύναμή Του καὶ
ἡ Παρουσία Του νὰ περιορίζονται, τότε δὲν ὑπάρχει γιὰ
μᾶς ἀπελευθέρωση ἀπ' τὴν ἁμαρτία ὅσο κι' ἂν εἶναι κά-
θε φορὰ ἀληθινὴ ἢ μεταμέλειά μας ἢ ἂν πρόθυμα κα-
ταφεύγουμε στὴ νηστεία, στὴν προσευχὴ, στὴ μετάνοια
καὶ στὴ λύπη. Μόνον «ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος τῆς ζωῆς
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δύναται νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπ' τὸν
νόμο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου» (Ρωμ. η' 2). Καὶ
δύναται Αὐτός καὶ θέλει, φτάνει μόνο νὰ παραχωρήσουμε
τὸν ἑαυτὸ μας σ' αὐτὴ Του τὴν ἐπέμβαση.

Σοῦ λείπουν οἱ καρποὶ τοῦ ἁγιασμοῦ ; Μερικοὶ πι-
στοὶ τοὺς ὁποίους γνωρίζουμε, εἶναι τόσο φανερά γεμάτοι
μὲ τοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης οἱ ὁποῖοι δοξάζουν τὸ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πὺν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς νοιώθεις τὴν ἀ-
νάγκη νὰ τοὺς πλησιάζῃς. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι φωτει-
νὰ μὲ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου παρ' ὅλο πὺν μπορεῖ νὰ
πίνουν κι' αὐτοὶ ἀπ' τὸ πικρὸ Του ποτῆρι τῶν θλίψεων.
Τὸ πνεῦμα τους εἶναι ξύπνιο, οἱ διαθέσεις τους τρυφερὲς
καὶ ἀπαλλαγμένες ἐγωῖσμοῦ καὶ ἡ παιδικὴ τους ἀπλότητα
καὶ ταπεινοφροσύνη ἐκχέει τὴν αἴγλη μιᾶς ἀπερίγραπτης
ὁμορφίᾳς ἀπ' τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ τους. Μᾶς λείπουν
αὐτὲς οἱ χάρες. Δὲν ἔχουμε παρὰ λίγες, πολὺ λίγες χάρες στὴ
ζωὴ μας, πὺν θὰ προσελκύσουν τοὺς ἀνθρώπους στὸν Χρι-
στό. Ἀντιθέτως ἔχουμε πολλὰ πὺν θὰ τοὺς ἀπωθήσουν. Τὰ
κλαδιὰ τῆς ζωῆς μας εἶναι χωρὶς φύλλα καὶ καρπούς, λὲς
καὶ τάχουν ρημάξει οἱ ἀκρίδες. Καὶ ἡ αἰτία εἶναι φανερὴ.
Δὲν ἔχουμε ἀφίσει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ καταλάβῃ ὁλό-
κληρη τὴν ἐσωτερικὴ μας ζωὴ. Ἄν ὑπῆρχε μέσα μας ἁ-
φθονος ὁ χυμὸς τῆς Παρουσίας Του, θὰ εἴμασταν φορτω-
μένοι μὲ γλυκύτατους καρποὺς καὶ θάταν ἀδύνατο νὰ μὴ
συμβαίνει τοῦτο.

Σοῦ λείπει δύναμη γιὰ ὑπηρεσία ; Ἔτσι, δὲν νοιώ-
θεις διακαῇ ἐπιθυμία γιὰ τὴ σωτηρία, ψυχῶν. Δὲν πονάει
ἡ καρδιά σου γιὰ τὴν κατάστασή τους. Δὲν ἔζησες ποτὲ
σὲ ἀγωνία γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση ἄλλων ἀπ' τὸν Θεό. Κι'

ὅταν μιλάς, τὰ λόγια σου δὲν ἔχουν καμιά δύναμη. Οἱ διάβολοι γελοῦν ἐνῶ προσπαθεῖς νὰ τοὺς ἐπιτιμήσης. Ὁ χλιαρὸς ἀδελφός, στὸν ὁποῖο μιλάς, δείχνει πὼς σὲ ἀκούει γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο γίνεται χειρότερος ἀπ' ὅτι ἦταν πρὶν. Στὴν οἰκογένεια πού ζῆς, στὴν τάξη πού διδάσκεις, στὴ συνάθροιση πού κηρύττεις κανένα δὲν ἔρχεται ἀποτέλεσμα. Τὸ καλάθι παραμένει ἀδειανό, χωρὶς κανένα φρούτο πού τὸ χέρι σου θὰ μάζευε. Τὰ δίχτυα σου ἀδειανὰ ἀπὸ ψάρια. Κανεὶς νεοσύλλεκτος δὲν δέχεται τὴν πρόσκλησή σου στὸ στρατεύμα τοῦ Κυρίου. Καί, μὴν περιμένῃς ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα ἂν δὲν ἀποκτήσης τὴ δύναμη τὴν ὁποία ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ ὅταν εἶπε : «καὶ θέλετε λάβει δύναμιν, ὅταν ἐπέλθῃ τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα ἐφ' ὑμᾶς» (Πράξ. α' 8). Κι' ἦταν τότε, ὅταν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου, πού ὠμίλησαν τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ μετὰ παρησίας κι' ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Πράξ. δ' 33).

Αὐτὲς καὶ πολλὲς ἄλλες ἐλλείψεις θὰ καλυφθοῦν ἂν μόνο πληρωθοῦμε μὲ τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα. Θὰ ὑπάρξῃ χαρά, δύναμη, αἴσθησις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μιὰ διαρκὴς ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο θ' ἀποτελέσῃ γιὰ μᾶς μιὰ μεγάλη ἀνακάλυψη. "Ἄς μὴν ἱκανοποιηθοῦμε μὲ τίποτε λιγώτερο ἀπὸ τὴν πλήρη ἐγκατοίκηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσ' στὴν καρδιά μας.

Ὁ μεγάλος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου Spurgeon, εἶχε πῇ κάποτε ὅτι δὲν θυμᾶται νὰ πέρασε ποτὲ στὴ ζωὴ του οὔτε ἓνα μόνο τέταρτο τῆς ὥρας χωρὶς νὰ διαπιστώνῃ συνειδητὰ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου. "Όταν τὸ Πνεῦμα γεμίζει τὴν καρδιά ὁ Κύριος εἶναι αἰσθητὰ πραγματικὸς καὶ φανερὰ πλησίον. Τί εἶναι ὁ Ἰησοῦς γιὰ σέ ; Ξυπνᾷς τὸ πρωτὶ κάτω ἀπ' τὸ φωτεινὸ Του πλησίασμα καὶ δαπανᾷς μερικὲς ὥρες μὲ Αὐτόν ; Μπορεῖς κατὰ διαστήματα ἐνῶ δουλεύεις νὰ σηκώνῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ κυττάζῃς τὸ πρόσωπό Του ; Ζητᾷς συνεχῶς ἀπ' Αὐτόν δύναμη, χάρι καὶ ὁδηγία ; "Ἄν Αὐτὸς εἶναι γιὰ σένα ἓνα σπασμωδικό

δραμα τότε δὲν θάχης ἀκόμα γευθῇ τὸ δῶρο τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ πλήρης ἀφιέρωση στὸ ἔργον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἀποτελεῖ γιὰ πολλοὺς Χριστιανοὺς ἓνα πρῶτο καὶ μεγάλο βῆμα μιᾶς πνευματικῆς πείρας. Ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετό. Καμιὰ φορὰ μάλιστα ἀποβαίνει κι' ἐπιζήμιο. Χρειαζόμαστε κάτι πιὸ θετικό πού θὰ καλύψῃ τὶς ἀνάγκες τῆς καρδιάς μας καὶ τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ νὰ βρεθοῦμε κάτω ἀπ' τὴν πλήρη κατοχὴ αὐτοῦ τοῦ Ἰσχυροῦ Πνεύματος, τοῦ ὁποίου ἡ κἀθοδος τὴν Πεντηκοστὴ ἐσημείωσε μιὰ νέα περίοδο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γιὰ τὸν κόσμον.

Φυσικά, αὐτοὺς ἦταν πάντα κάτω στὸν κόσμον. Ἦταν αὐτὸ τὸ ἴδιο μὲ τῆς Πεντηκοστῆς Ἅγιο Πνεῦμα πού ἐνεργοῦσε ἀκόμα καὶ σὲ χαώδεις καταστάσεις τῆς Π. Διαθήκης, πού μιλοῦσε στοὺς προφῆτας καὶ στοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ, καὶ πού ἐτόνωνε τοὺς ἥρωες τῆς πίστεως. Ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς δὲν εἰσήγαγε ἓνα νέο Πνεῦμα στὸν κόσμον, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγκαινίασε μιὰ νέα περίοδο στὴν ὁποία κι' ὁ πιὸ ἀδύνατος ἢ ἀσήμαντος ἀπ' τοὺς ἁγίους, θὰ μπορῇ νὰ Τὸ ἀποκτήσῃ στὸν ἴδιο βαθμὸ μὲ κάθε πιστὸ οἰασδήποτε ἐποχῆς. Διότι προτιήτερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα ἡ πληρότης Του ἦταν προνόμιο μόνο τῶν ὀλίγων, — Ἡλία, Ἡσαΐα, Δανιὴλ κλπ. Ἐκτοτε ὅμως ἔχει ἐκχυθῇ σὲ ὅλη Του τὴν ἀφθονία πάνω στοὺς πολλοὺς· σὲ γυναῖκες καὶ παιδιὰ, σὲ ἀφανεῖς διανοουμένους ἁγίους καὶ σὲ κρυφοὺς ἐργάτες, σὲ χειρόνακτες καὶ ὑπηρέτες σὲ ὅλους καὶ κάθε ἓνα πού θὰ διετίθετο νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρους καὶ νὰ ἐμμεῖνῃ στὰ ἀποτελέσματα. Γιατὶ ὄχι καὶ σὲ μᾶς;

Θέλουμε νὰ παραδεχόμαστε ὅτι τὰ εἰδικὰ καὶ μεγάλα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δόθηκαν στὸν Ἀποστολικὸν αἰῶνα γιὰ ἓναν ὄρισμένο σκοπὸ καὶ τώρα ἔχουν πιά ἀποσυρθῇ. Ὅμως πολλὰς φορὰς ἀναρωτιόμαστε μήπως αὐτὰ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ δίδωνται ἂν ἡ Ἐκκλησία ἦταν πιὸ πιστὴ στὸ θεῖο της προορισμό; Εἶναι ἀλήθεια δὲ ὅτι τὰ εἰδικὰ χαρίσματα

τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἶναι κάτι διάφορο τῆς πληρότητος Του. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸ δικαίωμα κάποιας ὁρισμένης ἐποχῆς. Ἐξω ἀπὸ κάθε τέτοιο περιορισμὸ κάποιας ἱστορικῆς περιόδου τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χεῖμαρρος τοῦ φωτὸς καὶ τῆς δυνάμεώς της μπορεῖ νὰ μᾶς περικυκλώσῃ σὰν τὸ Νεῖλο ὅταν πλημμυρίζει. Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανένα κομμάτι ἐδάφους, ὅσονδήποτε ἀπομακρυσμένο, ποὺ νὰ μὴν μπορέσῃ αὐτὴ νὰ καταλάβῃ γιὰ νὰ καταστήσῃ γόνιμο καὶ πλούσιο, ἂν τηρηθῇ καθαρὸ καὶ ἀνοιχτὸ τὸ κανάλι τῆς ἐπικοινωνίας.

Ἄλλὰ τὶ κοῖμα !.. πολλοὶ νὰ νομίζουν πὼς ὁ Παντοδύναμος Αὐτὸς Θεός, σὰν κάτι χρεωκοπημένους οἰκοδόμους, ἐνῶ οἰκοδόμησε τὴν εἴσοδο τῆς Ἐκκλησίας Του μὲ μάρμαρο, τὴν τελείωσε μὲ τοῦβλα !

Πληροῦσθε διὰ τοῦ Πνεύματος, εἶναι μιὰ προσταγὴ τόσο γενικὴ ὅσο εἶναι καὶ κείνη «Σύζυγοι, ἀγαπᾶτε τὰς συζύγους σας» (Ἐφεσ. ε' 25) ποὺ βρίσκεται καὶ στὴν ἴδια σελίδα. Εἶναι μιὰ πρωταρχικὴ ἐντολή, ποὺ πρέπει νὰ ὑπακούσωμε πάσῃ θυσίᾳ καὶ μετὰ νὰ ἐπακολουθήσουν ὅλες οἱ ἄλλες. Μ' ἄλλα λόγια, θέλει νὰ μᾶς κάνῃ Αὐτὸς ὅ,τι μᾶς λέει νὰ γίνωμε. Ἐπιπλέον τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, μὲ λόγια ποὺ ἀπετέλεσαν τὸν καταστατικὸ χάρτη τοῦ δικαιώματος μας νὰ πληρωθοῦμε μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διεκήρυξε στὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριό του ὅτι ἡ πληρῶσι αὐτὴ ἡ ὁποία εἶχε ἔλθει ἐπ' αὐτοὺς ἀπ' τὸν ἀναληφθέντα Κύριο, — καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἀκριβὴς ἐκπλήρωσι τῆς παλαιᾶς προφητείας, — δὲν ἦταν μόνο γι' αὐτοὺς ἢ καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τους, ἀλλὰ γιὰ τόσους πολλοὺς ὅπουδήποτε κι' ἂν βρισκῶνται, ὅσους ὁ Κύριος θὰ καλέσῃ. Εἰσαι κι' ἐσὺ ἓνας ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν κληθῇ ; Τότε χαῖρε διότι αὐτὴ ἡ πληρῶσι εἶναι καὶ γιὰ σένα ! Μὴν εἶσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστεῦς ! Διακήρυξέ το ἀμέσως γιὰ δικό σου, αὐτὸ τὸ ὑπεσχημμένο ἀπ' τὸν Θεὸ μερίδιο, καὶ εὐχαρίστησέ Τον ποὺ σὲ ἔχει φέρει στὴ ζωὴ καὶ μάλιστα σὲ μιὰ περίοδο μὲ τόσο θαυματουργικὰς δυνατότητας.

Ι. ΣΚΕΨΟΥ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΛΗΡΩΣΗ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΗΣΗΣ

"Ας μὴν περιμένουμε νὰ τὴν ἀποκτήσωμε, ἂν μένουμε εὐχαριστημένοι ζῶντας καὶ χωρὶς αὐτήν. Ὁ Πατέρας μας δὲν προτίθεται διόλου νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸ τὸ δῶρο Του σὲ κείνους ποὺ εἶναι ἀδιάφοροι γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Ἐκεῖ ὅπου ἡ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας σιγοκαίει δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ ζωερὴ προσδοκία νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ πλήρωση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἔχωμε μιὰ ἄστατη καὶ ὄχι συνεχῇ ἐπιθυμία, ἡ ὁποία σήμερα νὰ εἶναι ζωερὴ καὶ κατόπιν γιὰ μῆνες ἢ χρόνια νὰ παραμένῃ μισοσβυσμένη. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἓνας σταθερὸς σκοπός, ἱκανὸς νὰ ὑπομείνῃ τὴ δοκιμασία του, νὰ περιμένῃ δέκα μέρες ἂν χρειασθῇ καὶ νὰ υποφέρῃ τὴ σιωπὴ ἢ καὶ τὴν καταφανῇ ἀρνηση.

Ἡ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας χρειάζεται ἀκόμα καὶ καύσιμα. Πρέπει νὰ ὀνειροπολήσωμε ἀρκετὰ πρὶν ἢ φλόγα αὐτὴ θεριέψῃ. Ἐναπόκειται σὲ μᾶς ἐπομένως, νὰ φροντίσωμε τὴν ἐπιθυμία αὐτὴ ποὺ εἶναι μέσα μας, μὲ ἓναν ἥσυχον στοχασμὸ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἡ φράση πληρωμένος μὲ Ἁγιο Πνεῦμα σημαίνει.

Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο βιβλίον ποὺ νὰ κινῇ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Εἶναι πολὺ θαυμαστὸ νὰ δῇ κανεὶς τὶ ἀποτελεσματὰ ἔφερε αὐτὴ ἡ πλήρωση σὲ κείνους ποὺ πρῶτοι τὴν δέχτηκαν. Δειλοὶ ἔγιναν γενναῖοι. Καθυστερημένες διάνοιες ποὺ εἶχαν σκοντάψει στὶς πιὸ ἀπλῆς ἀλήθειες, ξάφνου ἀφυστνήστηκαν καὶ κατενόησαν τὰ σχέδια τοῦ Κυρίου. Καρδιὰς ποὺ φιλοξενοῦσαν ζηλοτυπίες, ὑπόνοιες καὶ ἐπιθυμίες ἐπίγειας δυνάμεως, τώρα ἐθεωροῦσαν καλύτερη ἢ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ συναγωνίζονταν ποιά θὰ προσφέρῃ ταπεινώτερα τίς ὑπηρεσίες τῆς στοὺς ἁγίους. Μιὰ τέτοια δύναμη παρακολουθοῦσε ἀκόμα καὶ τὰ λόγια τους, ὥστε τὰ πλήθη εἶχαν μεταβληθῇ σὲ ἀκροατήριον ἐκκλησίας, καὶ οἱ φονηάδες

τοῦ Κυρίου σὲ λάτρας καὶ φίλους Του. Ὁλόκληρα συμβού-
λια σοφῶν δὲν μπορούσαν νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τὴν γεμάτη
ἀπλότητα εὐφράδεια τῶν ἀδιαφιλονείκτων γεγονότων.
Ἐσεύσθησαν πόλεις καὶ χῶρες, οἱ δὲ νεοπροσήλυτοι κατὰ
χιλιάδες προσχωροῦσαν στὴν τάξιν τῶν ἀμαθῶν ἀλλὰ θεο-
μῶν κηρύκων τοῦ σταυροῦ.

Ὅλ' αὐτὰ ἀπεδίδοντο ἀπλῶς στὴ δύναμιν ἣ ὁποία εἶχε
γίνει κοινὴ περιουσία ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

**Καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὰ δικαιολογία μὲ τὸ
μέρος μας, στὸ γιατί ὅλα τοῦτα νὰ μὴ συμβαίνουν καὶ
σὲ μᾶς.** Ἐνῶ συγκρίνομε αὐτὲς τὶς θριαμβευτικὰς ἐπι-
τυχίες μὲ τὴν σταματημένη μας πρόοδο, δὲν θὰ πρέπει νὰ
πληρωθοῦμε μὲ ἀκατάσχετες ἐπιθυμίες, νὰ δοῦμε τὸν Κύριο
νὰ ἐργάζεται κατὰ τὸ ἴδιο τρόπο καὶ σὲ μᾶς ;

Μποροῦμε ἀκόμα νὰ διαπιστώσωμε τὰ ἴδια ἐκεῖνα ἀ-
ποτελέσματα διαβάζοντας τὴ βιογραφία τῶν ἁγίων τῶν
τελευταίων αἰώνων. Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ
μελετᾷ ἀπὸ κάποια βιβλιοθήκη τῆς ὁποίας τὰ ράφια νά-
ναι γεμάτα μὲ τέτοια βιβλία ἁγίων βιογραφιῶν ! Αὐτὸς
ποτὲ δὲν θὰ νοιώσῃ τὴν ἀνάγκη κάποιας ἄλλης ὠθήσεως
ἐνῶ θὰ διαβάξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ McCheyne καὶ τοῦ
W.C. Burns, τοῦ Brainerd καὶ τοῦ Martyn, τοῦ Ἰωνάθαν
Edwards καὶ ἄλλων. Δὲν θὰ ζηλέψῃ οὔτε θὰ παραπονεθῇ.
Ἀλλὰ θὰ σηκῶνῃ συνεχῶς τὰ μάτια καὶ τὴν καρδίαν του
στὸν οὐρανόν, ζητώντας νὰ ζήσῃ κι' αὐτὸς τὰ ἴδια πράγ-
ματα.

Ἐπιπλέον, οἱ ὑποσχέσεις τῶν Γραφῶν εἶναι ἀρκετὲς
γιὰ νὰ μᾶς διεγείρουν τελείως τὴν ἐπιθυμίαν αὐτήν. Αὐτὰ
τὰ ποτάμια θὰ ρεῖσουν μέσα μας, γιὰ νὰ πάψουμε νὰ ζη-
τᾶμε πράγματα ποὺ μᾶς ἔχουν ἤδη δοθῇ· γιὰ νὰ διδαχθοῦ-
με κάθε τι κι' ἔτσι νὰ ὀδηγηθοῦμε στὸ κέντρο τῆς ἀλη-
θείας· γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὸν Χριστὸ καὶ νὰ ὁμοιωθοῦμε
μ' Αὐτόν· γιὰ νὰ πάρωμε δύναμιν ἐξ ὕψους. Τοῦτο ἄλλωστε
εἶναι τόσο γοητευτικὸ ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν πυρα-
κωθοῦμε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πληρώσεως ἀπ' τὸ Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον.

Καί, ἂν εἶναι ἀνάγκη, πρέπει νὰ ἐτοιμαστοῦμε νὰ ὑπομείνωμε τὴ δοκιμασίᾳ μιᾶς μακρόχρονης προσμονῆς, ὅπως ἔκαμαν οἱ λίγοι πιστοὶ στὸ ἀνώγειον.

II. ΖΗΤΑ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΗΤΗ ΠΛΗΡΩΣΗ ΜΕ ΚΑΘΑΡΕΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ

Ἄν τὴν ἐπιθυμῆς ἀπλῶς γιὰ ν' ἀποκτήσης μιὰ πείρα τὴν ὁποία μέχρι σήμερα ποτὲ δὲν εἶχες, ἢ γιὰ νὰ προσελκύσης τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου ἐπάνω σου, ἢ γιὰ νὰ μετατρέψῃς κάποια σου δυσκολία σὲ γέφυρα ἀπ' τὴν ὁποία νὰ περάσῃς, δὲν θὰ τὴν ἀποκτήσης ποτέ. Πρέπει νὰ σταθῇς πάνω σ' ἓνα σκοπό, στὸ νὰ μεγαλυνθῇ ὁ Κύριος Ἰησοῦς στὸ σῶμα σου διὰ τῆς ζωῆς ἢ διὰ τοῦ θανάτου. Ζήτα νὰ καταστραφῇ κάθε ταπεινὸ ἐλατήριον τῆς καρδιάς σου καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς νὰ δυναμώσῃ καὶ νὰ ξεκαθαρισθῇ μέσα σου.

Ὁ Θεὸς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς βρῇ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κινήσωμε ἑμεῖς τὴς ρόδες τοῦ νερόμυλου μας. Δὲν θὰ κάμῃ τίποτε πὺν θὰ ὑψηλότησῃ τὴν ὑπερηφάνειά μας. Δὲν θὰ μᾶς δώσῃ τὸ Πνεῦμα Του γιὰ νὰ κερδίσωμε κάποια δόξα ἢ γιὰ ν' ἀποκτήσωμε ἓνα φημισμένο ὄνομα ἢ γιὰ νὰ ζήσωμε μιὰ εὐχολη καὶ εὐχάριστη ἐγωϊστικὴ ζωή.

Ἄν ζητᾶμε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀπλῶς γιὰ τὴν εὐτυχία μας, τὴν παρηγοριά μας, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς, θὰ ἦταν καθ' ὑπερβολὴν ἀπίθανο νὰ μᾶς τὸ ἔδιδε. Τὸ μόνο μας ἐλατήριον ἢ καλύτερα τὸ μόνο μας πάθος πρέπει νὰ εἶναι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς δύναται νὰ συγκατοικήσῃ μόνο μὲ κείνους πὺν ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι ἓνα μ' Αὐτόν. «Δύνανται δύο νὰ περιπατήσωσι ὁμοῦ, ἂν δὲν εἶναι σύμφωνοι;» (Ἀμὼς γ' 3). Ἄν λοιπὸν κινεῖσαι πρὸς τοῦτο, ἀπλῶς ἀπ' τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δοξασθῇ ὁ Κύριος στὴ ζωὴ σου, διὰ τῆς ζωῆς ἢ διὰ τοῦ θανάτου, ἂν πάνω ἀπ' ὅλα ποθῇς οἱ ἄνθρωποι νὰ φεύγουν ἀπὸ σὲ γιὰ νὰ πηγαίνουν σὲ Ἐκεῖνον

ὅπως γινόταν μὲ τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή, τότε χαῖρε, διότι βρίσκεσαι κοντὰ σὲ μιὰ εὐλογία πού εἶναι ἔκτος πάσης περιγραφῆς. "Αν τὰ ἐλατήριά σου ξεπέσουν κάπως ἀπ' τὸ ἐπίπεδο αὐτό, ἐμπιστεύσου Τον νὰ τὰ φωτίσῃ καὶ νὰ τὰ καθαρίσῃ, προσφέροντας ἔτσι εἰς Αὐτὸν ἐλευθέρα τὴν εἰσοδο νάρθη μέσα σου. Δὲν θὰ περάσῃ δὲ πολὺ διάστημα πού θὰ λάβῃς μιὰ εὐμενῆ ἀπάντησιν. Ὁ Κύριος τὸν ὁποῖο ζητᾷς, θὰ μπῇ ξαφνικὰ στὸν ναό Του, θὰ καθίσῃ σὰν ἕνας καθαριστὴς τοῦ ἁσημιοῦ, καὶ τότε οἱ υἱοὶ Λευῆ θὰ προσφέρουν κάποια προσφορά δικαιοσύνης.

ΘΥΜΗΣΟΥ ΟΤΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΟΡΓΑΝΟ

Ἕνας λεπτὸς κίνδυνος περιστοιχίζει τὴ διδασκαλία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας γιὰ τὸν ὁποῖο χρειάζεται νὰ ἀγρυπνοῦμε. Κάποιοι ἐνθερμοὶ Χριστιανοὶ ἐμεγάλυναν τόσο πολὺ τὸ ἐσωτερικὸ φῶς καὶ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἐγεύτηκαν, ὥστε ἀμέλησαν τὴν τροφοδότησή τους ἀπ' τὸν Λόγο Του, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ δουλεῖ στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο λάθος καὶ ὁ πατὴρ κάθε εἶδους κακοῦ. Ἔτσι, θέτουμε κατὰ μέρος τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἀντὶ αὐτοῦ τοποθετοῦμε τὸν ἑαυτό μας, ἀνοιχτὸ σὲ ὅλες τὶς εἰσηγήσεις πού μπορεῖ νὰ λεχθοῦν μέσα στὴν καρδιά μας, ἀρνούμενοι ὅτι ὑπάρχουν δοκιμασίαι, καὶ στεροῦμενοι κάθε κριτήριον ἀληθείας. Πῶς θὰ μπορέσωμε τότε νὰ γνωρίσωμε τὴ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ μερικὲς πολὺπλοκες περιπτώσεις πού ἐμφανίζονται στὸ δικαστήριον τῆς συνειδήσεως, ἂν ἡ κρίσις μας δὲν θὰ εἶναι βαθεῖα ἐμποτισμένη μὲ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ;

Δὲν πρέπει νάμαστε εὐχαριστημένοι μὲ τὸ Πνεῦμα μόνο χωρὶς τὸν Λόγον αὐτὸ καὶ ἀντιθέτως. Ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ ταξιδεύσῃ κατὰ μῆκος καὶ τῶν δύο αὐτῶν, ὅπως ἡ

ἀμαξοστοιχία πάνω στις δυὸ παράλληλες σιδηροτροχιές. Ὁ Λόγος εἶναι τὸ ὄργανο τοῦ Πνεύματος· καὶ μόνον ἡ ἀφοσιωμένη ἐπαφὴ μας μὲ αὐτὸν θὰ μᾶς ἱκανώσει ν' ἀνακαλύψωμε τὴ φωνὴ Του. Διὰ τοῦ Λόγου θὰ εἰσέλθῃ τὸ Πνεῦμα στὴν καρδιά μας, ὅπως μπαίνει στὰ δωμάτιά μας ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου μὲ τὶς ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς ποὺ εἰσέρχονται ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Χρειαζόμαστε μιὰ πλατεία ἀναζωπύρωση Βιβλικῆς μελέτης. Αὐτὲς οἱ στοῆς τῶν Γραφῶν, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνειά της, μᾶς καλοῦν μὲ δυνατὴ φωνὴ γιὰ ἔρευνα καὶ ἀνακάλυψη. Ἐκεῖνοι δέ, ποὺ θὰ ὑπακούσουν στὴν ἔκκληση αὐτὴ καὶ θὰ τάξουν τὸν ἑαυτό τους σὲ ἔνθερμη καὶ ἐπιμελῆ μελέτῃ τῆς βαθεῖας σημασίας τοῦ Λόγου, γρήγορα θὰ δοῦν ὅτι ἔλαβον ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσαν.

Δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἄλλη ὁδὸς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ σὰν καὶ κείνη τοῦ νὰ περπατᾷς πάνω κάτω στὸ δωμάτιό σου ἢ στὴν ὑπαιθρο μὲ τὴν Βίβλο στὰ χέρια, μελετώντας τὴν καὶ μετατρέποντας τὰ διδάγματα καὶ τὶς ὑποσχέσεις της σὲ ἀντικείμενο προσευχῆς. Ὁ Θεὸς περπατάει πάνω στὰ δρομάκια τῶν Γραφῶν, ὅπως κάποτε καὶ σὲ κεῖνα τοῦ Παραδείσου.

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ Ν' ΑΦΙΣΗΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΝΑ ΚΑΜΗ ΟΤΙ ΑΥΤΟ ΘΕΛΕΙ ΣΕ ΣΕ

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βρίσκεται μέσα μας καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ κι' ὁ Χριστὸς εἶναι μέσα μας. Διότι κατοικεῖ μέσα μας διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅπως ὁ ἥλιος βρίσκεται στὸν κόσμον μὲ τὸ φῶς του ποὺ μᾶς πλημμυρίζει. Ὅμως πρέπει ἀδιακόπως νὰ παραχωρούμεθα σ' Αὐτόν, ὅπως προσφέρεται στὸ πλοῖο τὸ νερὸ γιὰ νὰ ἐπιπλέῃ. Τοῦτο δὲν εἶναι κι' εὐκόλο. Μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθῇ μόνο ἂν συνεχῶς κατακρίνωμε τοὺς ἑαυτούς μας καὶ ζοῦμε τὴ νέκρωση τῆς ζωῆς τοῦ ἐγώ.

Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ θέση μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑπ' αὐτὴ τὴν ἐποψή; Ἔχουμε ἐκλέξει τὸν Χριστὸ σὰν τὸ οὐσιαστικώτερο πρᾶγμα γιὰ τὴ ζωὴ μας. Ὅμως Τὸν ἐκλέξαμε ἐπίσης διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ εἶναι Αὐτὸς ἡ ζωὴ μας; Μποροῦμε κι' ἐμεῖς νὰ ποῦμε μαζὺ μὲ τὸν Ἀπόστολο: «Ὁχι ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί»; (Γαλ. β' 20). Ἄν ναί, πρέπει νάμαστε ἐτοιμοὶ νὰ δεχθοῦμε κάθε τι ποὺ Αὐτὸς περικλείει. Πρέπει νὰ δεχθοῦμε τὴν ἀρχὴ τῆς νέας ζωῆς ποὺ λέει ὅτι κάθε μας αὔξησις σ' αὐτὴν θὰ μᾶς κοστίζει τὴν θυσία τῆς ζωῆς τοῦ ἐγώ. Πρέπει νὰ συγκατατεθοῦμε νὰ αὐξάνη τὸ ἓνα ἐνῶ τὸ ἄλλο θὰ ἐλαττοῦται, πολλὰ φορὲς μὲ τρόπους πολὺ ὀδυνηροὺς γιὰ τὴν σάρκα. Ναί, πρέπει νάμαστε πάντα ἄγρυπνοὶ ἐπισπεύδοντες τὶς διαδικασίαις τῆς κρίσεως, τῆς δίκης καὶ τῆς σταυρώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας. Πρέπει νὰ τηρήσωμε τοὺς ἑαυτοὺς μας σὲ ἀληθινὴ ὑποταγὴ καὶ στὶς πρὸ μικρὰς ἐντολὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔστω κι' ἂν αὐτὴ θὰ μᾶς κοστίσῃ δάκρυα καὶ αἷμα.

Ἡ συνεχὴς πλήρωσις μὲ τὸ Ἅγιο πνεῦμα εἶναι δυνατὴ μόνον σὲ κείνους ποὺ τὸ ὑπακούουν καὶ μάλιστα σ' ὅλες τὶς ἐντολὰς Του. Δὲν ὑπάρχει τίποτε στὴ ζωὴ χωρὶς σημασία. Ἀμελῶντας μικρὰ καὶ ἀσήμαντα κατὰ τὴ γνώμη μας ἐντολὰς, πολὺ γρήγορα θὰ βρεθοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸν φωτεινὸ κύκλο μιᾶς ἁγίας ζωῆς καὶ θὰ χάσωμε τὴν ὁμορφὴ ἀφθονίαν τῆς δυνάμεως τοῦ Πνεύματος. Μιὰ ματιὰ, μιὰ λέξις, μιὰ ἀρνήσις εἶν' ἀρκετὴ νὰ Τὸν λυπήσῃ μέσα μας καὶ νὰ Τὸν σκεπάσῃ στὰ μάτια τῶν ἄλλων. Λογάριασε τὴ δαπάνην. Μὴν ὑποχωρήσῃς φοβούμενος ἐκεῖνα ποὺ θὰ σοῦ παραγγείλῃ. Αὐτὸς εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ μᾶς ἀγαπᾷ μὴ θέλοντας νὰ μᾶς προξενήσῃ κάποια λύπη. Ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ αἰτία τὴν ὁποία ἂν γνωρίζαμε ὅπως Αὐτὸς τὴν γνωρίζει, θὰ τὴν ἐγκρίναμε.

V ΔΕΞΟΥ ΤΟΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

«Καθὼς παρελάβετε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστό, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε» (Κολ. β' 6). Ἡ πίστις εἶναι ὁ μόνος νόμος ποὺ διέπει τὴν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Ὅπως κάποτε πῆρες τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν σου καὶ τὴ σωτηρία σου διὰ τῆς πίστεως, ἔτσι καὶ τώρα πίστεψε καὶ λάβε τὴν πλήρωση τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Τήρησε τοὺς ὅρους ποὺ παραπάνω ἀναφέραμε. Περιμένε ὑπομονητικὰ ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ προσευχή, διότι Αὐτὸς δίδει τὸ Πνεῦμα Του τὸ Ἅγιον σὲ κείνους ποὺ Τὸν ζητοῦν. Οἰκειοποιήσου μὲ εὐλάβεια αὐτὸ τὸ ἐνδοξο δῶρο κι' ἀφοῦ σηκωθῇς ἀπ' τὰ γόνατα, προχώρησε τὸ δρόμο σου πιστεύοντας ὅτι ὁ Θεὸς ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσή Του καὶ σ' ἐπλήρωσε μὲ τὸ Πνεῦμα Του. Ἐμπιστεύσου σ' Αὐτὸν ὅτι θὰ σὲ πληρώνη κάθε μέρα καὶ θὰ σὲ τηρῇ πληρωμένο. Σύμφωνα μὲ τὴν πίστις σου θὰ γίνῃ σὲ σέ. (Ματθ. θ' 29).

Ἴσως δὲν ἀκουστῇ στὴν ἀρχὴ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου, ἢ δὲν γίνῃ ὁρατὴ ἡ φλόγα τῆς φωτιᾶς ἢ ἀκόμα δὲν γίνῃ αἰσθητὴ ἡ παρουσία Του. Μὴν περιμένῃς αὐτὰ τὰ σημεῖα περισσότερο ἀπ' ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναγεννιέται θὰ περίμενε νὰ νοιώσῃ τὴ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ μέσα του. Μόνο πίστευε, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὰ αἰσθήματά σου, ὅτι εἶσαι πλήρης μὲ τὸ Πνεῦμα Του. Λέγε ξανά καὶ ξανά «Σ' εὐχαριστῶ ὦ Θεέ μου, διότι ἐτήρησες τὸν Λόγο σου καὶ σὲ μένα. Ἀνοιξα τὸ στόμα μου καὶ τὸ γέμισες κι' ἄς μὴ ἔχω νοιώσει μέχρι στιγμῆς μέσα μου κάποια εἰδικὴ ἀλλαγὴ». Ἐτσι, τὰ αἰσθήματα ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πλημμυρίσουν τὴ συνείδησή σου καὶ θὰ χαρῆς μὲ ὑπερβολικὰ μεγάλη χαρά. Τότε κι' ὅλοι οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος θ' ἀρχίσουν νὰ φανερόνται (Γαλ. ε' 22).

ΜΟΝΟ ΞΕΡΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

"Όπως οί 'Απόστολοι, πρέπει κι' εμείς νά ζητᾶμε νά πληρούμεθα συνεχῶς. "Όλοι ἐκεῖνοι πού ἐπληρώθησαν στο δεύτερο κεφάλαιο τῶν Πράξεων ἐπληρώθησαν ξανά στο τέταρτο. Μακάριος ἐκεῖνος ὁ πιστὸς πού ποτὲ δὲν ἀφίνει τὸ δωμάτιό του τὸ πρωῒ χωρὶς νά ζητήσῃ καὶ νά λάβῃ τούτη τὴν ἀφθονία τοῦ Πνεύματος. Αὐτὸς θὰ πρέπει νά εἶναι ἓνας πολὺ προχωρημένος μαθητὴς στο σχολεῖο τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ χρῆσμα πού ἔλαβε σὰ νέο λάδι, θὰ μένῃ μαζὺ του καὶ θὰ τὸν διδάσκῃ κάθε τί. Πάνω ἀπ' ὅλα, θὰ διδασχῇ τὸ μυστικὸ τῆς ἐνοικήσεως τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά, κατὰ τὸ ἐδάφιο : «καθὼς σᾶς ἐδίδαξε, θέλετε μένει ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. β' 27).

"Όταν νοιώσῃς ἀδύνατος ἢ ἐξαντλημένος ἀπὸ πνευματικά ἐφόδια, ὅταν κάποιος νέος δρόμος ὑπηρεσίας στο Εὐαγγέλιο ἀνοιχθῇ μπροστά σου, ὅταν κάποιο καινούργιο τάλαντο ἀνακάλυψῃς στὸν ἑαυτό σου ἢ κάποιο καινούργιο κρυφὸ διαμέρισμα τῆς ὑπάρξεώς σου ἀποκαλυφθῇ, ἀμέσως πῆγαινε πάλι στὴν ἴδια πηγὴ νά ξαναπληρωθῇς, νά ξαναπάρῃς πνευματικὴ δύναμη, νά ξαναχρισθῇς μὲ τὸ ἅγιο χρῆσμα.

Τρεῖς διαφορετικοὶ χρόνοι χρησιμοποιοῦνται στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γύρω ἀπ' τὴν πλήρωση τοῦ Πνεύματος, μὲ τὶς ἀντίστοιχες λέξεις τους.

Πλησθεῖς. Μιά νέα πείρα πού δίδεται ξαφνικά καὶ γιὰ κάποιο εἰδικὸ ἔργο (Πράξ. δ' 8).

Ἐπληροῦντο. Ἡ εὐλογητὴ ἀπόκτηση καὶ πρόοδος τῆς πείρας τῆς πληρώσεως (Πράξ. η' 52).

Πλήρης. Ἡ μόνιμος συνέχισή της (Πράξ. ς' 8).

Φυσικά, ὑπάρχουν πολλὲς περισσότερες λεπτομέρειες τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐλογίας : τίς ὁποῖες τὸ Ἴδιο τὸ Ἅγιο

Πνεῦμα διδάσκει στήν καρδιά τοῦ πιστοῦ, ἀπό τοῦτες πού ὁ συγγραφέας αὐτῶν τῶν φτωχῶν σκέψεων ἀναφέρει. Τό βάπτισμα τοῦ πυρός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἴσως κάτι πολὺ μεγαλύτερο. Ἄς μὴ μείνωμε λοιπὸν εὐχαριστημένοι χωρὶς νὰ ἀπολαύσωμε κάθε τί πού εἶναι δυνατό νὰ γευθῇ ἡ λυτρωμένη ψυχὴ μας, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπίσω λησμονοῦντες ἅς ἐπεκτεινόμαστε στὰ ἔμπροσθεν, ἀγωνιζόμενοι νὰ καταλάβωμε ὅλα ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἔχομεν καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Φιλ. γ' 12, 14).

Τ Ε Λ Ο Σ

Scenic